

ဘဝရိပ်ရောင်

မြန်မာ အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာ

ကြူကြူသင်း

SHADES OF LIFE
Selected Short Stories
BILINGUAL (MYANMAR ENGLISH)
KYU KYU THIN

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ခတ်တမ်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း
ဝင်းဌေး

အတွင်းဖလင်
Dream City, 09 730 52433

ထုတ်ဝေသူ
ဦးလှတိုး (မြို့-၀၃၇၇၂)၊ ရန်အောင်စာပေ
တိုက် ၁၇၊ အခန်း ၂၃၊ ရွှေအုန်းပင်အိမ်ရာ၊
အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အပုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (၀၆၈၂၁)၊ ကာလာနံပုံနှိပ်တိုက်
၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

စာအုပ်ချုပ် - ဖူးပွင့်မွှေး

ထုတ်ဝေသည့် ကက်သလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅.၈၃

ကြူကြူသင်း

ဘဝရိပ်ရောင် (ဝတ္ထုတိုစု) / ကြူကြူသင်း။-ရန်ကုန်
ရန်အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၄။

၁၈၀ စာ၊ ၃၀x၂၀ စင်တီ။

(၁) ဘဝရိပ်ရောင် (ဝတ္ထုတိုစု)

“ဘဝရိပ်ရောင်”

(ဝတ္ထုတိုစု)

“Shades of Life”

(Selected short stories)

(Bilingual)

မာတိကာ
(Contents)

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စည်းနှိုးကလေး လုံလုံတော်မယ် THE FENCE	၁ 15
၂။	မှန်ရာကို သစ္စာဆိုပါမည် ONLY THE TRUTH IS TOLD	၂၂ 30
၃။	ဆေးဆိုး၍ မရပါ IT CAN'T BE DYED	၃၈ 51
၄။	မနှိင်တဲ့အရှုံး SOMETIMES I LOSE, SOMETIMES SHE WINS	၆၄ 74
၅။	မိုးကြားလေကြား IN RAINY DAYS OR WINDY DAYS	၈၁ 90
၆။	သွား AT THE DENTIST'S	၉၉ 108
၇။	မောင့်ကိုစိမ်းကား မယ်နှမက ဆိုသလား DID I NEGLECT YOU MY DEAR	၁၁၅ 123
၈။	မောဟပြိုင် THE PARALLELS	၁၃၂ 141
၉။	စျိန်ကော်၍ မရသောအရာ THE INCOMPARABLE	၁၅၀ 160

Dedicated to all my Teachers
and
Benefactors

Profile of the writer

The eldest daughter of U Sein Mg and Daw Khin Yi. Born in Wakema; a town in the delta region of Ayeyawady Region, Myanmar on 12th March, 1942.

Matriculated from St. Francis Convent High School and graduated as a Bachelor of Arts from Yangon University in 1964.

Started writing poems, short stories and plays when she was in the 8th standard. One of the poems was translated into English and Japanese and five short stories were translated into Japanese and Russian published and distributed in the repective countries.

Presented three papers about "The Oboe", "The Admirable Myanmar Poems" and "The Patriotic Songs of Myanmar up to 1981" which were based on Myanmar Culture and Literature.

She has won the National Literary Award three times for her two selected short stories and one selected plays.

Aye Aye Pyone

စည်းရိုးကလေး လုံလုံခတ်မယ်

“ကားဂိတ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူးကွ။ အေးတို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံ ကိုတော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အငယ် ကောင်ကျောင်းတက်ဖို့လည်း စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်ပေးရလိမ့်မယ် အေးရေ ကျောင်းနဲ့က နည်းနည်းလှမ်းတယ်”

ကိုအောင်လှက အိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ့အတွေး ကိုပြော၏။ မခင်အေးက စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်နေရာက-

“အိမ်က နည်းနည်းကျဉ်းတယ်နော်”

“သိပ်တော့ မကျဉ်းလှပါဘူး အေးရဲ့။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ထား တာပါတယ်။ ဟိုနောက်ဘက်မှာ မီးဖိုချောင်အဆွယ်ကလေးလည်းပါ တယ်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဘက်မှာရော ဘေးနှစ်ဖက်မှာရော မြေပို ကလေးရှိတယ်လေ။ အေးကြိုက်တဲ့ ပုံစံလေးပဲဟာ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုအောင်သဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ။ နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းလောက် လျှော့ဖို့ဈေးဆစ်ကြည့်ပါဦးလား ကိုအောင် ရဲ့၊ သွပ်နှစ်ချပ်သုံးချပ်လည်း လဲရဦးမှာလေ။ ပြောကြည့်ပါဦးလား”

“အဲဒါတော့ ရမယ်မထင်ဘူး အေးရဲ့... ကိုယ့် သူငယ်ချင်းက စကားကုန်ပြောပြီးသား။ သူ့ဈေးနဲ့သူတော့ တန်ပါတယ်အေးရယ်။ ကိုယ်တို့နေခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးနဲ့စာရင် ဒီနေရာကလေးက ပိုပြီး အသက်ရှူရချောင်ပါတယ်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုကလေး

တွေမြင်နေရတာကိုက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းပါတယ်။ အေးပဲ ဒီလို အပင်ကလေးတွေနဲ့ နေချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့၊ အေးလည်း ဒီနေရာကလေးကို ကြိုက်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းရင်းဘက်က အပွင့်တွေဝေနေတဲ့ သရက်ပင်ကလေးကို သိပ်သဘောကျနေတာ၊ ခြေရင်းဘက်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒန့်သလွန်ပင်ကလေးကလည်း အပွင့်တွေ ဖွေးလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့ ဒီအိမ်ကလေးပဲ ယူလိုက်ကြပါစို့”

မခင်အေးက ထပ်ကာထပ်ကာ သဘောတူကြောင်းပြောရလေသည်။ သို့တိုင် ကိုအောင်လှက အထွန့်တက်လိုက်သေးသည်။

“သားကြီးကလည်း ဒီနေရာလေးကို သဘောကျတယ်တဲ့ကွ။ သူကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးလေးမှာ နေချင်တာတဲ့”

သည်လိုနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြေဂရန်ထဲတွင် ပေသုံးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ခြံစည်းရိုးခတ်မထားသောကြောင့် ထိုထက်ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုမြေပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးမှာ အုတ်ဖိနပ်များခံလျက် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ လျှပ်စစ်မီးအပြည့်အစုံဖြင့် ခပ်ထည်ထည်။ အိမ်ကလေးမှာ သူတို့မိသားစု ငါးယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း နေပျော်သည်ဟု ကျေနပ်နေကြသည်။

အိမ်ကလေး၏ ရှေ့တွင် မြေနီလမ်းမကျယ်ကြီးရှိသည်။ ထိုလမ်းမကျယ်ကြီးမှ ဆယ်လေးငါးလှမ်းမျှကွေ့ဝင်လာပြီး လှေကားသုံးထပ်တက်လိုက်လျှင်ပင် သူတို့အိမ်ကလေး၏ ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်တော့သည်။ သူတို့အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ငှားရမ်းနေခဲ့ရသည့် လှေကားအထစ်သုံးဆယ်ကျော်တက်မှ ရောက်သည့် တိုက်ခန်းနှင့်တော့ အကွာကြီးကွာသည်။ ခြေလည်း မညောင်း၊ အမောလည်းမဆို။

ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်ကြပြီး ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ်စုဆောင်းခဲ့ကြရသည့် ငွေကလေးက ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေး ဝယ်နိုင်ရန် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူတို့နေရာက မြို့စွန်တော့ နည်းနည်းကျသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ခြေကျသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်မှာရော၊ ခြေရင်းဘက်မှာပါ ကပ်လျက်အိမ်မရှိ။

ထို့ပြင် အများစုက လက်လုပ် လက်စား အခြေခံလူတန်းစားများဖြစ်သည်။ အတန်အသင့်ပြည့်စုံဟန်တူသော လူနည်းစုက နွားမွေးသည်၊ ဝက်မွေးသည်၊ ကြက်မွေးသည်။

အချို့က ကြံ့ရာကျပန်း လုပ်ကိုင် ကြသည်။ အချို့က ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုးဈေးသည် များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အရပ်သို့ ပြောင်းလာကြသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစုကို သူတို့က အထင်ကြီး လိုလားစွာကြိုဆိုကြသည်။

အငှားကားမောင်းသူ ကိုအောင်လှ၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်သည့် မခင်အေးနှင့် သမီးကြီးသက်သက်၊ ဂျာနယ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူဖြင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် သားကြီးကိုဇော်နှင့် ခြောက်တန်းကျောင်းသား သားငယ် မောင်စိုးတို့ပါဝင်သည့် မိသားစုမှာ သူတို့အတွက် ထူးခြားနေ၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေသည်။

သားပျို၊ သမီးပျိုကလေးများရှိသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစုအနေနှင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းကောင်း ရချင်သည့် အကြောင်းရင်းကလည်း ရှိလေသည်။ ကိုအောင်လှက မနက်ခြောက်နာရီ အိမ်မှထွက်၍ ကားပိုင်ရှင်ထံမှ ကားသွားထုတ်ရသည်။ တစ်နေ့ကုန်အငှားကားမောင်းပြီး ညရှစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီ လောက်ကျမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။ သူ့တွင် နားရက်မရှိ။ မခင်အေးတို့ သားကလေးကလည်း စက်ရုံသို့ မနက်ရှစ်နာရီအရောက် သွားကာ အလုပ်ဆင်းရပြီး ညနေ ငါးနာရီခန့်ကျမှ ပုံမှန်ပြန်ရလေ့ရှိသည်။

သားကြီးကိုဖော်ကတော့ သူ့ အလုပ်တိုက်တွင် အနေများပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အိမ်သို့ပြန်လာတတ်သည်။

သားငယ်မောင်စိုးကလည်း မနက်ကိုးနာရီမှ ညနေလေးနာရီ လောက်အထိ ကျောင်းတက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်ကလေးမှာ တစ်နေ့ကုန် အထီးကျန်။

* * * *

“ဟောတော့ . . . ၊ အမေရေ။ သမီးတို့ ပျိုးထားတဲ့ မုန်ညင်းပင် ကလေးတွေတော့ ကုန်ပြီ”

မနက်စောစောထကာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားငယ်အတွက် မီးဖိုထဲ တွင် ထမင်းချိုင့် ပြင်ဆင်နေသည့် မခင်အေးက အိမ်ရှေ့သို့ ကမန်း ကတန်း ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ ကြက်တွေ လာယက်သွားကြတာ အမေ ရဲ့။ ဟောတော့ . . . ၊ သမီးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးတွေပါ ပါသွားတာကိုး အမေရဲ့”

သက်သက်က ငိုသံပါကလေးဖြင့် ပြောကာ ပွစာကျနေသည့် ပျိုးခင်းကလေးအနားတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ သက်သက်ရယ် . . . ။ အမေနီးခါစ ထွက်ကြည့်တုန်း ကတောင် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်ကများ လာယက်သွားကြတာ ပါလိမ့်”

“မနေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းက ပြန်လာတော့ ကြက်ဖကြီးတစ် ကောင်နဲ့ ကြက်မသုံးကောင်တွေ့လို့ မောင်းထုတ်လိုက်ရသေးတာ။ အဲ့ဒီ ကောင်တွေပဲ နေမှာ အစ်မသက်ရဲ့ . . . ”

မောင်စိုးက လေသံကလည်းစိတ်တိုနေသည့် လေသံ။ သက် သက်က သူ့နှင်းဆီပင်ကလေးတွေကို တစ်ပင်စီ လိုက်ကောက်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့ ဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

“နှမြောလိုက်တာ အမေရယ်၊ ဒီအပင်ကလေးဆို အဖူးကလေး

တောင်ထွက်နေပြီ။ ဘယ်အိမ်က ကြက်တွေများ လာယက်သွားတယ် မသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး၊ မုန်ညင်းပင်ကလေးတွေက အတော်တောင်သန်နေ ပြီဟာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘာမှစိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး . . . ။ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲအမေ”

နှင်းဆီပင်ကလေးများကို တယုတယကိုင်ရင်း သက်သက်က တတွတ်တွတ်ပြောမဆုံး။

မခင်အေးမှာလည်း သူတို့သားအမိသုံးယောက် တူးကာ၊ ဆွကာ၊ မြေဆွေးထည့်ကာ ရေလောင်းကာဖြင့် နေ့စဉ်အရိပ်ကြည့်နေခဲ့ရသည့် အပင်ကလေးများကို နှမြောမဆုံး။

“နေဦး။ နောက်နေ့မှ ချောင်းပစ်ဦးမယ်။ သိမယ် မင်းတို့တွေ ငါ့ဘတ်ခွစာမိမယ်။ အစ်မသက်သက်၊ စိတ်အေးအေးထား၊ ကျွန်တော့် လက်စွမ်းသိတယ်မဟုတ်လား။ အဟဲ့ . . . ကြက်သားဟင်း မစားရတာ လည်း ကြာပြီလေ အစ်မရဲ့”

“အမယ်လေး . . . ၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ငါ့သားရယ်၊ ရောက်တာမှ လပိုင်းရှိသေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

ဖိနပ်ချွတ်တွင် ရပ်နေရာက လှမ်းပြောလိုက်သော ဖခင်ကို မောင်စိုးက မော့ကြည့်ရင်း . . .

“သူတို့ကြက်တွေက လာဖျက်ဆီးတာကိုးအဖေရေ။ မရဘူး၊ နောက်တစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ ကြက်သားဟင်းစားရပြီသာမှတ်”

“ကဲပါ မောင်စိုးရယ်၊ မင်းဒီလောက် စားချင်နေရင်လည်း အမေ ဒီညနေ အလုပ်ကအပြန် ဈေးကလေးမှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါမယ်”

မခင်အေးက သားငယ်ကို ချော့လိုက်ရ၏။ အမှန်မှာမူ သူလည်း သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်ခါစတွင် ပြဿနာမတက်ချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ကြက်သားရေကျိုလေးချက်၊ ငါးပိ ရည်ဖျော်၊ ဟော . . . ခေါင်းရင်းမှာ ကြွေကျနေတဲ့ သရက်သီးအကင်းက

လေးတွေတို့...။ သားကြီးလည်း ဒီနေ့ ပြန်လာမယ် ပြောထားတာနဲ့ အံကျပဲကွ”

ကိုအောင်လှ၏ ဟင်းစပ်ကိုအသံကြားရုံမျှနှင့် သူတို့သွားရည်ကျ နေပြီ။ သက်သက်လည်း ဒေါသပြေသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ လက်ထဲတွင် တမြတ်တနိုးကိုင်ထားသည့် နှင်းဆီပင်ကလေးများကို မြေကြီးထဲ၌ အသာအယာ ထိုးစိုက်နေရာက အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သရက်ပင်ကလေးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အမေရယ်၊ သရက်ပင်က အုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ အသီးတွေ အများကြီးပဲ”

“အမျိုးကောင်းလေးသမီးရဲ့၊ မချစ်စုလေ။ သီးကင်းတွေကိုက မွေးနေတာတွေတယ် မဟုတ်လား”

“အမေ...”

မောင်စိုးက ရုတ်တရက်ခေါ်၏။ ပြီးတော့ ဆက်တိုက်မေး၏။

“အဲ့ဒီအပင်က ကျွန်တော်တို့အပင်လား၊ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တာလား”

“ဟဲ့... အမေတို့ အပင်ပေါ့ မောင်စိုးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ...။ ဟိုးတစ်ခြံကျော်က ကောင်ကပြောတာ၊ ဒါကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့အပင်မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်...။ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်ကောင်လေးက ပြောတာလဲ”

“ဟိုးအိမ်က ကောင်လေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ မနေ့ကမနက် ကျွန်တော် သီးကင်းကြွေကလေးတွေ ထွက်ကောက်တော့ သူက ကောက်နှင့်နေတာ။ ခြင်းကြီးနဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရနှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော်ကောက်တော့ လေးငါးလုံးပဲ ရတော့တာ။ သူကပြောတာ အမေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တဲ့အပင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အောင်မယ်...။ ဟုတ် ဟုတ် သေးတော့။ ဒီအိမ်ကို ရောင်းသွားတဲ့ မင်းအဖေ သူငယ်ချင်းကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တာ။ သူစိုက်ထားတာတဲ့၊ ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့၊ နော်ကိုအောင်”

“အေး...။ ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒါတော့ မှန်တယ်”

ခပ်အေးအေး ဖြေလိုက်သည့် ကိုအောင်လှပုံစံကို မခင်အေးက ဘဝင်မကျလှ။

“ဘယ်နှယ့်...။ ဒါတော့ မှန်တယ်လည်း ကိုအောင်ရဲ့။ အေးတို့ အိမ်နား ကပ်ပေါက်နေတဲ့ အပင်ဟာ အေးတို့ အပင်ပေါ့”

“အေးပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ၊ ကဲ၊ ကိုယ်အလုပ် သွားတော့မယ်၊ ထမင်းချိုင့်”

စကားနည်းရန်စဲ ပြောပြန်တော့လည်း မခင်အေးက မကျေနပ် နိုင်ပြန်။

“နေဦး...။ ရှင့်သူငယ်ချင်းလာမှ သူတို့ရှေ့မှာ မေးပြရဦးမယ်”

မခင်အေး၏ လေသံကြောင့် ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်မိပြန်သည်။

* * * *

ထိုနေ့ညနေက မခင်အေးတို့အိမ်ကလေးသည် လူသံသူသံများဖြင့် စည်စည်ဝေလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့က မခင်အေးတို့သားအမိ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် မနက်တစ်ပိုင်းသာ အချိန်ပိုဆင်းရသည်။ မောင်စိုးကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်တွင်ရှိသည်။

နေ့လယ်ဘက် အလုပ်က အပြန်တွင် မခင်အေးတို့သားအမိက ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခွေ ငှားခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးစပြုလာပြီ ဖြစ်သည့် အိမ်နီးနားချင်း သုံးလေးယောက်ပါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ အားလုံး မိန်းမတွေသာဖြစ်သဖြင့် မိန်းမတွေအကြိုက်လက်ဖက်သုပ် တစ်ပန်းကန်ဖြင့် မခင်အေးက ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

ဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်ရင်း လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အဆင်ပြေနေကြချိန်တွင် နောက်ဖေးဘက်မှ တအိအိတအုအု အသံများကြားလိုက်ရသည်။ မောင်စိုးက နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ချင်းချင်းပင် သူ့အော်သံကို ကြားရ၏။

“အမေရေ...၊ ဝက်တွေဗျ။ အဲဗျ...၊ အစ်မသက်သက် ထဘီကြီး ခွဲထဲရောက်နေပြီ”

မောင်စိုး၏ သတင်းပို့သံကြောင့် မခင်အေးရော သက်သက်ပါ နောက်ဖေးဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ ရေချိုး အဝတ်လျှော်လုပ်နေကျ ကျောက်စည်ပိုင်းအနီးရှိ ရေအိုင်ထဲတွင် ပျော် မြူးစွာ လူးလှိမ့်နေကြသည့် ဝက်မကြီးသုံးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဲတော့...၊ သက်သက်ထဘီလေးတော့ သွားပါပြီ အမေ ရယ်။ အသစ်ကလေး၊ တစ်ရေပဲလျှော်ရသေးတာ။ ခွေးမသားဝက်တွေ”

သက်သက်ဆွဲယူပစ်ပေါက်လိုက်သည့် မီးညှပ်ကို ဝက်များက လုံးဝမမှု။ မောင်စိုးကလည်း တံမျက်စည်းကြီးဖြင့် ဝက်တွေကို တအား ရိုက်၏။

သည်တော့မှ တအိအိ တအုအုမြည်ရင်း ဝက်တွေတလိမ့်လိမ့် ထပြေးကုန်ကြ၏။ ထိုနေရာရှိ ခွဲပွက်ထဲမှာက သက်သက်၏ ထဘီ ကလေး။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ သမီး ထဘီကလေး...၊ နှစ်လပေးနဲ့ ယူထားတာ၊ ဒီလ လခထုတ်မှ ကျေမှာ အမေရဲ့...”

သက်သက်က ငိုတော့မလို မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။ သမီးကို ကြည့်ပြီး မခင်အေး ရင်ထဲမကောင်း၊ သူ့လုပ်စာကလေးကို မဝတ်ရက်၊ မစားရက်ဘဲ အမေ့ကို လစဉ်အပ်သည့် သမီးကလေး၊ ဆယ်တန်းသုံးခါကျ ပြီးနောက် ပညာရေးကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ မအောနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့သည့် သမီးကလေး။ အချိန်ပိုဆင်းပြီး သူ့အဝတ်အစား ကလေးများကို ဝယ်ဝတ်ရရှာသည့် သမီးကလေး။ မခင်အေးသည် သမီးကလေးကို သနားလွန်း၍ မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“လူတွေကလည်း စည်းကမ်းကို မရှိကြဘူးဗျာ၊ မွေးရင်လည်း စနစ်တကျ မွေးမှပေါ့။ တကယ်တော့ ဓားနဲ့ကို ခုတ်လွှတ်လိုက်ရမှာ၊ ဒါမှ မှတ်မှာ...”

မောင်စိုးက အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြိမ်း၏။

“အဲဒါ ဦးစံကိုတို့ အကျိတို့ အိမ်ကဝက်တွေ မောင်စိုးရဲ့ အဒေါ် တို့ အိမ်တွေဘက်လည်း ခဏခဏရောက်လာတတ်တယ်”

ညှော်သည်တစ်ဦးက အိမ်ရှင်တွေကို မျက်နှာလိုအားရ ဝင်ပြော လိုက်၏။ ထိုစကားက မောင်စိုး၏ ဒေါသကို ပိုဆွပေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ဝက်ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ...၊ နောက်တစ်ခါရောက်လာရင် တော့ဓားနဲ့ကို တကယ်ခုတ်ပစ်မှာ၊ ဝက်သားပေါ်ပစ်မှာ။ တကယ် တကယ်”

“အမယ်လေးသားရယ်...၊ ဝစီဒုစရိုက်တွေ မများစမ်းပါနဲ့ မောင်စိုးရယ်။ အလကားနေရင်း အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ သက်သက်က လည်း ငိုမနေပါနဲ့တော့။ လခထုတ်ရင် အမေအသစ်ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ နော် သမီး”

“ရပါတယ် အမေရယ်၊ အမေတို့မှာ ပိုက်ဆံအပိုလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ မောင်စိုးကိုလည်း စက်ဘီးဝယ်ပေးရဦးမယ်။ ပေါက်နေတဲ့ သွပ်တွေလည်း မိုးမကျခင် လဲရဦးမဲ့ဥစ္စာ...”

မျက်ရည်စကို သိမ်းရင်း ပြောလိုက်သည့် သက်သက်အသံ ကလေးက ခပ်ပျော့ပျော့။ ထို့ကြောင့် မခင်အေး သမီးကိုပို၍ သနား သွားသည်။

မခင်အေးကလည်း သားနှင့်သမီးတို့ကို ပြေရာပြေကြောင်းပြော သာပြောရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စိတ်ကခပ်တိုတို၊ တော်ကြာကြာ က လာယက်လိုက်၊ တော်ကြာ ဝက်ကလာလူးလိုက်။ ဘယ်လိုများ လုပ်ရ ပါ့မလဲ။ သည်အတိုင်းတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကိုအောင်လှကို ပြောမှ။ ပြန်ပြောလျှင်လည်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်နေမည့်ပုံစံကို သူက ကြို၍ မြင်ယောင်သည်။

သို့ပေမဲ့ ကိုအောင်လှက အိမ်ဦးနတ်လေ၊ ဘာမဆို သူသိထား မှဖြစ်မည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူဦးဆောင်မှဖြစ်မည်။ ခေါင်းကုတ်ချင်းကုတ်၊ မကုတ်ချင်နေ၊ နားပူတယ် ဆိုချင်ဆို၊ ကိုအောင်လှကို ပြောပြရန် သူဆုံး

ဖြတ်လိုက်၏။ အမှန်မှာတော့ ဗင်ယောက်ျားကို အားကိုးသည့် စိတ်ကတော့ အရင်းခံပဲ ဖြစ်လေသည်။

* * * *

“ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်မြေရယ်လို့ သပ်သပ်မှတ်မှတ်ရှိအောင် ခြံစည်းရိုးခတ်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ကိုအောင်ရဲ့”

မခင်အေး၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပုံကြောင့် ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြဿနာ အထွေထွေကို သူလည်း အခါခါကြားပြီးသားမို့ မစဉ်းစားဘဲနေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

“အေးပါကွာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့တော့ မရဘူး အေးရဲ့၊ အိမ်ဂရန်နဲ့ မြေပုံကိုပြပြီး မြေတိုင်းစာရေးကိုခေါ်ပြီး အရင်တိုင်းရဦးမှာ။ ပြီးမှ စည်းရိုးခတ်လို့ရမှာ”

ကိုအောင်လှ တွေးတွေးဆဆပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး မခင်အေးက စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ဒါကတော့ ရှင့်တာဝန်ပဲလေ”

ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်ပြန်၏။

“အင်း . . . ကျောက်တိုင်တွေ ဝယ်ရမယ်၊ သွပ်ဆူးကြိုးလည်း ဝယ်ရမယ်၊ ခြံတံခါးလုပ်ဖို့ သစ်သားဝယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လက်သမားခ” သူ့အတွေးက နှုတ်က လွတ်ထွက်သွား၏။

“လေးငါးသောင်းတော့ အသာကလေး ကုန်မှာပဲ”

“ဘယ်ကမလဲ အဖေရဲ့၊ တစ်သိန်းအောက် လျော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သားကြီး ကိုဇော်စကားကြောင့် ကိုအောင်လှက သူ့မိန်းမမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့မိန်းမမျက်နှာထားက ခပ်မှုန်မှုန်။ တကယ်တော့ သူလည်း သူ့မိန်းမကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေရစေချင်သည့် ဆန္ဒရှိပါသည်။

“အို . . . လောလောဆယ်တော့ အဲသလောက်အထိလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့လေ ကိုအောင်ရဲ့။ ပိုက်ဆံသိပ်မကုန်တဲ့နည်းလမ်းကို ရှာရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ ညီလေးကို စက်ဘီးဝယ်ပေးဖို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံ နှစ်သောင်းကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိတယ်အမေ”

“အဖေတို့မှာလည်း အိမ်ပြင်ဖို့ ဖယ်ထားတာ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ် သားကြီးရ။ မင်း အမေဆီမှာ . . .”

“အို . . . အိမ်ပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံကတော့ ယူသုံးလို့မဖြစ်ဘူးလေ ကိုအောင်ရဲ့။ ဘုရားဆောင်ကလေးလည်း ပြင်ရမယ်၊ မိုးမကျခင် သွပ်တွေလည်း လဲရမယ် မဟုတ်လား”

မခင်အေးထံမှ တုံ့ပြန်သံကို ချက်ချင်းကြားလိုက်ကြရ၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် စက်ဘီးက ဝယ်မပေးသေးလည်း ရပါတယ် အဖေရ။ စာမေးပွဲကြီးပြီးရင် နွေကျောင်းပိတ်တော့မှာပဲဟာ”

သားအမိ သားအဖတတွေ တစ်ညနေခင်းလုံး အချီအချ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ တိုင်ပင်ကြသော်လည်း တိတိကျကျ အဖြေမရခဲ့ကြပေ။ ခြံစည်းရိုးပြဿနာသည် သူတို့နှင့်အတူ အိပ်ရာထဲအထိ ပါလာခဲ့လေသည်။

ထိုပြဿနာသည် မခင်အေးကို အိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်၍နှောင့်ယှက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အိမ်ခေါင်းရင်းက မချစ်စပင်ကလေးကို လူတစ်ယောက်က ပင်ခြေမှ ခုတ်လှုပ်နေသည်။ ဒါတင်မက ခြေရင်းဘက်ရှိ ဒန့်သလွန်ပင်ပေါ်မှ အသီးများကို မိန်းမတစ်ယောက်က ပင်လုံးကျွတ်ခူးယူထွက်ပြေးသွားသည်ကိုလည်း သူ့မြင်လိုက်ရ၏။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့။ သူများအပင်က အသီးတွေကို ထားခဲ့”

သူ့အသံကုန်အော်သည်။ ကိုအောင်လှ အော်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့။ ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ဆို”

အလို... ကိုအောင်လှအသံကနေ လူအုပ်ကြီး၏ အသံဖြစ် သွားပါပေါ့လား။ မခင်အေး အထိတ်တလန့်ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ကိုအောင် လှက မီးခလုတ်ကို ထဖွင့်လိုက်၏။

“ဦးအောင်လှတို့ အိမ်ဘက်ပြေးပြီကွ၊ မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက် လိုက် ခွေးမသား သူခိုး၊ မိရင်တော့လားကွ”

ဘုရားရေး... သူခိုးတဲ့။
ဒါအိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အော်သံများက တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာ သည်။

“အဖေ... အမေ... သူခိုးတဲ့ကြားလား။”

“အေး၊ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်။ မင်းစွတ်ထွက်မသွားနဲ့ဦး။ မောင်စိုးကော”

“ရှိတယ်အဖေ၊ သက်သက်လည်း ကျွန်တော့်နားမှာပဲ ရှိတယ်”
အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်အနီးတွင် အိပ်သည့် ကိုဇော်နှင့်အချီ အချပြောနေမိကြဆဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို တဒုန်းဒုန်းထုသံကြားလိုက် ရ၏။

“ဦးအောင်... ကျွန်တော်တို့ပါ။ ဦးအောင်တို့အိမ်နားမှာ သူခိုး ပျောက်သွားလို့”

ကိုအောင်လှ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တုတ်တကိုင်ကိုင်လက်နှိပ် ဓာတ်မီးတဝင့်ဝင့်ဖြင့် လူရွယ်တစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ သေသေချာချာရှာ၊ ဒီနားမှာပဲရှိလိမ့်မယ်”
ပြောလည်းပြော၊ ရှာလည်းရှာ။ အားလုံးယောက်ယက်ခတ်နေကြ သည်။

“တွေ့ပြီဟေ့... ဒီမှာမိပြီ၊ ခွေးသူခိုး... ဒီနောက်ဘက်မှာ ဝပ်နေတာ။ ဘာရမလဲ၊ လာစမ်း၊ တို့အရပ်များ ဘာမှတ်လို့လဲ”

တုတ်တပြင်ပြင်၊ လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် လူရွယ်သုံးယောက်လက် နှစ်တွင် သူခိုးဟုစွပ်စွဲခံရသူပါလာ၏။ လူက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ တီရွပ်

အနက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာ ဝတ်လျက် စတိုင်ကျကျ။

“မင်းဘယ်ကကောင်လဲ၊ တို့အရပ်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန် ကျွန်ကျော်ကျော်၊ ခွေးမသား သူခိုး... မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သူခိုးဟု စွပ်စွဲခံရသူက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်။ သူထံမှ အဖြေမရ။ လူရွယ်များက လက်တပြင်ပြင် လုပ်လာကြသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်သူခိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ... လက်ပူးလက်ကြပ်မိရဲ့သားနဲ့၊ မင်းကများ”

“တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်၊ သူ... သူ...”

မခင်အေး၏နောက်တွင် ခပ်ကွယ်ကွယ်ကလေးရပ်ကာ သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ကလေးကြည့်နေသည့် သက်သက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ ရင်းအထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

“အောင်မာ၊ မင်းကငါ့နှမကို... တယ် ငါတီးထည့်လိုက်ရ”
တစ်မီးလူကို မဲနေရာက နှမဖြစ်သူကို ဖျက်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက် သည့် ကိုဇော်မျက်လုံးထဲတွင် သံသယတွေအပြည့်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

သက်သက်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

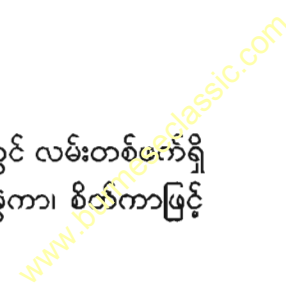
“သက်သက် သူ့ကို မသိပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေ၊ သမီးသူ့ကို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဘူးပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ အမေ ရယ်။ သမီးနဲ့ဘာမျှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည့် သမီးကိုကြည့်ရင်း မခင်အေး တွေ သွား၏။ ကိုအောင်လှလည်း မသိမသာမျက်နှာပျက်ကာ ကျိတ်၍ သက် ပြင်းချလိုက်မိတော့သည်။

“အင်း...”

* * * *

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ဝါးရုံအုပ်ကြီးမှ ဝါးလုံးများကို ခုတ်ကာ၊ ဖြတ်ကာ၊ ခွဲကာ၊ စိတ်ကာဖြင့်

ခြံစည်းရိုးကာနေကြသည့် ကိုအောင်လှတို့ သားအဖသုံးယောက်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ ။

* * * *

(ရွှေတံခါးမှူး မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်)

THE FENCE

"Not so far from the bus stop, about five minutes walk to the garment factory where Ma Aye works, that's not bad. But Ko Soe's school is a bit far, so must buy a bicycle for him."

Ko Aung Hla is scratching his head and thinking while looking at the new house. Ma Khin Aye too takes a look and says, "The house is a bit small, though."

"No, not so small as you think. There are two bedrooms and a little kitchen as an extension. There's also an empty ground space on the two sides. On the whole it's quite likeable. You'll like it, I'm sure."

"Well....yes, as long as you like it, it's OK. But, can't you make him lower the price, by, say about thirty thousand? There's the matter of changing 2 or 3 sheets of tin roofing."

"Don't think that will be possible. My friend has already made the best possible offer. It's quite worth it. Compared to the apartment, it's quite airy too. Also, there

are trees, bamboo grove, all the greenery we could not see at the apartment. You will like it."

"Yes, yes, I like this place, all right."

"There's the mango tree on the east and the drum stick at the back. Look at the white blossoms."

"All right, all right, let's take it."

"Our elder son too likes it. He likes to stay in a little house like this."

So, to make things short to the point, Ko Aung Hla and Ma Khin Aye agreed to buy the house. The area of the ground is 30 by 50 feet. But since there's no fence, it looked a bit larger. The foundation of the house is brick and the roof is tin. There's electricity too. For a family of five, it's quite livable.

In front of the house, there is a wide gravel road. If one takes about fifteen steps from the road, one will reach the front of the house. Compared to the apartment where they had to climb about thirty steps, this is a real palace.

This is the result of real hard work and saving. There's only one thing—it's a bit far from the centre of town. Most people in this area are workers, some of them make their living breeding cows, pigs, chickens some are travelling sales women.

Ko Aung Hla is a taxi driver. Ma Khin Aye and their eldest daughter work at a garment factory. Elder son Ko Zaw works at a journal publishing house and attends the university correspondence courses and youngest son Ko

Soe is a sixth standard student. For the neighbours, the family makes an interesting lot.

For a family like Ko Aung Hla's, a good neighbourhood as well as a good relationship with it is quite important, for here's the situation: Ko Aung Hla has to go to the car owner's house at 6 am and drive the whole day. He has no holiday. Ma Khin Aye and daughter Thet Thet go to the factory at 8 am. They arrive home not earlier than 5 pm. The elder son too has to work while attending corresponding courses. He is seldom home. The youngest son has to attend school the whole day.

* * * *

"Oh, look, mother, the lettuce plants have gone! The chicken have eaten them. Roses too!"

"Yes, yesterday I saw the cock and three chickens. I have to drive them away."

"Just wait, they will have a taste of my catapult tomorrow. Be ready to have chicken curry for dinner."

"No, no, don't do that. Don't want to cause problems with neighbours."

"But it's the chickens that cause the trouble. We'll have chicken tomorrow."

"No, no, if you want to have chicken curry, I'll buy chicken at the market tomorrow."

"Yes, with fish sauce and mango salad made from the fallen mangoes, that would be a real meal."

"Mother" said Maung Soe suddenly, "Is the mango tree really ours?"

Shades of Life (Selected short stories)

"Of course, dear, why do you ask?"

"The boy next door says it's theirs. He has even picked the mangoes a basket full too! He said the tree belongs to them."

"What? The friend who sold the house said he planted the tree himself. It's been eight years, he said."

"Yes, it's quite true." agreed Ko Aung Hla.

"Why quite? It is absolutely true Ko Aung."

Ma Khin Aye insisted.

"Now, I must be going to work." Said Ko Aung Hla.

"Is my lunch box ready?"

But Ma Khin Hla refused to be cut off so easily. She said, "We must settle this matter in front of your friend."

Ko Aung Hla scratched his head.

* * * *

Next day was holiday. They heard Ko Soe shouting, "Mother, look! Pigs, pigs! Sister's new dress skirt....all mud!"

They rushed to the back of the house. There were three pigs bathing in the mud pond. They drove away the pigs with the broom stick. The pigs were gone, only The That's new skirt was left in the mud.

"They are U Sar Ki's pigs, I know."

"No matter whose pigs they are, next time, I'll cut them with the long knife." said Maung Soe.

But the mother said, "No, don't even say such things,

son. I will buy a new skirt for The That when I draw my next pay. But we have to buy a new bike for Mg Soe too. Two of the two tin sheets on the roof must be replaced with new ones too."

Ma Khin Aye would have to discuss things with Ko Aung Hla. She knew what he would do for sure. He would scratch his head. Oh, she thought, if only one could get things done by scratching his head! It reminds her of the title of a book by Agatha Christie: By the Prickling of My Thumbs. She too could have written a book called: By the Scratching of His Head if she had a pen like Agatha Christie's. But that's beside the point. It is Ko Aung Hla who is the head of the family. All decisions must be made by him, with or without scratching his head.

* * * *

"Can't let things go on like this." said Ma Khin Aye.

"What do you suggest?"

"Must make a fence."

It's not the first time Ko Aung Hla heard the suggestion. He knows it has to be done. He scratched his head, nodded in agreement.

"Yes, we must do it. But things like that involve a few things like showing the map of the location with the position of our land. Then someone from the land department must confirm it. It's all office work and going through formalities, all the red tape."

"Well, it's your job to get things done." said his wife.

Ko Aung Hla scratched his head again.

"That's only paper work part. For the actual work of making the fence, there's getting the poles, fencing wires, wood for the gate, must get a carpenter to do that."

"Must cost about forty or fifty thousand."

"No, not less than a hundred thousand."

"But," said Ma Khin Aye, "we must find a way to do with less."

"I have some money saved to buy a bike for the little brother." said the elder son Ko Zaw.

"I have some to repair the house." Ko Aung Hla said.

"No, musn't touch that."

So the family discussed the matter without any concrete results. As for Ko Aung.....,

That night, Ma Khin Aye dreamed that someone was stealing the fruits from the drum stick tree. "Stop, thief" She screamed.

"Stop, stop," someone shouted.

"Now, don't run, you are surrounded."

Oh,...it's not a dream any longer. It's real. It's really a thief. A group of men were talking to Ko Aung Hla.

"U Aung, the thief ran towards your house. He must be hiding here. Ok, boys, search the back of the house. Search thoroughly."

They found the thief at the back of the house. Looking at the way he was dressed, one would not have

thought him a thief.

"Clearly, you are not of this neighbourhood. Who are you? Don't lie."

"No...no..." he said, I am not a thief. I came to...to see...her...." pointing towards That That who was hiding behind her mother.

'No', said That That, "I have never seen him. Really, I don't know him."

So, the group led the young man away from the family.

Ko Aung Hla sighed and...Ma Khin Aye didn't know what to think.

* * * *

The next day, Ko Aung Hla and his two sons could be seen cutting down the bamboo grove to make a fence.

* * * *

Translated by Dr.Khin Mg Win (Maths)

မှန်ရာကို သစ္စာဆိုပါမည်

- 'မီးပွိုင့်မှာ မီးစိမ်းပြနေရင် ဘာလုပ်ရမလဲ'
- 'ကားကို ဆက်မောင်းရပါမယ်'
- 'မီးနီပြနေရင်ကော'
- 'ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ရပ်စောင့်ရပါမယ်'
- 'ဒါဆို မီးဝါပြနေရင်ကော'
- 'မီးဝါပြနေရင်တော့ ပိုပြီး မြန်မြန်မောင်းရပါမယ်'

* * * *

ဘတ်စ်ကားစီးတိုင်း အထက်ပါအမေးအဖြေဟာသကလေးကို ဒေါ်ငြိမ်းသာ သတိရမိပါသည်။ ဘတ်စ်ကားစီးတိုင်း စီးတိုင်း ဒေါ်ငြိမ်းသာ မှာ ဘုရားတရားနှင့် ပို၍ နီးစပ် နီးစပ်လာသည်ကလည်း မှန်သောသစ္စာ စကားပင်။ ဒေါ်ငြိမ်းသာနေသော အရပ်မှ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ဘတ်စ်ကားစီး ရသည်မှာ ဒေါ်ငြိမ်းသာအတွက်တော့ စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဟူသော အမေးကို ဒေါ်ငြိမ်းသာကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စ အရပ်ရပ်က အဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

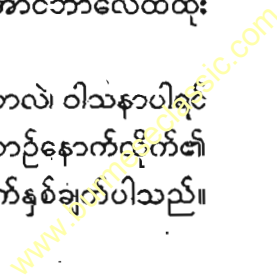
တကယ်တမ်းပြောလျှင် ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့ကဲ့သို့ အသက်ခုနစ် ဆယ်နီးပါး အမျိုးသမီးကြီးများသည် ဖြစ်နိုင်ပါက လိုင်းကားမစီးသင့်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်နီးပါးဆိုတော့ အားအင်ကလည်း လျော့ပါး၊ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ချည့်နဲ့၊ စိတ်တွေကလည်း ဟိုရောက်သည်

ရောက်ဖြစ်တတ်သည့် အရွယ်တွေရှိဖြစ်ပါသည်။ ရင်းနှီးသော ရွယ်တူ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်က ကားပေါ်တွင် ဆွဲကြိုးဖြတ်ခံ ရသည်။ နောက်သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မဂ္ဂဇင်း တိုက်မှ ထုတ်လာသည့် စာမူခတစ်သောင်းကျော်မှာ အလွန်လက် မြန်သော ခါးပိုက်နှိုက်ထံပါသွားသည်။ သူက ပိုဆိုးသည်။ မှတ်ပုံတင်တွေ၊ အပေါင်လက်မှတ်တွေပါ ပါသွားသည်။ သူ့ခမျာ မိန်းမလက်စွပ်လည်း ဆုံး၊ သူ့လက်ပတ်နာရီလည်း မရွေးနိုင်သည့်အပြင် မှတ်ပုံတင်အသစ်ထပ် လုပ်ရသည့် ဒုက္ခက ပိုသွားသေးသည်ဟု သတင်းရသည်။

ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းသာ လိုင်းကား စီးလျှင် ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ လက်ပတ်နာရီ ဘာတစ်ခုမျှ မဝတ်။ ပါသမျှ ပိုက်ဆံကလေးကိုလည်း အကန့်နှစ်ကန့်၊ သုံးကန့်ပါသည့် လက်ကိုင်အိတ် ခပ်ကြီးကြီးထဲတွင် ဟိုအကန့်ထဲ နည်းနည်း၊ သည်အကန့်ထဲနည်းနည်း နေရာခွဲ၍ ထည့်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုလက်ကိုင်အိတ်ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ရင်တွင် တင်းတင်းပိုက်၍ ထားသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲလား၊ ကံကောင်းနေ သေး၍ပဲလား မပြောတတ်။ ဒေါ်ငြိမ်းသာတစ်ခါမျှ ခါးပိုက်နှိုက်မခံရ၊ သူများတကာ အနှိုက်ခံရသည်ကိုလည်း မျက်စိအောက်တွင် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေး။

ဒေါ်ငြိမ်းသာအတွက် မဟာစွန့်စားခန်းကြီးကတော့ ကားမှတ် တိုင်တွင် စုပြုံအုံကျပ်နေတတ်သည့် ခရီးသည်များကြားမှ ကားပေါ်သို့ ရောက်အောင်တက်ရသည့်အချိန်မှ စတင်မြဲဖြစ်ပါသည်။ ကားပေါ် ရောက်၍ ထိုင်စရာနေရာကလေးတစ်နေရာရဖို့ မဟာမဟာ အခွင့်အရေး ကြီးကတော့ ဆုကြေးငွေ သိန်းတစ်ထောင်ရမည့် အောင်ဘာလေထီထိုး ရသကဲ့သို့ပင်တည်း။

'တက်၊ တက် အမေကြီး၊ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဝါသနာပါရင် ကားပေါ်မှာ ကလို့တောင်ရတယ်' ဟုခေါ်သော ယာဉ်နောက်လိုက်၏ စကားထဲတွင် ဒေါ်ငြိမ်းသာ မကျေနပ်သည့်အချက်နှစ်ချက်ပါသည်။

ပထမအချက်က ကိုယ့်ကို 'အမေကြီး' ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း၊ ဒုတိယတစ်ချက်က ခရီးသည်တွေ အပြည့်အမောက်ပါသည့် သူ့ကားပေါ်တွင် 'ကလို့ရပါတယ်' ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း။ ရှေ့က ဆွဲတင်သူကတင်၊ နောက်က တွန်းပေးသူက တွန်းပေးဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းသာကားပေါ်ရောက်ရစမြဲ။

'ဝါသနာပါရင်ကလို့ရတယ်' ဟု ပြောခဲ့ရက်သူက မတ်တပ်ရပ်ဖို့ တစ်နေရာစာ ကလေးကိုတောင် ခက်ခက်ခဲခဲ တွန်းတွန်း ထိုးထိုး ပို့ပေးနေရှာသည်။ စိတ်ထဲအချဉ်ပေါက်လာကာ သည်ကောင်လေးကို ငါးသေတ္တာစက်ရုံတွင် အလုပ်ခန့်လျှင် အတော်ကြီးကို နေရာကျ၍ အလုပ်တွင်ပေမည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ စင်စစ် သည်လို အရည်အချင်းတွေက သူတို့လို ယာဉ်နောက်လိုက် ကလေးတွေ အားလုံးမှာ ရှိကြသည်ကိုလည်း ဒေါ်ငြိမ်းသာ သတိထားမိသည်မှာ ကြာကြာလှပါပြီလေ။

'ဆွဲဆရာ၊ နောက်ကားလိုက်လာပြီ'

ယာဉ်နောက်လိုက်နှင့် ယာဉ်မောင်းတို့ အတော်ကို ဘက်ညီကြပါ၏။ စကားလည်းဆုံး၊ ကားကလည်း ဝှီးကနဲထွက်။ ဖြစ်မြဲထုံးစံအတိုင်း ကားပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်စီးလာရသူတွေ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်၊ အားလုံးလဲတော့မလို ပြိုတော့မလို။ ဒေါ်ငြိမ်းသာလည်း ရောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက်ပါပဲ။ အတော်ခေါင်းနောက်သွား၏။

'ကဲ၊ ကဲ ကားခလေးများပေးကြပါ။ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်တော့ မနေကြပါနဲ့၊ ဟိုတစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေတဲ့ ဘိုးတော်ကြီး၊ ကားခ'

ကားခတောင်းပုံကြောင့် ထိုအမျိုးသားကြီး စိတ်တိုသွားပုံရ၏။

'ဘာကွ၊ ငါ ပေးပြီးတာ ကြာပေါ့၊ ကြည့်တောင်းကွ'

သူတို့နှစ်ယောက် အချေအတင်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျန်ခရီးသည်တွေက ပြုံးစေ့စေ့။ ဒေါ်ငြိမ်းသာလည်း 'အမေကြီး' ဟု ထပ်အခေါ်မခံချင်သဖြင့် လက်ထဲတွင် အသင့်ဆုပ်ထားသည့် နှစ်ရာတန်ကို ခပ်သွက်သွက်ပေးလိုက်၏။ သို့တိုင် အပြောက မလွတ်။

'အမေကြီးတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ကားစီးရင် ပိုက်ဆံ

အစုတ်ကိုမှ ရွေးပေးမယ်လို့ သစ္စာပြုထားလား' တဲ့လေ။

စိတ်တော်တော်တိုသွား၏။ မနည်းပြန်လျှော့လိုက်ရ၏။ ဂါရဝတရားနည်းလှသော ကလေးပါလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

သည်လိုကလေးမျိုးကို ဟိုတယ်ကြီးများ၏ ကြိုဆိုဧည့်ခံရေးဌာနတွင် အလုပ်ပေးလိုက်လို့ကဖြင့် ဟိုတယ်ကြီးတွေ တစ်လပင် ခံမည်မထင်ဟူ၍လည်း ဆက်တွေးလိုက်မိပါသေး၏။

'ကျော်ဆရာရေ၊ ကျော်၊ နောက်က ကောင်တွေ မီလာပြီ'

သူ့ဆရာ ယာဉ်မောင်းက သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာသည်။ သူက ကားမောင်းကျွမ်းသလောက် ကြမ်းလည်းကြမ်းသည်။ ရမ်းလည်းရမ်းသည်။ မှတ်တိုင်မဟုတ်သည့် နေရာတွင်လည်း စီးမည့်သူတွေက ဒိုင်းကနဲရပ်သည်၊ ဝုန်းကနဲ ပြန်ထွက်သည်။ ဝှီးကနဲ ဝှီးကနဲဖြင့် ရှေ့က ကားများ၊ စက်ဘီးများ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များကို ပွတ်ကာသီကာ ဝေ့ကာပိုက်ကာ ကျော်တက်လိုက်သည်မှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရှူးလောက်သည်။

'ဟော . . . ရှေ့မှာ သံယောဇဉ်နှစ်ယောက်၊ လက်တားနေတယ်'

မှတ်တိုင်လည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ဒိုင်းကနဲရပ်ကာ တင်ပြီး ဝှီးကနဲပြန်ထွက်၏။ ခရီးသည်တွေထံမှ ဘုရားစာရွတ်သံလား၊ မေတ္တာပို့သံလားမသိ၊ အသံတော့ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းသာကတော့ ကြုံရဖူးရပေါင်းများပြီမို့ ထုံးစံအတိုင်း သရဏဂုံသုံးပါးကိုသာ ရွတ်ဆိုနေလိုက်မိ၏။

'နေပါဦး၊ နေပါဦး'

'မရတော့ဘူး၊ မရတော့ဘူး၊ အတွယ်အတာတွေ အများကြီးနဲ့၊ မတင်နဲ့ ဆရာရေ၊ ကားခကျ တစ်ယောက်ခပ်ရမှာ'

ယာဉ်နောက်လိုက်၏ ငြူစူသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကလေးငယ်လေးသုံးယောက် တိုးလို့တွဲလောင်းနှင့် အပြေးလာနေသော

မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကို ရိပ်ကနဲသာ မြင်လိုက်ရ၏။

‘ဆွဲထား ဆရာ၊ မီးနီလွတ်အောင်ဆွဲထား’

အားပေးသူက အားပေး၏။ မောင်းသူကလည်း အညံ့မခံ။ မီးဝါနေသည်ကို မြင်လျက်နှင့် တရကြမ်းနှင်သည်။ မီးပွိုင့်သို့ မရောက်မီပင် မီးနီပြသည်နှင့် ကွက်တိ။ ရွှိကနဲ ခရာတုတ်သံ ကြားရသည်။ မီးပွိုင့်အကျော်တွင် အသင့်ရှိနေသော ယာဉ်ထိန်းရဲများက ကြိုဆိုနေကြသည်။ ယာဉ်မောင်းသူက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ယာဉ်နောက်လိုက်ကို ကြည့်သည်။ ယာဉ်နောက်လိုက်ကလည်း အလွန်ကျိုးနွံရှိသေစွာဖြင့် ယာဉ်ထိန်းရဲများကို ပြေရှင်းချက်ပေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အောင်မြင်ဟန်မတူ။ ယာဉ်မောင်းက သူ့အိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ခပ်လေးလေး ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ရဲက သူတို့ မှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးမှတ်သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ လိုင်စင်အသိမ်းခံရပြီ’

ထောင့်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ။ အကျယ်ကြီးတော့မဟုတ်။ သို့သော် ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့ ရပ်နေသည့် တစ်ဝိုက်ကတော့ ကြားလိုက်ရ၏။ ဪ... သူတို့တွေရဲ့ အိမ်က မျှော်နေကြမယ့် ဇနီးသား၊ သမီးတွေတော့ မောရတော့မှာပဲဟု ဒေါ်ငြိမ်းသာက ကရုဏာစိတ်ဖြင့် တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုနေ့ ညဘက်တွင် ဒေါ်ငြိမ်းသာ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့၏ မျက်နှာငယ်လေးများက မျက်လုံးထဲက မထွက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းတော့မသာနိုင်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်တာ ကောင်းတယ်ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်မချမိပါ။ သူတို့မောင်းပုံ၊ လုပ်ပုံကိုပုံ ပုံစံမျိုးသည် သည့်ထက်မက အန္တရာယ်တွေ့နိုင်သည်ကိုမူ တွေးမိ၏။

* * * *

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် မြို့ထဲထွက်ရန် ဒေါ်ငြိမ်းသာ ကြုံရပြန်သည်။ မသွားလျှင် မဖြစ်သည့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ နာရေးကိစ္စမို့ အားမာန်တင်း၍ ကားဂိတ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ၊ ကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ‘ဖြည်းဖြည်းခင်ဗျာ၊ ဆင်းပြီးမှ တက်ကြပါခင်ဗျာ’ အသံကလည်း ထူးခြားသည်။ ပြောပုံကလည်း သိမ်မွေ့သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းသာသည် တိုးဝှေ့မနေရဘဲ ကားပေါ်သို့ အခက်အခဲမရှိ ရောက်သွား၏။ ဪ... ခရီးသည်တွေဘက်က သည်လိုစည်းကမ်းတကျ ဆင်းကြတက်ကြတော့လည်း အဆင်ပြေသားပဲဟု ကျေနပ်စွာ တွေးမိ၏။

‘အန်တီလေး . . . ဝေးသလားခင်ဗျာ’

‘အမေကြီး’ ဟု မခေါ်သော်လည်း ဒေါ်ငြိမ်းသာကို ဂရုတစိုက်မေးမှန်း သိသာ၏။

‘မြို့ထဲအထိ သွားမှာ’

‘ဟာ ဒါဆို ဒီနားမှာ ရပ်နေခင်ဗျာ၊ ဒီညီမလေးက လမ်းဆုံမှာ ဆင်းမှာ’

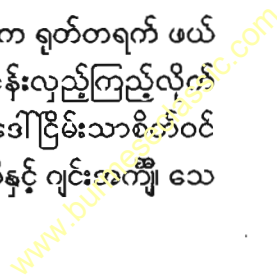
ယာဉ်နောက်လိုက်က တလေးတစား ညွှန်ပြ၏။ ဒီကလေးဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ လူကြီးသူမမှန်း သိတတ်သားဟု ထပ်မံကျေနပ်သွားပြန်သည်။

‘မောင်းဆရာရေ၊ အဲ... ခဏလေး ခဏလေး၊ ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါး လိုက်ဦးမယ်’

ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသော ဣန္ဒြေသွင်ပြင်ဖြင့် ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးကားပေါ်သို့ ကြွလာသည်။

‘ကဲ... သံဃာတော်များသာဆိုတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ညီလေး၊ နေရာလေးပေးဦးကွာ’

ဆံပင်ကျောလယ်လောက်နှင့် ကောင်လေးက ရုတ်တရက် ဖယ်မပေးသေးဘဲ နောက်ဘက်သို့ စောင်းငန်းစောင်းငန်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အလို၊ သူ့ရဲ့နားမှာက နားကပ်တွေနဲ့ပါလား။ ဒေါ်ငြိမ်းသာစိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဝတ်ထားသည်ကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းအင်္ကျီ သေသေသပ်သပ်မဟုတ်။ ဖရိုဖရဲနှင့်။

‘အစကတည်းက ပြောထားတယ်လေကွာ၊ အပေါ်မှာလည်း စာရေးထားတာတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘုန်းဘုန်းက သပိတ်ကြီးနဲ့မို့ တန်း ကိုင်လို့လည်း အဆင်မပြေဘူး ငါ့ညီရ’

အတော်ကလေး ရှည်ရှည်လျားလျားပြောပြမှ အလိုမကျသော မျက်နှာထားဖြင့် နေရာမှ ဖယ်ပေးတော်မူပါ၏။ ဩော် . . . သည်လို ကလေးမျိုးကလည်း ရှိသေးသကဲ့သို့ ဩချလိုက်မိပြန်၏။ အသိစိတ်ဓာတ် မြင့်မားသော ယာဉ်နောက်လိုက်ကလေးနှင့် အသိစိတ်ဓာတ်အားနည်း သော ကိုဖရိုဖရဲတို့ကို အလိုလို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိပြန်၏။

ထိုကောင်ကလေးက ရှေ့မှတ်တိုင်တွင် ကားမရပ်သေးမီ ခုန် ဆင်းသွား၏။ ကားရပ်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းသာဘေးမှ ထိုင်နေသည့် သမီး ကလေးဆင်း၏။ သည်တော့မှ ဒေါ်ငြိမ်းသာ ထိုင်စရာနေရာရ၏။ သည်တော့မှ ယာဉ်နောက်လိုက်က ကားခလာတောင်း၏။ ကားခပေးရင်း ဒေါ်ငြိမ်းသာက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်မိ၏။ သာမန်ကာ လျှံကာမ ဟုတ်၊ တကယ့်ကို ရင်ထဲကထွက်လာသည့် ကျေးဇူးစကားဖြစ်သည်။ ကား က ညင်သာစွာ လှိုမ့်ထွက်သည်။ ကားမောင်းသူကိုလည်း တော်ရှာပါပေ တယ်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိပြန်၏။

‘ဟာ ဆရာရေ၊ ရှေ့လမ်းတွေမှာ ငြိကြပြီထင်တယ်’

ယာဉ်နောက်လိုက်၏ စကားကြောင့် အရှိန်ရ စကားမှာ ရပ်တန့် သွား၏။

‘မောင်ဝင်းတို့ ကားကွ၊ မင်းဆင်းကြည့်လိုက်ဦး’

အလွန်သွက်လက်သော ယာဉ်နောက်လိုက်ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း ပင် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရောက်သွား၏။ စကားအနည်းငယ် အချေအတင် ပြောပြီး ကားပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာ၏။

‘အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆရာရေ၊ လူတွေ ဘာတွေ

အထိအခိုက် မရှိဘူး၊ မောင်ဝင်းတို့ကားပိုင်ရှင် ရောက်လာပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြီတဲ့၊ ဆွဲ ဆရာရေ’

ကား စုလှိုမ့်ပြီ၊ အရှိန်ဖြင့် လိမ့်စပြုပြီ။ နည်းနည်း ပိုမြန်လာသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကုန်စိမ်းတောင်းကြီးတွေ ရွက်ထားသော မိန်းမရွယ်နှစ်ဦး ကားရှေ့မှ ဖြတ်၍ အပြေးအလွှား လမ်းကူးသည်။ ရုတ်တရက် ကား ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

‘ဟာ . . . သေကုန်တော့မှာပဲ၊ မျဉ်းကျားက ကူးတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေကလည်း အတော်ခက်တာပဲ’

မှန်ပါသည်။ တော်တော်ကို ခက်သည့် လူတွေဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ကူးသည့်နေရာနှင့် မျဉ်းကျားရှိသည့်နေရာ ဆယ်လှမ်းမျှပင် မကွာတတ်။ ကားမောင်းသူသာ သတိမထားပါက တွေးဝံ့ဖွယ်ရာမရှိ။ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တက်ကုန်ကြမည်မှာ သေချာသည်။

‘ဆွဲတော့ဆရာရေ၊ ဆွဲတော့၊ အားလုံးရှင်းသွားပြီ’

ကား စုထွက်သည်။ အရှိန်ရလာပြီ။

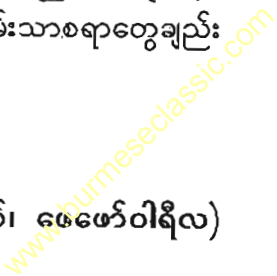
‘ရှေ့က မီးပွိုင့်သတိထားဆရာရေ၊ မီးဝါတော့မယ်’

သည်ကားမောင်းသူကတော့ အလွန်စည်းကမ်းလိုက်နာသူဖြစ် သည်။ မီးစိမ်းကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ကားကို အရှိန်လျှော့သည်။ ကားလည်း မီးပွိုင့်အရောက်၊ မီးနီကလည်း ဖျပ်ခနဲ အပွင့်၊ ကွက်တိ။

ထိုနေ့ အပြန်အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းသာ အတော်ကျေနပ် လာသည်။ ယာဉ်မောင်းသူရော၊ လမ်းသွားသူတွေပါ စည်းကမ်းလိုက်နာ ကြလျှင်၊ အသိစိတ်ဓာတ်မြင့်မားကြလျှင် စိတ်ချမ်းသာစရာတွေချည်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိတော့သည်။ ။

* * * *

(ရန်ကုန်ခရီးသွားဂျာနယ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)

ONLY THE TRUTH IS TOLD

"What will you do if there's green light at the traffic light?"

"I must drive on."

"If it is red light, what are you going to do?"

"I've to stop. I must not drive on."

"Then, what about the yellow light?"

"I've to drive faster when the yellow light is on."

Whenever Daw Nyein Thar took a bus, she remembered that humorous dialogue. It was the real truth that Daw Nyein Thar got nearer and nearer to God whenever she took a bus. It was a great adventure for Daw Nyein Thar to take a bus from her house to down town. It was believed that everything Daw Nyein Thar met was going to answer the question, "How come?"

It was advisable that the old ladies; like Daw Nyein Thar who was near seventy should not take the bus. Those who were near seventy were weak, had less strength and

always nervous with unstable mind. One of her two close friends lost her chain on the bus as she was robbed by a snatcher. The case of the other friend was like this; he was a writer; more than ten thousand Kyats he got for his scripture from the publisher was stolen by a very fast pick-pocket. His case was worse. His national registration card and pawn tickets were all gone. He had lost his wife's ring, he couldn't get back his watch and he had more trouble to make a new national registration card.

Because of those mishaps, Daw Nyein Thar never wore chain, bracelet and watch when she took a bus. She put all her money in her big hand-bag, not in the same place but some in the innermost part and some in outer part of the bag. Then she held her bag very tightly in her chest, just like a mother embracing her new-born baby in her bosom. Daw Nyein Thar had never been stolen by a pick-pocket, she couldn't say it was because of her precautions or of her good luck. She had never seen such a case, either.

Daw Nyein Thar's greatest adventure always started when she tried to get onto the bus among the crowded passengers at the bus-stop. To have an empty seat on the bus seemed to win a thousand lakh ticket, the first prize of "Aung-bar-Lay" lucky draw.

"Climb on, old woman, what are you looking at? You can dance on the bus if you like." In that sort of the bus-conductor's words, there were two facts that Daw Nyein Thar was not satisfied. The first fact was that she

was called "old woman." The second fact was his words "You can dance" on the bus with such crowded passengers. Daw Nyein Thar got onto the bus as she was pulled by the man in front of her and pushed by the man behind her.

The bus-conductor who said "You can dance if you like!" had great difficulty even to have a space to stand for the passengers. Being irritated, Daw Nyein Thar thought that bus-conductor would have a better job if he was appointed in the factory of tinned-fish. Daw Nyein Thar had realized quite for a long time that such kinds of bus-conductors had such abilities.

"Go, sir; the next car is coming."

Both the bus-conductor and the driver were in the same kind. The car ran right away at the end of the words. The passengers on the bus lost their balance and were about to fall down as it happened as usual. Daw Nyein Thar was also one of them. She felt very dizzy.

"Well, what about the fares? Don't pretend to be forget. That old white-headed grandpa; fares?"

The old man looked angry at the bus-conductor's way of asking for fares.

"What? I've given it very early. Look first and ask, will you?"

The other passengers laughed at their debate. Daw Nyein Thar quickly gave 200 K note that was ready in her hand, as she did not want to be called "old woman." But

she did not escape from the bus-conductor's remark.

"The old woman has done again! Have you ever said an oath to pay the torn note as the bus-fare?"

Daw Nyein Thar felt very angry. She tried to manage herself. She remarked that he was such a rude boy.

She was thinking that if that kind of boy was appointed as a receptionist at a hotel, that hotel would not last even for a month.

"Go sir, overtake that car! The next car is just behind us!"

The driver did exactly according to the bus-conductor's instructions. The skillful driver drove the car violently and recklessly. He stopped the car suddenly at the place that was not the bus-stop when there were passengers there. He drove again suddenly. James Bond could not win that driver who drove the car in the zig-zag way, leaving behind all the cars, motor-cycles and bicycles.

"There're the two guys stopping the car!"

Though it was not the bus-stop, the driver stopped the car instantly and drove again at once. Something was heard from the passengers, may be they were cursing or saying prayers. Daw Nyein Thar said prayers as she had some experience very often.

"Wait! Wait!"

"No, no, no more passengers, sir! Bus-fare for only one will be received!"

Because of the bus-conductor's envious words, Daw Nyein Thar looked back and there she saw a middle-

aged woman with three children running after the car.

"Go on, sir, drive! Don't get caught at the red light!"

The bus-conductor was the one who encouraged. The driver was the one who never gave up, and drove fast through the yellow light. Before the traffic light, it was red light at the same time. The sound of the whistle was heard. The traffic policemen were waiting over the traffic light. The poor driver looked at the bus-conductor who tried very obediently to explain the traffic policemen. But it did not seem to be successful. The driver had to hand a card from his pocket to the policeman who wrote down in their records.

"Good; the driving licence is taken,"

Someone said, and it was not loud but Daw Nyein Thar and the other persons near her heard it clearly. Daw Nyein Thar thought sympathetically that their wives, sons and daughters who were waiting for them would surely feel disappointed.

Daw Nyein Thar did not sleep well that night. The poor and pitiful faces of the driver and the bus-conductor did not vanish from her eyes. She did not feel happy, and she did not remark that "That had served them right" either. She thought the way they drove; they talked and their behavior seemed to be more dangerous than what had been.

* * * *

Daw Nyein Thar had to go to down town one month later. As it was funeral ceremony of a friend that she

could not fail to attend; so with full strength she went to the bus-stop.

She did not have to wait long, a big bus stopped.

"Slowly! Please wait for the passengers getting off the car!"

The voice was strange. The way of speaking was also gentle.

Daw Nyein Thar got on to the bus without any difficulty. She thought satisfactorily that it was alright if the passengers got on and got off the bus systematically.

"How long will you go, aunty?"

Though Daw Nyein Thar was not called "old woman" she knew that she was asked with full attention.

"I'm going to Yangon."

"Ah, then, please stand here, this sister is getting off at the junction!"

The bus-conductor said with respect. Daw Nyein Thar felt satisfied as the bus-conductor was not at all bad and he knew how to behave towards the old people.

"Go, sir, no; please wait, a monk is coming!"

A respectable-looking monk got on to the bus.

"Well, the boy on the seat "for monks only", will you please stand up!"

The boy with long hair did not move at once from the seat but he looked back. Oh, he was wearing earrings, Daw Nyein Thar was interested with him. The boy wore jean pants and jean jacket not neatly, but untidily.

"Didn't I tell you earlier? There you see the notice?"

The monk is holding "thabate", monk's bowl, so he is not able to hold the bar, my little brother!"

With scornful face the boy moved from the seat, after listening to the bus-conductor's long explanation. Daw Nyein Thar was quite astornished to see such a boy. Daw Nyein Thar was comparing the high-minded bus-conductor with that low-minded and disorderly boy.

That boy jumped down from the car at the next bus-stop before the driver stopped the car. When the bus was stopped, the girl sitting near Daw Nyein Thar got off the bus. Then only Daw Nyein Thar had a seat to sit. Then the bus-conductor asked the bus-fare. Giving the fares, Daw Nyein Thar said to the bus-conductor that she thanked him very much. Thanking words of Daw Nyein Thar came from her heart, not from the tip of her lips. The bus was driven slowly. Daw Nyein Thar remarked that the driver had done a good job.

"Ah, sir, there's an accident at the corner!"

The driver stopped the car because of the bus-conductor's words.

"It's Mg Win's car, you get off and have a look."

The bus-conductor was a very active man. Immediately he went to the place where the accident happened. He talked for a while and at once he got on to the bus.

"It's alright sir, nobody is injured. Mg Win's owner comes and solves the case! Go, sir."

The driver started the car slowly. The speed of the car became a little faster. At that moment, the two middle

aged women with the vegetable baskets on their heads crossed the road quickly in front of the car.

The driver stopped the car at once.

"Oh, they're going to die in this way, why don't they cross from the zebra-crossing? How bad those people are!"

It was true, they were very troublesome people. The zebra-crossing and the place they crossed was not far, it was about ten steps. If the driver was not careful, something terrible would happen. There would surely be some great problems.

"Go, sir, go, everything is clear!"

The car was started. It gained speed.

"Be careful sir! There'll be yellow light at the traffic light."

This driver was a well-disciplined man. When he saw the green light twinkling, he lowered the speed. His car was at the traffic light, the red light was on suddenly; it all happened at the same time.

Back at home at that day, Daw Nyein Thar was quite satisfied. Daw Nyein Thar was thinking that there would be happiness, peace and tranquillity if both the driver and the passers-by were well-disciplined and had high standard of knowledge.

* * * *

Translated by Kyu Kyu Thin

သေးဆိုး၍ မရပါ

အမှန်တွင်မူ သူ့နာမည်က “သိန်းသိန်း” ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ရည်းစားကောင်လေးဆီ ရေးခဲ့သည့်စာထဲမှ “ကိုမြင်းစန့်ကို သိမ်သိမ် သိပ်သဒိရဘာဒယ်” ဟူသော အပိုဒ်ကို သားနှစ်ယောက်ဖတ်လိုက်မိ ကတည်းက သူ့ကို သားတို့က “သိမ်သိမ်” ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြပါ တော့သည်။ ထို သိန်းသိန်းသည် ရိုးသားလွန်း၍ နို့အသည်ဟုပင် သတ် မှတ်နိုင်သည့် ကျွန်မ၏ မွေးစားသမီးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးသားလွန်းသော သမီးကြီးသိန်းသိန်းငယ်စဉ်တုန်းကတော့ သူ့မောင်နှစ်ယောက်နှင့် ကစားဖော်ဖြစ်ပြီး သူ့အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်မအတွက် တိုးတိုးဖော်၊ လက်ကသုံးတောင်ငွေဖြစ်၍လာသည်။ သူ့ကို မွေးစားခါကာစက အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်သာရှိသေးသည်။

သားကြီး ကိုဇော်က သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ကို ဖတ်ပြသည့်အခါ အလောင်းတော်ကို မြားမှန်ခန်းရောက်လျှင် သူ့မှာသနားလွန်း၍ မျက်ရည်တရွဲရွဲ။

“သူ သေသွားမှာလားဟင်။ သေမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ကိုဇော်” သည်လိုလည်း တဖွဖွပြောတတ်သည်။

ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်နှင့် ဖခမည်းတော်တို့ သစ္စာ ဆို၍ သုဝဏ္ဏသာမ မြားဆိပ်ပြယ်သည့်အခန်းရောက်သည့်အခါ သူ့မှာ တပြုံးပြုံးနှင့် ဝမ်းသာမဆုံး။

“အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ ကိုဇော်ရယ်။ ဒါဆို မသေတော့ ဘူးပေါ့နော်။ ကောင်းလိုက်တာဟယ်” ဟု ကြည်ကြည်နူးနူးပြောတတ်ခဲ့သည်။

စတတ်နောက်တတ်သော သားငယ်ကိုစိုးကတော့ သိန်းသိန်းကို အမြဲကျီစယ်လေ့ရှိသည်။

“သိန်းသိန်းရေ၊ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားမလား”

“အေး. . . ကစားမယ်။ ဒါဆို ခေါင်းပန်းလှန်လေ”

“အေး. . . ငါက ခေါင်း”

“ငါက ပန်း”

“ခေါင်းကျရင် ငါပြေးမယ်၊ နင်ကလိုက်”

“အေး. . . ”

“ပန်းကျရင် နင်ကလိုက်၊ ငါကပြေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အေး. . . ဟုတ်ပြီ။ သဘောတူတယ်။ ကိုစိုးလေးက ခေါင်းပန်း လှန်လေ”

သူက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောတူလက်ခံကာ ကစားရန် တာစူသည်။ ဂါဝန်အောက်နားလေးကို စုကိုင်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း လူနောက်ကိုစိုးလက်ထဲက မူးစေ့ကလေးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက် ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့. . . သိန်းသိန်း၊ သူနဲ့မကစားနဲ့”

မနေနိုင်သောသားကြီးက ကြားဝင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဇော်ရဲ့”

“နင်ကလည်း သိပ်အတာပဲ၊ ခေါင်းကျရင်လည်း နင်ပဲလိုက်ရ မယ်၊ ပန်းကျရင်လည်း နင်ပဲလိုက်ရမှာလေ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဟ။ ဟေ့ ကောင် ကိုစိုး၊ မင်းကွာ. . . ”

သိန်းသိန်းကိုလည်းရှင်းပြ၊ ညီဖြစ်သူကိုလည်းကြိမ်းနှင့် သားကြီး အလုပ်ရှုပ်သွား၏။ သိန်းသိန်းကမူ သူ့ကိုညစ်မှန်းသိလျက်နှင့် သည်း ညည်းခံရှာ၏။

သိန်းသိန်းသည် တိုင်းရင်းသူကလေးဖြစ်၍ အသားဖြူသည်။ ပါးအို့ကလေးနီနီ နှုတ်ခမ်းကလေးရဲရဲနှင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။ ရောက်စက ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် သေးသေးလို့လို့ကလေးဖြစ်သည်။ အရွယ် ရောက်လာတော့ အရပ်ကြီးရှည်လာသည်နှင့်အမျှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အချိုးကျလှပလာသည်။ မျှစ်စို့ကြီးကဲ့သို့ နုထွားကြီးမို့ ယောက်ျားကလေးတွေ မျက်စပစ်လာကြသည်။ ဈေးသွားသည့်အခါ သူ့ကို ခေါ်သွားလျှင် မအေးကြီးကျွန်မမှာ မျက်ခြေမပြတ်အကဲခတ်ကြည့်လာရ သည်။ သို့ပေမယ့် သမီးကြီးက ငြိမ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်နားကပ်လာ သည်အထိ အစအနမရှိ၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာ တစ်ခုမျှ မတွေ့၊ တစ်ခု ပဲရှိသည်။

ရိုးအလွန်းသောသမီး၊ သဘောကောင်းလွန်းသော သမီး၊ သနားတတ်လွန်းသောသမီးကြီးမို့ ကျွန်မတို့မှာ သူ့အတွက် တွေးပူရသည့် ဒုက္ခတော့ရှိသည်။ မတော်မတည့် ယောက်ျားတွေနှင့် ဆုံတွေ့သွားမည် ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်တရများစွာထဲမှ တစ်ခုကိုပြောပြချင် ပါသည်။ ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်းသူ့ကို အဖော်ပြု၍ ကျွန်မဈေးဝယ်ထွက် သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ “ရွှေဘိုမြို့” တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလဖြစ်သည်။ တစ်လစာ ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် စသည်ဖြင့် ဝယ်ရသည်မို့ သူ့ရော ကျွန်မပါ ကြိမ်ခြင်းတောင်းကြီးတွေ ကိုယ်စီနှင့်၊ ဝယ်ခြမ်းပြီးစီး၍ မြင်း လှည်းပေါ်တက်ခါနီးမှ ဈေးထဲကဆိုင်တွင် ဆီပုံးကျန်ရစ်သည်ကို သတိ ရ၏။

“နေ... နေ အမေ၊ ဒီကပဲစောင့်၊ ကျွန်မ ပြေးယူလိုက်မယ်” မအေပင်ပန်းမှာကို အလွန်စိုးရိမ်ကာ ညှာတာတတ်သော သူ့က လေးက သူ့စကားအတိုင်း ဈေးထဲသို့ ဒေါင်းတည်မောင်းတည်ဖြင့် ခပ် သွက်သွက်ဝင်သွား၏။

ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်...။ ကြာသင့်သည်ထက် ပို၍ကြာလာ သည့်အခါ စိတ်ပူလာပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားမိ၏။ ဆီဆိုင်ရောက် သည့်အခါ သူ့အကြောင်းသိထားသော ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း “ဆရာမ ရေ၊ အိမ်ရောက်မှ အဖြစ်ကို မေးပြီး ဆရာမသမီးကို သေသေချာချာ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး” ဟု ဆီးပြော၏။ သိန်းသိန်းကမူ ဆီပုံးကြီးကိုကိုင်ကာ မကျေလည်သော မျက်နှာကြီးနှင့်၊ ပြီးတော့ မြင်းလှည်းပေါ်မှာတင် သိန်းသိန်းက ရင်ဖွင့်၏။

“ဒီပုံးက သုံးပိဿာဆန်တဲ့ပုံးပါလို့ ကျွန်မက ပြောတာကို သူက နှစ်ပိဿာခွဲပဲ ဆန်တယ်တဲ့ အမေရယ်၊ ဇွတ်ကြီးကို ငြင်းနေတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။

“အဲဒါ ကျွန်မက ငြင်းလို့တဲ့။ ညည်းအမေလာမှ ပြောပြရဦးမယ် တဲ့လေ။ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

အလို... သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ကျွန်မမှာ တစ်ယူသန် တစ်ကြောင်းဆွဲ သမီးကြီး၏ ပြောပုံကြောင့် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့။

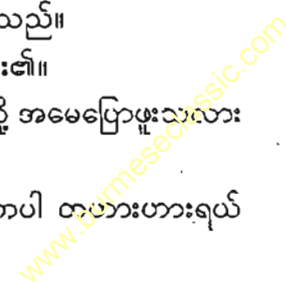
“သိန်းသိန်းရယ်၊ ညည်းတော့အေး။ ဒီမှာ ကြည့်။ အခု နှစ်ပိဿာ ခွဲထည့်တာတောင် ပုံးက ပြည့်နေပြီ။ ဆီက ပုံးရဲ့လည်ပင်းအရစ်နား ရောက်နေပြီ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို သုံးပိဿာဆန်တယ်လို့ သမီးပြောတဲ့အတိုင်း သူက ရောင်းလိုက်ရင် ငါတို့က ငါးဆယ်သားရုံးမှာ ပေါ့ဟဲ့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးအေး”

ကျွန်မ ရှင်းပြနေသည်ကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေရင်း သိန်းသိန်း မျက်နှာကြီး ရဲတက်လာကာ စပ်ဖြူဖြူကြီးဖြစ်လာသည်။

ဒါတောင် သူက အတွန့်တက်လိုက်သေး၏။

“သိပေါင်၊ ဒီပုံးက သုံးပိဿာဆန်တယ်လို့ အမေပြောဖူးသလား လို့” တဲ့လေ။

သူ့စကားကြောင့် မြင်းလှည်းမောင်းသူကပါ တယားဟားရယ်

လေတော့ရာ သိန်းသိန်းပို၍ ရှက်သွားလေတော့သည်။ သိန်းသိန်းက ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

* * * *

ဤသို့ရိုးသား၍ အနေအထိုင် ကုန်ကြွေးရသော မိန်းကလေးထံမှ ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို မိတော့ ကျွန်မတို့မှာ အံ့ဩမဆုံး။ စာက သူက ကောင်လေးဆီပြန်နေသည့်စာ၊ ဘယ်နှစောင်မြောက်စာမှန်းတော့ ကျွန်မ တို့မသိ။

“အိမ်ရှေ့ကို ခဏခဏ မလာဘာနဲ့။ ကိုမြင်းစန့်နဲ့ သိမ်သိမ်တို့ ခြစ်နေဒါ အမေဒို့သိယင် သိမ်သိမ် အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်၊ သိမ်သိမ် ကျောက်တယ်၊ မလာဘာနဲ့နော” တဲ့။

နှစ်တန်းအထိသာ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသည့် သိန်းသိန်း၏ ရည်းစား စာသည် စာလုံးပေါင်း အမှားမှား အယွင်းယွင်း။ သို့ပေမင့် သူသည် လက်ဖက်ထုပ်တော့ ကောင်းကောင်း ထုပ်တတ်ခဲ့ပါလေပြီ။

သူ့စာကို ဖတ်ပြီး သားကြီးက ပြုံးစပ်စပ်ဖြင့် စပ်စုသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး သိမ်သိမ်ရယ်၊ နင့် ကိုမြင်းစန့်က ဘယ်သူလဲ”

သိန်းသိန်းက ခေါင်းကြီးငုံ့နေ၏။ သူ့မောင် လူပျိုပေါက်ကို ရှက် နေဟန်တူသည်။

“ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်။ ငါတို့ခြံရှေ့ကို စက်ဘီးနဲ့ လာလာနေတဲ့ အသားမည်းမည်းနဲ့ အစ်ကိုကြီး မဟုတ်လား။ သိမ်သိမ်မညာနဲ့နော်”

သားငယ်က အတိအကျပြောသည့်အခါ သိန်းသိန်းမငြင်းသာ

တော့ပဲ “အင်း. . .” ဟုဆိုကာ ငြိမ်နေသည်။

“အေးလေ. . . ဟုတ်ပါပြီ။ သူက ဘာလုပ်တာတုန်း၊ ဘယ်က လဲ”

“ဟိုဘက်လမ်းကပါ။ သူက တစ်လကို ခြောက်ရာကျော်ရတယ် တဲ့၊ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ပါ အမေရဲ့”

သူ့စကားက သူ့လူကို ထောက်ခံချက်အပြည့်။ ကျွန်မ သူ့ကို

အပျိုကလေးဖြစ်လာကတည်းက “အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရင် ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုးပြီး ရှာနိုင်ဖွေနိုင်တဲ့လူမှ ဖြစ်မှ မိန်းမဘဝလုံခြုံမှာ။ အလုပ် အကိုင်မရှိဘဲ လမ်းပေါ်မှာ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ ယောက်ျားများ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့နော်။ ဒီခေတ် တချို့ကောင်လေးတွေက အကျင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ရွှေတွေကို မက်ပြီး လှည့်စားတတ်ကြတာ သိလား” စသည်ဖြင့် သူ့ အလွယ်တကူ နားဝင်အောင် ဆုံးမစကားပြောထားခဲ့မိသောကြောင့် သူ့က သူ့ကောင် လေးအလုပ်အကိုင်ရှိကြောင်း၊ ဝင်ငွေကောင်းကြောင်းကို အဓိကထား၍ ပြောလိုက်ကြောင်း ကျွန်မသဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ သည်လို ပြော တတ်လာသည့် ကျွန်မသမီးကြီးကို ကျွန်မ အံ့ဩသွားမိသည်ကလည်း အမှန်ပင်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုနှင့် ဆယ်နှစ်ကျော်နေလာခဲ့သူမို့ သူ့ကိုအိမ် ထောင်ဘက်ကောင်းကောင်းရစေချင်သည်။ သူ့ကို ဆင်ထားသည့် ရွှေ ထည်ပစ္စည်းများကိုမက်ပြီး တစ်နပ်စားကြံမည့်သူမျိုးနှင့်တွေ့မှာကို ကျွန်မ အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။ အခုတော့ သူ့အပြောအရ သူ့ကောင်လေးက တစ် လခြောက်ရာကျော်ရသူဆိုသောကြောင့် ကျွန်မမှာ သံသယဝင်မိပြန် သည်။

“နေပါဦး၊ သူက ဘယ်မှာလုပ်တာတုန်း၊ သူ့မိဘတွေကကော”

သည်အမေးကို သူမပြောနိုင်။ မျက်လုံးကြီး အထက်လှန်၍ စဉ်း စားနေသည့်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့အခက်တွေ့သွားမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ကဲ. . . ဒါဆို ဒီလိုလုပ်။ သမီးကောင်လေးကို အမေတို့က တွေ့ ချင်တယ်။ လာတွေ့ပါလို့ ပြော။ ဟုတ်ပြီလား။ သန်ဘက်ခါ မနက်သမီး အဖေလည်း အိမ်မှာရှိနေမှာ၊ အဲဒီမနက် ဆယ်နာရီလောက်လာခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်”

“ကိုမြင်းစန့် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ သိမ်သိမ်ရဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့က တွေ့ချင်လို့လို့ မြန်မြန်စာရေးလိုက်ကြားလား”

သားငယ်က စတော့ သိန်းသိန်းက ဟီးကနဲ ရယ်သည်။ ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးသွားသည့်ပုံကို သူမဖုံးကွယ်နိုင်။

* * * *

သိန်းသိန်းရည်းစားရှိနေပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို အိမ်ဦးနတ် သိသွားသောအခါ အတော်အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“အေးလေ သူလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သင့်တော်တဲ့ကလေးဆိုရင်လည်း ပေးစားလိုက်ကြ ရအောင် လာတွေ့ခိုင်းထားတယ်”

သို့ပေမယ့် ချိန်းထားသည့်နေ့တွင် သိန်းသိန်းကောင်လေးကို မတွေ့ကြရဘဲ သိန်းသိန်းသာလျှင် အိမ်မှ ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ ကောင်လေးက သူ့ကို စက်ဘီးဖြင့်လာခိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု အိမ်အပေါ် ထပ်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည့် သားငယ်က သတင်းပေး၏။

“သိန်းသိန်း သိန်းသိန်းနဲ့ သားအော်ခေါ်တာ ကြားရဲ့သားနဲ့ စက်ဘီးပေါ်တက်လိုက်သွားတာ အမေရဲ့”

သားငယ်က ငိုတော့မလို မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

“သားအပေါ်ထပ်က ဆင်းပြေးပြီး သူတို့စက်ဘီးနောက်က ပြေး လိုက်တာ မမိလိုက်ဘူး၊ ချော်လဲလို့ ဒူးတောင်ပြဲသွားသေးတယ်”

“ခါတိုင်း အိမ်ရှေ့ကို လာနေကျ ကောင်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးပဲ”

“တောက်... တော်တော် မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်မ”

“အမေရယ်၊ သူ့ကြိုက်လို့ နေမှာပေါ့”

ဒေါသတွေ လှိုင်းထနေသည့် ကျွန်မကို သားကြီးက နှစ်သိမ့်သည်။

“ဟဲ့... ငါက မပေးစားဘူး ပြောလို့လား။ ခုတော့ ဘယ်ကမှန်း မသိ၊ ဘာလုပ်မှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုကောင်မှန်းမသိ။ မဟုတ်တရုတ်ကောင် မျိုးများဖြစ်နေရင်...”

ပူပန်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းနေသည်။ ဟိုဟိုသည်သည်

စုံစမ်းတော့မှ အစအနရသည်။ ကောင်လေးမိဘတွေက သူတို့ရွာမှာ စီးပွားရေးကောင်းသည်တဲ့။ သူတို့ရွာသို့ ခိုးပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ ထိုသတင်းတွေ နောက်လိုက်မည်ပြင်နေဆဲ ကောင်လေးဘက်မှ မိဘစုံ ရာဖြင့် လာရောက်တောင်းရမ်းပါရစေဟု သတင်းကောင်းကိုရ၏။ သည်တော့မှပဲ ကျွန်မတို့မှာ ဟင်းချနိုင်ပါတော့၏။

လာရောက်အပ်နံ့ကြသည့်နေ့မှာတော့ ကျွန်မမှာ သိန်းသိန်းပေါင် တွင်းကြောကို နာနာလိမ်မိပြီး မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် မေးမိ၏။

“နေပါဦး၊ ငါတို့က လာတွေ့ပါလို့ ပြောထားပါရဲ့နဲ့ လာမတွေ့ဘဲ ညည်းကို ခိုးပြေးသွားတာ ဘာသဘောလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မ”

မရွှေသိန်းသိန်းက မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း...

“သူက မတွေ့ရဲဘူး ပြောလို့ပါ။ သူမြင်းလှည်းမောင်းရတာ သိ သွားရင် အမေတို့က သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွဲပစ်မှာ၊ ပေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုလို့ပါ”

ကြည့်စမ်း...။ ဒါနဲ့များ တစ်လကို ခြောက်ရာကျော်ရ သလေးဘာလေးနှင့် သိန်းသိန်းအရိုးခံမကလေးကို အယုံသွင်းထားခဲ့သေး သည်။ စိတ်ထဲက ကောင်လေးကို အတော်မကြည်မလင်ဖြစ်သွား၏။ သို့ပေမင့် ကောင်လေး၏မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများက တည်တည် တုံ့တုံ့ရှိသည့်အပြင် သမီးသိန်းသိန်းကိုလည်း လက်သန်းလောက်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် လက်ကောက်တွေ လေးငါးခြောက်ကွင်းလည်း ဆင် ပေးထားသည်မို့ အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားရပြန်သည်။ ကျွန်မ ဆင် ပေးထားသည့် ဆွဲကြိုးကလေးနှင့် လက်ကောက်ကလေးတစ်ကွင်းမှာ မျက်နှာငယ်နေတော့သည်။

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကောင်လေးရွာတွင် တစ်လလောက်သာ နေကာ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပြန်ပြောင်းလာရာတွင်လည်း ထိုရွှေဆွဲ ကြိုးကြီး နှင့် လက်ကောက်တွေပါ ပါလာသည်။ ကောင်လေးကို မကြည့် သာသည့်

စိတ်ကို ထိုရွှေထည်ပစ္စည်းများက ချေဖျက်ပေးလိုက်နိုင်ပါ၏။ အဓိက အကြောင်းကတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ်အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်ကို ကျေနပ် မိခြင်းပင်တည်း။

ဆယ့်လေးငါးရက်ခန့်ကြာတော့ ကောင်လေးအမေနှင့်အဒေါ် တစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာ၏။ သူတို့ရွာထွက်သီးနှံတွေရော၊ ချည် ထည်တွေရော လက်ဆောင်အဖြစ်ပါလာ၏။ သို့သော် သူတို့ပြန်သွား တော့ သိန်းသိန်းကိုယ်ပေါ်မှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ မရှိတော့။ သိန်းသိန်း မေးကြည့်တော့ ရွာမှာ အလှူရှိ၍ ခဏပြန်ငှားသွားသည်ဟု မျက်လုံးကြီး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် ခပ်လေးလေးပြောရှာ၏။ သည်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲထင်နေခဲ့၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ထိုပစ္စည်းများ သိန်းသိန်း ထံ ပြန်ရောက်မလာတော့ပေ။

“ကိုမြင့်စန်းက သွားတောင်းမနေတော့ဘူးတဲ့၊ သူပိုက်ဆံစုပြီး ပြန်လှုပ်ပေးမယ်တဲ့အမေ” ဟု သိန်းသိန်းက ပကတိရိုးသားသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် သူ့ယောက်ျားကို ယုံကြည်အားကိုးစွာပြောရှာလေသည်။ သို့ ပေမယ့် သူတို့အိမ်ထောင်တစ်သက်တစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့သည်အထိ သိန်း သိန်းကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်ရွှေတိုရွှေစမှ ထပ်တိုးမလာခဲ့။

“ဟဲ့... သိန်းသိန်း။ ညည်းတို့မှာ နေစရာလည်း မပူရ၊ စားစရာ လည်းအရန်သင့်၊ ဒါနဲ့များ ဘာမှ မစုမိမဆောင်းမိကြဘူးလား”

မနေနိုင်လွန်း၍ မေးမိတော့ သိန်းသိန်းက အားတက်သရော ဖြေသည်။

“စုမိပါတယ် အမေရဲ့။ ဟိုလေ ကိုမြင့်စန်းက ဆွဲကြိုးတွေလက် ကောက်တွေက အမေဆင်ပေးထားတာပဲတဲ့။ သူက ကိုယ်ပိုင်မြင်းလှည်း တစ်စီးဝယ်ချင်လို့တဲ့။ သူ့အိမ်ကို မြင်းလှည်းငှားခပေးနေရတော့ သိပ်မကျန် ချင်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ပိုင်မြင်းလှည်းရှိရင် ပိုတွက်ခြေကိုက်မှာတဲ့၊ ကိုမြင့်စန်းက ပြောတာ”

ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ဟုတွေးကာ ကျေနပ်ပြန်သည်။

နောက်ပြောင်တတ်သော သားငယ်က သူ့အစ်မကို “သိမ်းသိမ်း ရေ၊ ငါတို့ကျောင်းဂိတ်ဝမှာ ကိုမြင့်စန်းနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့လှည်းက မြင်းကြီးစန့်သွားလို့ ဒီကနေ့ ညနေအိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ရွာ ပြန်ပြီး သူ့အဖေကို ပြောရဦးမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်” ဟု လွန်ခဲ့သည့်တစ်လခန့်က ခပ်တည်တည် ပြောခဲ့သည်ကို သူက အဟုတ်ထင်ကာ “အမယ်လေးဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ကိုစိုးလေးရယ်၊ အဲဒီမြင်းကြီးက မနည်းဘူးကြီးတန်တာ။ သူ့ အဖေက အလျော်တောင်းမှာ သေချာတယ်၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ရပါလိမ့်ဟယ်” ဟု ညည်းတွားရင်း မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် သူ့စုထားသည့် ပိုက်ဆံ ကလေးများကို ထုတ်ကာ တစ်ရွက်ချင်း ရေတွက်ကြည့်နေခဲ့ရာသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့ယောက်ျားအတွက် ကိုယ်ပိုင်မြင်းလှည်းထောင်ပေးရန် သူ့စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့ပေမည် နှစ်နှစ်ကျော် ကြာလာခဲ့သည်အထိ မြင်းလှည်းမဆိုထားနှင့် လှည်းဘီးတစ်ဘီးကိုမျှပင် ကျွန်မတို့ မမြင် ခဲ့ရ။

ရွှေဘိုတွင် ခြောက်နှစ်ခန့်နေပြီး ရန်ကုန်သို့ ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့ ရတော့ သိန်းသိန်းတို့လင်မယားပါ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပါလာခဲ့၏။ ရန်ကုန် လိုမြို့ကြီးတွင် ရှစ်တန်းမျှသာ အတန်းပညာရှိသော သမက်အတွက် အလုပ်အရှာရခက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကားမောင်းသင်တန်းတက်ခိုင်းရ သည်။ ထင်ထားသည်ထက် သူကပို၍ အတတ်မြန်သဖြင့် သားတို့အဖေ က သဘောကျသွားပြီး သူ့ကို ယာဉ်မောင်းအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်ရာ သိန်းသိန်းရော သူပါ တပြုံးပြုံး။

* * * *

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသို့ဘုရားဖူးသွားကြသည့်နေ့က အဖြစ် အပျက်ကတော့ သိန်းသိန်းအတွက် ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရမည့်နေ့ဖြစ် သည်ဟု ပြောရပါတော့မည်။

ထိုနေ့က မိသားစု စုံစုံညီညီရှိသဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသို့ ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးသွားကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ၏ခါးပိုက်ဆောင်

သမီးနှင့်သူ့ယောက်ျားလည်းပါသည်။ ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်မနှင့် သားတို့အဖေကတစ်ဖွဲ့၊ သားတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကတစ်ဖွဲ့၊ သိန်း သိန်းတို့လင်မယားကတစ်ဖွဲ့။

“ကဲကဲ... ခါတိုင်းလိုပဲ ချိန်းကြမယ်။ အခု မနက် ခုနစ်နာရီရှိ ပြီ၊ ကားဆီကို ကိုးနာရီပြန်အရောက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

အိမ်ဦးနတ်က အချိန်သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်။

စိတ်လက်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကားဆီသို့ ပြန်ဆင်းလာတော့ သိန်း သိန်းက ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနှင့်လေသည်။

“အမေ၊ ကျွန်မ ရွှေလက်ကောက်ကြီးတစ်ကွင်းကောက်ရတယ်၊ အတုတ်ကြီးပဲ၊ လေးလည်း အလေးကြီးပဲ”

“ဟယ် ဟုတ်လား။ သိန်းသိန်းက ကံကောင်းလိုက်တာဟယ်။ ပြစမ်း၊ အမေပြစမ်း”

လျှိုက်ကနဲတက်လာသည့် ဝမ်းသာစိတ်ကို မကွယ်ဝှက်နိုင်ဘဲ အလောတကြီး မေးမိ၏။

“မရှိတော့ဘူးဗျ၊ သိန်းသိန်းရယ် ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီဗျ”

ကြားဝင်ဖြေလိုက်သူ မောင်မြင့်စန်း၏ ပုံစံက ခပ်အီလည်လည်။

“ဘာ... ပိုင်ရှင် ဟုတ်လား။ ပိုင်ရှင်မှန်း ဘယ်လို သိတာလဲ”

“စောစောက ဟိုနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားနားက ကျွန်မကောက်ရ တာအမေရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီကားထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီကြီးကို မေးကြည့် ပြီး ပြန်ပေးလိုက်တာ။ အန်တီကြီးက တော်တော်သဘောကောင်းတယ် အမေရဲ့၊ ကျွန်မကို ငွေတစ်ထောင် မှန်ဘိုးပေးသေးတာ”

အားရဝမ်းသာဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရှင်းပြလိုက်သူက သမီး တော်သိန်းသိန်း။ ဝမ်းမသာနိုင်သူက ကျွန်မ၊ မကျေနပ်နိုင်သူက သားတို့ အဖေနှင့် သားနှစ်ယောက်။

“နေပါဦး၊ အဲဒီမိန်းမကြီးက ဟိုရှာ ဒီရှာလုပ်နေတာ တွေ့လို့ လား”

“ဟင့်အင်း... သူက ကားထဲမှာ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေတာ။ ကျွန်မသွားမေးမှ သူသိတာ။ သူက ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်လို့ လည်း ပြောသွားသေးတာ”

“အေး... ဟုတ်တာပေါ့။ ကျေးဇူးမှ အခါတစ်ရာလောက် တင် သင့်တာပေါ့။ အံ့ပါရဲ့ သိန်းသိန်းရယ်၊ ရသွားတဲ့ မိန်းမတော့ ပွတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သိန်းသိန်းကလည်း၊ ငါတို့ အလာများ စောင့်ပါဦး တော့လား။ လက်ကောက်က ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“ငါ့လက်သန်းလောက်ရှိတယ်ကွ၊ တုတ်တုတ်ကြီးရယ်၊ ငါလည်း သိန်းသိန်းကို တားချိန်မရလိုက်ဘူးကွ”

သားကြီးအမေးကို မောင်မြင့်စန်းက ဝင်ဖြေလိုက်ပြန်၏။

“သိမ်သိမ်ကလည်း အလိုက်တာဟာ၊ ငါတို့ မေးပြီးမှ ပြန်ပေး လည်း ရတဲ့ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဖိုးလေးရဲ့၊ တော်နေ သူတို့ကားထွက်သွားမှာဦးလို့”

“အဲဒီမိန်းမကြီးက နင်လက်ကောက်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်မှာ ချက်ချင်းဝတ်ထားလိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်း... မဝတ်ဘူး။ လက်ကောက်ကိုယူပြီး သူ့လက်ကိုင် အိတ်ကြီးထဲ တစ်ခါတည်း ထည့်ထားလိုက်တာဟာ။ သူ့ပစ္စည်းပြန်ရလို့ မျက်နှာကြီးကို ပြုံးနေတာပဲ”

“တော်စမ်း သိန်းသိန်းရယ်၊ ညည်းတော့ ငါမပြောချင်တော့ဘူး။ နဲ့တဲ့နေရာများ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ အံ့ရော”

ဘုရားပေါ်မှာ ရရှိလာသော တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုလေးတွေ ဘယ်ချောင်ရောက်သွားလေပြီ မသိတော့။ ကျွန်မတို့တတွေ သူ့ကိုအား မလိုအားမရဖြစ်ကာ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တတွတ်တွတ်။ သိန်း သိန်းကမူ ကျွန်မတို့ဘာကြောင့် သူ့ကို အပြစ်တင်နေမှန်းသိဟန်မဟုတ်။ ရိုးသားသောသူ့မျက်နှာပေါ်မှ နားမလည်နိုင်သောအကြည့်များကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သိန်းသိန်းက မောင်မြင့်စန်းကို ခပ်တိုးတိုး မေးသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်မိပါ၏။

“သူများပစ္စည်းကို မလိုချင်ဘူး၊ မယူရဘူးလို့ အမေတို့ပဲ မှာထား ပြီးတော့၊ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဆူနေကြတာလဲဟင်” တဲ့။ ။

* * * *

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်)

It CAN'T BE DYED

Her real name was "Thein Thein". But my two sons teased and called "Thain Thain" Since they had read her love-letter, "Thain Thain miss you, Ko Myin San". That very honest Thein Thein was my adopted daughter who could be said that she was stupid rather than honest and simple.

Very simple daughter Thein Thein was play-mate of my two sons when she was young. When she was grown-up, she was like a close and trusted friend who I could talk to freely and she was also like a walking-stick for me. She was only ten when she was adopted. When my elder son Ko Zaw read her the story of "Suwunnasma" and at the chapter of the story when "Would-be Buddha" was shot by the poisoned arrow, she felt very pityful and cried and cried like anything.

"Is he going to die? He won't die, will he? Ko Zaw." She would ask very often.

She was very happy and smiled and smiled when the chapter was read that the parents of "Would-be

Buddha" said oaths and when "Suwunnasama" recovered from the poisoned arrow.

"Oh! my goodness, Ko Zaw! Then he won't die? How nice! How nice!" she exclaimed very joyfully.

Thein Thein was always made fun by Ko Soe, the younger son, who was fond of teasing and making jokes.

"Well, Thein Thein, shall we play Hit and Run!"

"Yes I will, Let's see who's head and who's tail?"

"Of course, I'll take head."

"I'll take tail".

"If it's 'head', I'll run and you must catch."

"Yes, yes!"

"If it's 'tail', you must catch and I'll run, is that OK?"

"Yes, sure! I agree. Toss the coin, Ko Soe."

With much satisfaction, she agreed and was ready to play. Holding the ends of the frock in hand, she looked at the coin in joker, Ko Soe's hand, she did not even blink her eyes.

"Hey! Thein Thein, don't play with him." said the elder son who would not help watching them.

"Why? Ko Zaw."

"Oh! You're very stupid, if it's 'head' you'll have to catch him, and if it's 'tail' you have to catch, don't you see that? Hey, Ko Soe, you...."

The elder son was busy explaining Thein Thein and scolding his brother. Thein Thein forbore though she knew she was bullied.

Thein Thein had fair complexion as she was a national. With red cheeks and lips, she looked cute. She had been thin and skinny when she first arrived. When she was grown-up, she became taller and with stout body, she looked good proportionally. She was like a robust youth, and the young boys began to make eyes at her. Whenever I, her mother, went to the bazaar with her, I dared not to lose sight of her and I had to care her with full attention. But she was quite quiet. Although she was nearly twenty years of age, there was nothing to be suspected. There was only one thing. Being very honest daughter, being very good-natured daughter, being very pityful daughter, we had some trouble to feel worried about her. "Will she meet with some bad and ill-mannered men?" That was her mother's great anxiety.

Of all the unforgettable events of her, one was special to talk about. That day, accompanied with her, I went shopping as usual. That was when we were living in Shwebo. We both had to carry a very big basket each, as we had to buy rice, oil, chilli and onion for one whole month. Just before taking the pony-cart, after everything had been bought, I remembered our bucket of oil was left behind in the shop.

"It's alright, mother! wait here, I'll run and fetch it."

The poor thing, being helpful and kind; did not want her mother felt tired, and ran quickly to the bazaar according to her words.

Five minutes; ten minutes.....As she took longer than expected and I was worried and followed her. At the oil shop, the owner of the shop giggled and said, "You'd better ask her and please explain your daughter carefully." Then Then seemed to be embarrassed with the bucket of oil in her hand. Then Then unburdened her feelings on the pony-cart.

"I tell her that this bucket can hold three viss, but she argued obstinately that it holds only two and a half viss!"

I did not know what to reply immediately at her words.

"She says that I am arguing and she'd like to tell you when you come. I know nothing at all. She's very ungraceful and clumsy."

Ah, she still wanted to say like that. I could not help myself smiling because of my stubborn daughter.

"Oh! you...Then Then! Look at this. The bucket is full with two and a half viss. The oil is reaching nearly the rim, you see? Then if she sells three viss as you've said so, we will lose half viss, think carefully."

Listening attentively to what I explained Then Then's face became red with silly grin. She wanted to argue more, she was very argumentative.

"I don't know. I think you've once told me that the bucket can hold three viss."

The driver of the pony-cart laughed aloud at her words and Then Then felt more shameful. Then Then was

such kind of a girl.

We were all surprised at such a love letter was found from this simple and elegant girl. The letter was to her boy-friend. We never knew how many letters she'd written.

It was said in the letter, "Please do not come in front of the house very often. I'd be beaten if my mother knew we were in love. I'm frightened. So, please do not come Ko Myint Sant."

Her love-letter was written very badly with many spelling mistakes, as she had been only in grade (3). But she knew how to love a boy, she was able to do what she was not taught.

After reading her love-letter, my elder son asked with curiosity.

"Well, tell me Thain Thain. Who is your Ko Myin Sant?"

With her head downward, Then Then seemed to be shameful towards her grown-up brother.

"I know, I know, isn't he the one with brown complexion who comes by bicycle in front of our house? Don't lie, Then Then."

When my younger son said definitely, Then Then could not argue and was quiet as she said, "Yes..."

"Oh! it's Ok then, what does he do? Where's he from?"

"He's from the other street. He earns more than

600 Kyats a month. He has a job, mother."

She said with full recommendation about him. Since she had come of age, I had told her, "When you think of marriage, you'll be safe and sound if the man you have chosen depends on himself. Don't think about the man in the street, the man wasting time without any job. The youths of this age are ill-mannered. They never love the girls truthfully, they deceived them as they wanted only the girls' jewelleryes, you know that?" Understanding my briefing she said that her boy-friend had a job and had good income; I was really amazed to see my daughter who could say like that.

As she had been with my family for more than ten years, I wanted her to have a good husband. I was worried that she would meet with the one who wanted only her jewelleryes that I gave her to wear. I was still suspected although she said that her boy-friend earned more than 600 Kyats a month.

"Wait! where does he work? Who are his parents?"

She couldn't answer this question. I knew she had some difficulty to reply as I saw her thinking with her eyes upward.

"Well, then, we'd like to see your boy. Tell him to come and see us. Is that so? Your father will be at home the day after tomorrow morning. Tell him to come at about 10 o'clock at that morning."

"Ko Myint Sant! Come sharp! Thain Thain's father and mother want to see you! Write a letter like that. Do you hear?"

The younger son teased her and she giggled. She could not hide her happiness.

The Head of the family seemed to be very astonished when he knew that Thein Thein had a sweetheart.

"Ah....she's now over twenty or so."

"Yes, let's get her married if he's a suitable boy. I've asked her to tell him to come and see us!"

But, on the appointed day, Thein Thein's boy was not seen and only Thein Thein disappeared from the house. The younger son informed that he saw from upstairs that her boy got her on his bicycle.

"She heard me shouting, "Thein Thein, Thein Thein" but she ran away on his bicycle, mother."

The younger son said with tears in his eyes.

"I ran downstairs and followed their bicycle but I couldn't catch them, I fell down and I had bruises on my knee."

"Is he the same boy who comes in front of our house?"

"Yes, yes, he's that big brother."

"Damn! How very foolish she is!"

"Oh, mother, may be she likes him."

The elder son comforted me as I was on top of my anger.

Shades of Life (Selected short stories)

"I didn't say that I wouldn't let them get married, now we don't know where he's from? What is his job? What kind of guy is he? If he's the one who is dishonest..."

I was full of worries. There was some news when inquiries were made here and there. The parents of the boy were wealthy in their village. They eloped to their village. Then there was good news that the boy's parents were going to ask for permission for their marriage. Then only we all sighed.

Angrily I twisted her sartorius and asked her unsatisfactorily on the day when the boy's parents came to our house to have our permission.

"Now, wait! What's the matter with him? Why did you elope with him? Didn't I tell him to meet us? Tell me! You, trouble-maker."

Tears welled up in her eyes, Thein Thein said,

"He said he dared not to meet you. You wouldn't agree us when you know he drives a pony-cart, you would separate us, you wouldn't allow us to get married."

Look! How he made my honest girl believe that he earned more than 600 Kyats a month. I had an unpleasant feeling in my mind. But the boy's parents and relatives seemed to be serious and just, and I was rather satisfied as they made my daughter Thein Thein wear a big gold chain and five or six bracelets. A small gold chain and a thin bracelet I gave her to wear seemed to be inferior.

After their wedding, they stayed at the boy's vil-

lage for a month and then they moved again to our house, there were her big gold chain and bracelets. Those golden ornaments broke my disagreeable mind towards the boy. The main fact was my satisfaction as my daughter came back home.

The boy's mother and aunt came to the house after fifteen days. They brought vegetables and some homemade cotton clothes from their village. But the golden ornaments of Thein Thein were gone after they had left. With heavy eyes, Thein Thein said inactively that those golden ornaments were borrowed for a while as there was a donation ceremony at the village. I was very anxious and confused then. As I had thought, Thein Thein never had those ornaments again.

"Ko Myint San says he isn't going to ask for them. He'll save money and he'll buy them for me."

Thein Thein said in real honest manner as she trusted her husband. But there were no more golden ornaments again for Thein Thein after their one year of marriage.

"Hey! Thein Thein; you've nothing to worry for the place to live in, there's everything ready to eat, then why do you two save some money?"

When I asked Thein Thein as I could not help myself keeping to be quiet, she replied.

"Why not, mother? Ko Myint San says you've already made me wear the chain and the bracelet, he wants to buy his own pony-cart. He's earning less as he has to

pay for hiring the pony-cart. If only he owns a pony-cart, he'll earn more, Ko Myint San tells me, mother."

That would be alright, I thought so with satisfaction.

A month ago, and being fond of joking, the younger son said to his sister, "Well, Thein Thein, I met with Ko Myint San at the gate of our school. He's not coming home this evening as his pony is dead. He says he is going to the village to tell his father about it."

Thein Thein believed it, "Oh, no, it's a great trouble Ko Soe. That pony costs a lot. His father will surely ask him for compensation. How does it happen like that?" Groaning sorrowfully, she was counting her savings one note after another. She might have that idea of buying a pony-cart for her husband since that time. But, let alone a pony-cart, we'd never seen even a single wheel of the cart.

After living six years in Shwebo, we moved to Yangon, Thein Thein and her husband came along with us. In a city like Yongon, it was quite difficult to find a job for son-in-law whose education was only grade (9). So he had to attend the course for driving. My sons' father was pleased as Mg Myint San could learn driving quickly more than he was expected. He was given the duty of a driver, both of them, Thein Thein and her husband were very happy.

The experience that we had on the day when we took a visit to Shwe-da-gon Pagoda. would be recorded as Thein Thein's great day in her history. As usual, my

nearest related daughter and her husband included in the group. At the pagoda, my son's father and I were one group my two sons' were in one and Thein Thein and her husband were in one group.

"Well, well, let's fix time as usual, it's now 7:00 AM, we'll be back to the car at 9 o'clock. Is it OK?"

The leader of the family limited the time. At the appointed time with full of joy and pleasure, we all got back to the car, and with a broad smile, Thein Thein was the first to welcome us.

"Mother; I've picked up a very big gold bracelet, very big and very heavy."

"Oh! is that so? You're very lucky, Thein Thein. Show me. Show it to your mother."

Being unable to hide my overcoming joy, I asked her hastily.

"No, we haven't got it, Thein Thein has given back to the owner."

Ko Myint San interrupted, but he seemed to be bewildered.

"What? The owner? How do you know that he's the owner?"

"I picked it up near that car at the car parking. So I asked the old lady in the car and gave it back to her. The old lady was very good-natured. She gave me 1000 Kyats as pocket money."

My precious daughter Thein Thein explained with

satisfaction and happiness. Who couldn't feel happy was me, her mother. Who felt unsatisfactory were the sons' father and my two sons.

"Now; wait! Did you ever see that woman was looking for something."

"No, no; she was reading the newspaper in the car, she only knew when I asked her. She thanked me very much."

"Of course she had to! She had to thank you for a thousand times. Amazing! Thein Thein. What you'd done was quite amazing! What a fortune that woman had!"

"Well, Thein Thein, why didn't you wait for us? How big was that bracelet?"

"It was about my little finger, quite big, and I had no time to stop her."

Mg Myint San answered the elder son's question.

"You're very stupid, Thein Thein; you should give it back only after you've asked us."

"No, Ko Soe; I thought, they would drive away."

"Did that woman wear the bracelet as soon as you gave her?"

"No, she didn't! She put the bracelet into her hand-bag right away. She was smiling as she had her thing back."

"Stop it, Thein Thein. I don't want to talk with you. You are second to none for stupidity. How amazing!"

We did not know where our peace we had at the pagoda had gone to. On our way back home, we talked

and talked as we felt very displeased with her.

Thein Thein did not seem to know that why we were blaming her. I realized her misunderstanding looks on her simple face.

Back at home, I heard incidentally that Thein Thein was whispering Mg Myint San.

"Mother always tells me not to want and not to take the other person's things, then, why is she scolding me like that?"

* * * *

Translated by Aye Aye Pyone

မနိုင်တဲ့ အရိုး

ပင်ပေါင်ဘောလုံးဖြူဖြူကလေးသည် ပိုက်တန်းကိုကျော်၍ စားပွဲ
ဟိုဘက်နှင့်သည်ဘက်ကို မြူးတူးစွာ ခုန်ယုံနေ၏။

‘ကတောက်ကတက် . . . ကတောက်ကတက်’

ဘောလုံးနှင့် ဘက်တံထိသံ၊ ဘောလုံးနှင့် စားပွဲမျက်နှာပြင်တို့
ရိုက်ခတ်သံတို့ကို တစ်ခါတစ်ခါ လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့က လွှမ်းပစ်
လိုက်၏။

‘ဝွတ်ရှော့ . . . ဝွတ်ရှော့’

အားပေးချီးကျူးသံတို့ကလည်း ညံ့လျက်။

ပွဲပြန်စသော် အသံအားလုံးတို့ တိတ်၍ ကတောက်ကတက်
အသံများကိုသာ ပြန်လည်ကြားလာရပြန်၏။

ခက်ခက်သည် ကိုယ်ကိုလိမ်၍ ခါးကိုနွဲ့ကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာ
သည့် ပင်ပေါင်ဘောလုံးကလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခတ်ထုတ်လိုက်၏။
ပင်ပေါင်ဘောလုံးကလေးသည် ပိုက်ကိုကျော်၍ တစ်ဖက်အကွက်တွင်းသို့
မြားတစ်စင်းစိုက်ချလိုက်သလို လျင်မြန်စွာ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျသွား၏။
တစ်ဖက်လူ မဖမ်းလိုက်နိုင်မီ အဝေးသို့ ခုန်ယုံထွက်သွား၏။

လက်ခုပ်သံများ လျှံထွက်သွား၏။

အမှတ်ရေတွက်ပေးနေသည့် လူက ‘တူး . . . သရိုး’ ဟုဆိုရင်း
လက်ကို တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ညွှန်လိုက်၏။ ခက်ခက်၏ ပြိုင်ဘက်စိုးစိုးဆီ

ဘောလုံးကလေးရောက်သွား၏။ စိုးစိုးစပေးရမည့် အလှည့် ဖြစ်သည်။

စိုးစိုးက ဘောလုံးကလေးကို လက်ဝါးပြင်ပေါ်တင်ကာ လေထဲ
သို့ လွှတ်ချလိုက်၏။ အလွန်သွက်သော လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ခက်ခက်
ဘက်သို့ ဘောလုံးကလေး တောက်ခနဲကျလာ၏။ ပြန်ခုန်တက်လာသည့်
ဘောလုံးကလေးသည် စိုးစိုးဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်သွား၏။
သို့သော် ဘောလုံးကလေးက ပိုက်အထက် တစ်ထွာကျော်ကျော်မှ ဖြတ်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးစိုးက အပေါ်စီးမှနေ၍ ခုတ်ရိုက်ချလိုက်၏။
မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဘောလုံးကို ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရ၏။ ခက်ခက်
မိအောင်ပြန်မရိုက်နိုင်။ လွတ်သွားပြီ။

‘ဖိုး . . . တူး’

စိုးစိုး တစ်မှတ်ထပ်ရသွား၏။

နောက်တစ်ချိလည်း စိုးစိုးကပင် စပေးရသည်။ နောက်ဆုံးပွဲမို့
ထင်သည်။ ခက်ခက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အားသွန်ခွန်စိုက် ရိုက်ကြသည်။
တစ်ယောက်၏ ပျော့ကွက်ကို တစ်ယောက်က ကြည့်၍ ပညာသားပါပါ
ကစားကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အတော့်ကို ပန်းနေကြပြီ။ စိုးစိုး၏ စပိုရှပ်မိုးပြာ
ရောင်ကလေးမှာ ချွေးတွေ ရွဲနေပြီး အတွင်းမှ ရင်ထိန်းဘရာဇီယာ၏
အရာပင် မြင်နေရသည်။ ချွေးထွက်သန်လှသည့် ခက်ခက်ကတော့ ပြော
မနေနှင့်တော့။ စပိုရှပ်အဝါကလေး ရွဲနစ်နေသည်သာကမ နီညိုရောင်
ဘောင်းဘီတိုကလေးပင် ချွေးတွေကွက်နေပြီ။ ပေါင်တံဝင်းဝင်းကလေး
များမှာ ချွေးသံတွေကြောင့် ပို၍ အရောင်လက်နေသည်။

ဘေးဘက်ပွဲကြည့်စင်မှနေ၍ တူမချောကိုလာစောင့်ရှောက်နေ
သည့် မေခင်သက်ကတော့ အလှား ကိုးပေ၊ အနံ ငါးပေခန့်သာကျယ်
သော စားပွဲကလေးတစ်လုံးကို အလယ်မှ ပိုက်ကလေးတန်း၍ သံပရာ
သီးခန့်ရှိ ပင်ပေါင်ဘောလုံးဖြူဖြူသေးသေးကလေးကို ပိုက်၏။ ဟိုဘက်
သည်ဘက်သို့ ရောက်အောင်ရိုက်ရသည့်အားကစားနည်းမှာ သည်မျှ

ပညာသားပါလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးခဲ့။

သူက အားကစားဝါသနာပါသူမှ မဟုတ်ပေဘဲ။ ယခုပင်လျှင် အစ်မကြီးဖြစ်သူက သူ့သမီးအတွက် ထည့်လိုက်သဖြင့် လိုက်လာရသူပဲ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးငါးနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတုန်းကမူ ငြိတွယ် မိသော သံယောဇဉ်တစ်ကြိုးကြောင့် ရေကူးသင်ခဲ့ဖူးသည်။ အားကစား ဆို၍ သည်တစ်မျိုးပဲ သူလုပ်ဖူးခဲ့သည်လေ။

* * * *

ထိုစဉ်တုန်းက သူတို့မိန်းကလေးများအတွက် ရေကူးသင်တန်း ဆရာမှာ ကိုကို။ အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်၊ မျက်နှာချိုချိုနှင့် ကိုကိုသည် မေခင်သက်တို့အလွှာက မိန်းကလေးများကြိုက်နှစ်သက်တတ် သည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

‘တစ်ဦးတည်းသော သားတဲ့’

‘အင်ဂျင်နီယာရင်းမှာ ဖိုင်နယ်တဲ့’

‘သိန်းသိန်းရတနာဆီစက်ဆိုတာ သူတို့ပိုင်တာတဲ့’

တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေခင်သက်သိလာရသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်ကားအဖြူကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ရေကူးကန်သို့ မေခင် သက် အချိန်မှန်မှန်ရောက်တတ်နေပြီ။

နောက်နှစ်လ သုံးလခန့်ကြာသော် ထိုကားဖြူကလေးထဲတွင် ကိုကိုကိုပါ တွေ့မြင်လာရပေပြီ။ နှစ်ဝက်မကျိုးသေးသော ကာလအတွင်း မှာပင် မေခင်သက်က သူ့ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေများထဲတွင် ကိုကိုကို ရွှေ့ဆုံးမှ နေရာပေးခဲ့လေပြီ။

‘ဘယ်လိုလဲ မေသက်။ ရေကူးတော်တော်တတ်ပြီလား’

ညီမအထွေးဆုံးကလေးကို မမကြီးက စသည်။ မမကြီးက ထို အချိန်တွင် ခက်ခက်ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်။

‘ရေကူးရုံတင်မကဘူးလေ။ ငါးအကြီးကြီးတစ်ကောင်ကိုတောင် ဖမ်းမိနေပြီ မမကြီးရဲ့’

‘သေချာရဲ့လား မေသက်’

‘ဟိုဘက်တောင် လွန်သေး’

မေခင်သက်သည်အတိုင်းပင် ပြောခဲ့၏။ သူ့မိဘအချိန်အဝါနှင့် ဓနအင်အား။ သူ့အလှနှင့် သူ့ပညာအားလုံးကို သူ့အားကိုးသည်။ စိတ်ချ သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အလှ။ တက္ကသိုလ်စရောက်ကတည်းက သည် ကနေ့အထိ သူ့ရည်းစားစာမရသည့်နေ့မရှိ။ ဒါတောင် မိဘချင်းရင်းနှီး၍ အကျွမ်းတဝင် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့်ရှိသူတို့၏ မေတ္တာစကားဆိုခြင်း များ မပါသေး။

‘မေသက်ရဲ့ကိုကိုကလည်း ခေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ တစ်နေ့က ခင်ကြည်ပြာတို့ တိုက်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်’

‘ဟင်. . . . ဘယ်နေ့ကလဲ။ ဘယ်နေ့ကလဲ မမကြီးရဲ့’

ဣန္ဒြေပင် မဆောင်နိုင် ကသောကမျော မေးမိ၏။

‘ဆက်တာဒေး နေ့လယ်ကလေ’

မေခင်သက် ဆတ်ဆတ်လူးသွား၏။

စနေနေ့က. . . . ဟုတ်သည်။ စနေနေ့က။ ထိုနေ့ မနက်က သူတို့အိမ်မှ ဆယ်နာရီလောက် ကိုကို ပြန်သွားသည်။ သွားစရာရှိသေးလို့ ဟု ဆိုသည်။ ကြည့်စမ်း. . . . ခုတော့။

‘မမကြီး သေချာလားဟင်’

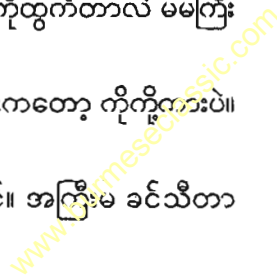
မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း မေးလိုက်မိ၏။

‘သေချာပါတယ်ရှင်။ သူတို့က ကားနဲ့အထွက် မမကြီးတို့က အဝင်’

‘ဟင်. . . သူတို့က ဘယ်သူ့ကားနဲ့ ဘယ်ကိုထွက်တာလဲ မမကြီး ရဲ့’

‘ဘယ်ကို ထွက်တယ်တော့ မသိဘူး။ ကားကတော့ ကိုကိုကားပဲ။ လင်းရီဗာလေ’

‘ကိုကိုနဲ့အတူပါသွားတာ ဘယ်သူလဲဟင်။ အကြီးမ ခင်သီတာ

လား။ အငယ်မ ခင်ကြည်ပြာလား’

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသံတွေပင် တန်တုန်ယင်ယင်။

‘ဟို အငယ်မ ကြည်ပြာ’

စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်တော့။

ကြည်ပြာက အလွန်ကို လှသည်လေ။ ကိုကိုကိုလည်း စိတ်ဆိုးချင်သလိုလို။ ပန်းစုံတောကြီးမှာ ဟိုသည်ပျံဝဲပျော်ပွဲကြီးနဲ့နေတဲ့ ကိုကိုလေးလားကွယ်။

ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်အဖြစ် လိပ်ပြာတို့ကို ညှို့ဖမ်းနေသည့်ဘဝကို ခေတ္တမေ့သွားသည်။ အို . . . ကိုကို၊ ဒီလိုဘယ် ရမလဲ။ မေခင်သက်က ကိုကိုကို လက်တွဲဖို့ ရွေးချယ်ထားပြီးပြီပဲ။ ကျန်တဲ့ ကောင်လေးတွေက မေခင်သက်အတွက် အရန်တွေပါ။ သူတို့အပေါ်မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားမှုလည်းမရှိပါ။ ပျော်စရာ ကောင်းသော အချိန်ကလေးတွေဖြစ်စေရန် ခဏတွဲတဲ့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ အဖော်ကလေးတွေပါ။ သည်အတိုင်းပင် သူသတ်မှတ်ထား၏။

‘မေသက်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲ’

မမကြီးက မေခင်သက်အရွယ်မှာပင် မိဘရွေးချယ်ပေးသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့။ မေခင်သက်တို့ အတွက် ပညာက အဓိကမဟုတ်။ စိတ်ကြိုက်လင်သားရဖို့က အဓိက။

‘သိပ်အချိန်ဆွဲ မနေနဲ့လေ။ ကျောင်းမပြီးသေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ မေမေတို့က သဘောတူမှာပါ’

အို . . . မမကြီးရယ်။ မမကြီးက ဘာမှသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကိုကိုက မေသက်ကို ဒီကနေ့အထိ ချစ်ရေးဆိုဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး မမကြီးရဲ့။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောရမှာလဲ။ မေခင်သက် ရင်တွေပူလာသည်။ မည်မျှပင်ခေတ်မီသွက်လက်၍ ပွင့်လင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုတော့။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကိုယ်ကလွဲ၍ သည့်ပြင်မိန်းကလေးများကို ကိုကို စိတ်ဝင်စားမသွားအောင်တော့ မေခင်သက်အစွမ်းကုန်ကြိုးစား

ရပေလိမ့်မည်။ ကာကွယ်ရပေလိမ့်မည်။ တားဆီးရပေလိမ့်မည်။

‘ကိုကိုကို ကိုကိုလို့ခေါ်တာလေ။ ကိုကိုနာမည်ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား။ မေသက်ထက် ငါးနှစ်ပိုအသက်ကြီးလို့ ကိုကိုလို့ ခေါ်တာ သိရဲ့လား’

‘ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဖုန်းဆက်ပါကိုကို။ ဒါမှ မေသက်အိပ် ပျော်မှာ’

‘တကယ်တော့ မေသက် ရေကူးတတ်နေပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ အနားမှာ ရှိနေချင်လို့ ဆက်သင်နေတာ’

သည်လိုအထိ စကားသံယောဇဉ်တွေ ဖွဲ့ချည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့တိုင် ကိုကိုက . . .

* * * *

‘ဟေး . . . ခက်ခက်ကွ။ ဂွတ်ရှော့ . . . ဂွတ်ရှော့’
အားပေးချီးကျူးသံတို့က မေခင်သက်ကို အတိတ်မှ ပြန်ဆွဲခေါ် ယူလိုက်၏။

ခက်ခက်တို့ပွဲရှိရာသို့ အာရုံပြန်ရောက်သွား၏။ ခက်ခက်လက်ထဲ တွင် ဘောလုံးကလေး ပြန်ရောက်နေပြီ။ ခက်ခက်အထူးဂရုစိုက်၍ ကစားနေပုံရသည်။ နေရာပြင်ရပ်သည်။ ဘက်တံကို ပြင်ကိုင်သည်။ ဘောလုံးကို လက်ဝဲပေါ်တင်သည်။ လွှတ်ချသည်။ ဘက်တံနှင့် ဘောလုံး ထိသံတောက်ခနဲကြားလိုက်ရ၏။ သို့ပေမင့် ဘောလုံးကလေးက စိုးစိုး ဘက်သို့မရောက်။ ပိုက်တန်းကိုဝင်တိုးကာ ခက်ခက်ဘက်သို့ ပြန်လိမ့် ဆင်းလာ၏။

‘ဟာကွာ . . . တောက်’
ခက်ခက်က လက်သီးဆုပ်၍ စားပွဲကို ထုလိုက်၏။
အမှတ်ရေတွက်သူက စိုးစိုးဘက်သို့ လက်ဆန့်ညွှန်တာ အော်၏။

‘ဝိန်းတူ စိုးစိုး’

ဘဝရိပ်ရောင် (ဝတ္ထုတိုစု)

လက်ခုပ်သံများ ညံလေပြီ။ စိုးစိုးက ခက်ခက်ဆီပြေးလာကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

စိုးစိုး နိုင်သွားပြီ။ ပွဲပြီးသွားပြီဟု မေခင်သက်နားလည်လိုက်သည်။ သို့ပေမည် သည်ကစားနည်း၏အမှတ်ရေတွက်ပုံကို သူနားမလည်နိုင်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်းမသိ။ ကြည့်နေရင်း လေ့လာရင်းကပင် မျက်စိလည်လည်သွားရသည်။ ကြက်တောင်ပွဲများမှာဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူကို ကိုယ်က အသေရိုက်ချနိုင်လျှင် ကိုယ်အမှတ်ရသည်။ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ယခုပင်ပေါင်ကစားပွဲမှာတော့ အမှတ်ရေတွက်ပုံက တစ်မျိုးကြီး။ ခက်ခက်ကို မေးရဦးမည်။

‘တကယ်ဗျာ ဒေါ်လေးမေသက်။ ခက်ခက်ကပ်ရုံးတာသိလား။ နာတယ်ဗျာ’

မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးဖြင့် ချွေးများကိုသုတ်ရင်း မကျေမချမ်း ညည်း၏။ ပွဲပြီးစခက်ခက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းကလေးများမှာ ချွေးနစ်နေသော သူ့ဝတ်စုံကြောင့် ပို၍ထင်းနေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး ခက်ခက်။ မင်းက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကိုးကွ။ အဲဒါကို မင်းအမြဲသတိထားရမယ်’

ခက်ခက်အနားတွင် ကပ်ပါလာသော အားကစားဝတ်စုံနှင့် ကောင်ကလေးက သူ့မှတ်ချက်ကို ပေး၏။

‘သတိတော့ ထားတာပဲဟာ။ ထားရင်းထားရင်းက လွတ်လွတ် သွားတာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး’

ခက်ခက်က လက်မောင်းတစ်လျှောက် ပွတ်သပ်ချွေးသုတ်ရင်း တရင်းတနီးပြန်ပြော၏။

‘ခက်ခက် အကျီလဲပါဦးလား။ ချွေးအေးမိမယ်’

ကောင်ကလေးတွေ မျက်စိစားပွဲထိုင်ချင်စရာကောင်းလှသည့် တူမချော၏အလှကို အပျိုကြီးမေခင်သက်ကာကွယ်ချင်နေသည်။ သူ့တုန်းက ကိုကို့ရှေ့မှာ ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် အလှပြခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူမေ

နေလေပြီ။

‘ရတယ်ဒေါ်လေး။ ခဏနေလဲမယ်’

မေခင်သက်က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်ကလေးတွေဆီ မျက်လုံးဝေ၍ အကဲခတ်လိုက်၏။ ဟင့်အင်း... သူထင်သလိုလည်း မဟုတ်ပါလား။ အားလုံးဟာ ကွင်းထဲက ကစားပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြတာပါလား။ ဪ... သူတို့အားကစားသမားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုက တစ်မျိုးပါလား။

ကိုကိုလည်း အားကစားသမားတစ်ယောက်ပဲလေ။ သတိရသွားပြန်၏။

* * * *

‘ဒီလိုဒေါ်လေးရဲ့... ကိုယ်က စပေးရတယ်ဆိုပါတော့။ တစ်ဖက်လူပြန်မရိုက်နိုင်အောင် ပေးတတ်ရင် ကိုယ်အမှတ်ရတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူက ပေးတာကို ကိုယ်က အသေရိုက်သတ်ချလိုက်နိုင်ရင်လည်း ကိုယ်အမှတ်ရတာပဲ။ ကိုယ်က ရိုက်ချပေမယ့် သူ့ဘက်ကွင်းထဲမရောက်ရင်တော့ ကိုယ်အမှတ်မရဘူးပေါ့’

မေခင်သက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သည်အထိကတော့ ရှင်းသည်လေ။ ဘာမျှ အငြင်းပွားနေစရာမလို။ စောဒကတက်နေစရာမလို။ ကိုယ့်ပညာစွမ်းနဲ့ ကိုယ်ပေပဲ။ ကိုယ်ရိုက်နိုင်လျှင် ကိုယ်ရမည်။ ဒါသဘာဝကျသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခက်ခက်ရယ်၊ စောစောတုန်းက ခက်ခက်တို့ရိုက်တုန်းက နောက်ဆုံးပွဲမှာ ဒေါ်လေး သင်ဘာမပေါက်လိုက်ဘူး။ အမှတ်ရတာလေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး’

‘ခက်ခက်က စိုးစိုးပေးတဲ့ ဘောလုံးကို ရိုက်ချလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ဘောလုံးက စိုးစိုးဘက်မရောက်ဘဲ ခက်ခက်ဘက်ကိုပဲ ပြန်ပျောက်လာတယ်လေ။ ပိုက်နဲ့တိုးပြီးတော့ မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိတယ် ဒေါ်လေး’
 ‘အေး... အဲဒီတော့ သူ့ဘက်ကို ရောက်အောင် မရိုက်နိုင်လို့ ခက်ခက် အမှတ်မရဘူးနော်’
 ‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့’
 ‘ဒါပေမယ့် စိုးစိုးက ဘာဖြစ်လို့ နိုင်သွားတာလဲ။ သူက ဘယ်လို အမှတ်ရသွားလို့လဲ’
 ‘ဪ... ဒါလား။ ဒီကစားပွဲစည်းမျဉ်းက ဒီလိုပဲလေ ဒေါ်လေးရဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်ကြောင့် ကိုယ်အမှတ်မရတဲ့အခါ တစ်ဖက်က ပြိုင်ဘက်ကို အမှတ်ပေးရတယ်’
 ‘ဟင်... ကိုယ်အမှတ်မရတဲ့အပြင် သူများက အမှတ်ပိုရသွားတယ်လား’
 ‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ ဒါဟာ ဒီကစားပွဲရဲ့အမှတ်ပေးပုံ နည်းစနစ်ပဲ’
 ‘မတရားပါဘူး’
 ‘တရားပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်မှာ အားနည်းချက် ရှိလို့ သူ့အမှတ်မရတဲ့အခါမျိုးမှာလည်း ကိုယ့်အမှတ်က တိုးလာတဲ့ဟာပဲ မေခင်သက် တွေသွားသည်။’
 ‘အဓိကတော့ ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိအောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့ပဲ ဒေါ်လေးရဲ့’
 ခက်ခက်၏စကားကို သူ့ကောင်းကောင်းမကြားတော့။ သူ့ အတွေးတွေ ပျံ့နေပြီ။
 ‘ခင်ကြည်ပြာရဲ့ဘဝက မလှပါဘူးကိုကိုရယ်။ သူ့အစ်မ ခင်သီတာကလည်း သိပ်ကိုလည်တာ။ တစ်နှစ်တုန်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်သေးတာကော။ သူတို့အကြောင်းတွေ သိလို့ ဟိုက နောက်ဆုတ် သွားတာ။ ဖအေကလည်း မရှိတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း သူတို့ မိထွေးကြီး ခြယ်လှယ်သမ္ပပဲ ကိုကိုရဲ့။ အပြင်ပန်းကသာ ရှိုးကောင်းနေ

ကြတာ။ တကယ်တော့ သူတို့နေတဲ့ တိုက်ကအစ ပေါင်ထားရတာတဲ့။ မေမေပြောဖူးတယ်’
 ကိုကိုကို သည်လိုပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကိုကို အလေးအနက် နားစိုက်ထောင်ခဲ့ပုံကိုပါ ပြန်မြင်လာ၏။
 သို့သော် မကြာလှချေ။ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှာပင် ကိုကို သူ့ကို မင်္ဂလာဖိတ်စာတစ်ခုပေးခဲ့သည်။ ကိုကိုသတို့သမီးက ခင်ကြည်ပြာ။ ယခုမှ မေခင်သက် တွေးလာမိသည်။
 သူ့အားနည်းချက်ကြောင့် ခင်ကြည်ပြာအမှတ်တွေ ပိုရသွားခဲ့ သည့် အဖြစ်ကိုပင်တည်း။ ။

* * * *

(ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်)

SOMETIMES I LOSE, SOMETIMES SHE WINS

The ping pong ball is jumping to and fro across the net. Tick tock, tick tock. The clapping and cheering sound sometimes overwhelms the sound of tick tock.

"Good shot, good shot" shouted some of the audience. Then again tick tock, tick tock...

Khet Khet beat the ping pong ball with all her might. The ball went over the net and fell on the other side of the table like an arrow and bounced back. Soe Soe returned the ball and landed on Khet Khet's again, who could do nothing. The audience cheered and clapped. The announcer said 'Two_Three.'

Now it was Soe Soe's turn to serve the ball. Soe Soe's ball landed on Khet Khet's side, but very quickly returned to Soe Soe, who beat the ball the ball from above the net with force, the ball landed again on Khet Khet's side and Khet Khet could do nothing again. 'Four-two to Soe Soe.' said the annoucer.

The play continued. Both were very tired. Both

tried best to find the weak points in the opponent and take advantage of them. Their sports shirts were all wet with sweat.

May Khin Thet was among the audience. She came in support of her neice, Khet Khet, daughter of her elder sister. She was thinking:-what's a game of table tennis, as the name suggests, but a game of tennis played across a table instead of on the ground? But watching the game she thought again_who would have thought that the game involves so much skill and handiness? In reality, she has no interest in any kind of sports whatsoever.

About 15 years ago, she took an interest in swimming, or rather in a swimmer. She took swimming lessons under the swimming master, Ko Ko. It's just like they say in short stories, the singer not the song. Or in her case the swimmer not the swim.

The swimming instructor Ko Ko was brown, stout-bodied, sweet-faced. In short, all the qualities that girls love, especially May Khin Thet.

"He's the only son." says someone.

"He's in the final year Engineering." says another.

"His father owns an oil company." remarked another.

Soon, May Khin Thet became a regular trainee in Ko Ko's swimming class. She went there driving her own volkswagon. Soon, one could see Ko Ko in her volkswagon. Ko Ko was the most favoured of her boy friends:

"Well, how are your swimming lessons? Are they progressing well as expected", teased her eldest sister Ma Ma Gyi.

At that time, her eldest sister Ma Ma Gyi was pregnant with Khet Khet.

"Not only are swimming lessons going well, but also has caught a big fish as well." she answered.

"Are you sure of that?" asked Ma Ma Gyi.

"More than that." she answered.

As for Mya Khin Thet, she is the daughter of rich parents and is also very beautiful. That is why during her days at the college, not one day passed without receiving a love letter from her admirers. There are also suitors who come to her house. Because of that she was sure of herself.

"But" said Ma Ma Gyi, "Your Ko Ko cannot be left alone, you know. Only the day before, he was at Kyi Pyar's."

"What? When was that?"

"Saturday evening."

May Khin Thet thought. Saturday....that was the day Ko Ko left early. He said he had somewhere to go. Now...look. Kyi Pyar, of all the people! May Khin Thet was disturbed. Her feelings cannot even be expressed properly in words. Kyi Pyar is truly very pretty. No one can blame any man for falling for such a girl. Ko Ko is like a butterfly caught by a flower. After all, was not May Khin

Thet too like a flower trying to catch a butterfly?

Kyi Pyar, with her looks and other qualities, could catch any butterfly she chooses. But why Ko Ko? Ko Ko, on the other hand could have temporary flings as Kyi Pyar one of them. But getting serious, surely no!

"When are you getting married, May Thet?" asked Ma Ma Gyi.

Mya Khin Thet could not understand very well the workings of her elder sister, Ma Ma Gyi, who had one those things called parent-arranged marriages. How unromantic! So Ma Ma Gyi could not have what it is to fall in love, to be wooed and won by the man you love. Ma Ma Gyi never finished her education, for getting a suitable husband was more important than education. That, at least May Khin Thet agreed. If she was to get married to Ko Ko, finishing her education matters little. Ma Ma Gyi was thinking that May khin Thet too could have a parent-arranged marriage when the time comes.

Ma Ma Gyi said, "Now, don't waste too much time May Thet, education is not that important. I'm sure our parents will agree."

Oh, Ma Ma Gyi, thought may Khin Thet, you don't know anything, do you? Things don't work out like the way you think. Ko Ko has not even proposed to me yet. Under these conditions, how can one think of marriage? However modern she may be, how can she.....

But on the other hand she has been giving hints to

Ko Ko, with words like: "You know why I call you Ko Ko? It's not that you are 5 year senior, you know, but because I like the sound Ko Ko, it's the way I like to call you."

"Ko Ko, please phone me every night before going to sleep. Only then will I be able to sleep well."

"I now know how to swim very well, yet I continue with the lessons, you know why? Because I just want to be near you."

* * * *

The sound of applause brought May Khin Thet back to the present. The ball was now back in Khet Khet's hand. She held the ball, let go and then hit it with the bat. The timing was good, but not good enough. It would have been a good shot if only it landed in the area opposite. But it ran into the net and bounced back.

"Gain to Soe Soe."

The emperor declared.

Clappings and cheering. Soe Soe had won.

May Khin Thet understood that Soe Soe had won. But she was still a bit puzzled about the way the points were evaluated.

"Really Aunty May Thet," said Khet Khet, "I just lost by a margin, how heart breaking."

"You were much too excited, Khet Khet." Remarked someone.

"I tried, but couldn't concentrate." Khet Khet replied.

On being asked about the game, Khet Khet explained:

"It's like this, aunty. When it's your turn to serve the ball, you send it into the opponent's area so that the other cannot hit it back. When it is the other's turn to serve, you make yourself ready to hit the ball back and send it into the other's area."

May Khin Thet nodded. So far so good.

"But can you enlighten me on the final evaluation?" asked May Khin Thet.

"What is it that you don't understand aunty?"

"It's like this. It was your turn to serve. But the ball ran into the net and did not reach the other side. You lost your chance to gain points because the ball did not reach the other side. That is understandable. But why did Soe Soe have to score the winning point?"

"That's the rule of the game, aunty."

"So your weak point not only makes you lose your chance to gain points, but also makes your opponent gain points."

"Yes."

"Do you think it is fair."

"Why, yes, especially it works both ways. The opponent's weakness will also make me gain points as well."

"Since you explain it like this, I guess it's fair after all."

May Khin Thet thought about her own situation. She used to say to Ko Ko: "You know, Ko Ko, Kyi Pyar's life is not as plain-sailing as she makes out. Her elder sister Khin Thi Dar is a scheming woman. Only last year, Khin Thi Dar was engaged to a doctor. But the doctor withdrew the engagement because he found out about the family. After their father died, everything was controlled by the step mother. Everything you see on the surface is just a sham. Even their house is not theirs. It's already pawned. That's what mother says."

Ko Ko listened to her words attentively without any remarks. But not long after Ko Ko graduated at the engineering institute, Ko Ko sent her a wedding invitation- he and Kyi Pyar were getting married. What she had been saying must have had the reverse effect. It showed how little she knew about men.

She could now see everything in new light. It was her own weakness of telling tales that gave the winning points to Kyi Pyar.

* * * *

Translated by Dr.Khin Mg Win (Maths)

မိုးကြား လေကြား

မိပြည့်တစ်ယောက် လာခဲ့လှချည့်ဟု အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ် ဆင်း မျှော်နေမိသည်။ တော်တော်နှင့် အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေးတော့ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ ညဈေးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် တောင်း ကို ပြန်စစ်ကြည့်ရသည်။ နာတာရှည်ရောဂါသည် ကြီးတော်အတွက် ကျို ထားသော ငါးဆန်ပြုတ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ အသာချရသည်။ မီးစမီးန မကျန်အောင် ငြိမ်းပစ်နေဆဲ အိမ်ရှေ့မှ ညီမ မိပြည့်၏ ရယ်ရွှင်သော သောပြောလိုက်သော စကားသံစာစာကလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ မိပြည့်တို့က ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး အဒေါ်ရဲ့။ စိတ်ချပါ နောက်တစ်ခေါက်ကျရင်တော့ ဖော့ရှုန်ပန်းရောင်လေးပါပစေ နော်၊ ဒါပဲ'

စကားသံအဆုံး ဆန်မှုန့်တောင်းကိုဆွဲကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ သော မိပြည့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

'စောစောက ညည်းနဲ့စကားပြောလာသော ဒေါ်ကွန့်လား'

'ဟုတ်...'

'ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ အရောတဝင် မနေစမ်းနဲ့အေ၊ အကျင့်ကကောင်း တာမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးတန်မဲ့ အပျိုရွယ်လေးတွေကို ဟိုလူနဲ့အောင်သွယ်၊ ဒီလူနဲ့အောင်သွယ်'

'ဟာ အစ်မကလဲ သူ့အောင်သွယ်တိုင်း ညားရတာလည်းမဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

၈၂

ဘဝရိပ်ရောင် (ဝတ္ထုတိုစု)

ကိုယ်ကြိုက်မှ ဖြစ်တာကြီးကို

မိပြည့်က ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်စွာပစ်လိုက်၏။

ခင်သက် စိတ်မောသွားသည်။ မိပြည့်က ဆန်မှုန့်တောင်းထဲက သတင်းစာဖြင့် ပတ်လိပ်ထားသည့် အစတစ်စကို ယူဖြန့်ရင်း . . .

‘ဒေါ်တွန့်ကြီးက အစ်မထင်သလောက် သဘောမဆိုးပါဘူး အစ်မရဲ့။ ဒီအစလေး သူက အကြွေးရောင်းမယ်တဲ့။ တစ်နေ့ကို တစ်ကျပ် ဆပ်တဲ့။ ဝယ်ပေးပါလား အစ်မရယ်၊ အပြာရောင်လေး သိပ်လှတာပဲနော်’

ခင်သက်ပို၍ စိတ်မောသွားရပြန်သည်။ မိပြည့်က ဆယ့်ခြောက် နှစ်သာသာ ရှိသေးသည်။ ရုပ်လှသလောက် အလှအပမက်၏။ ညနေ ငါးနာရီကနေ ညကိုးနာရီ ဆယ်နာရီအထိ မွဲပျစ်သလက် ထွက်ရောင်း တာမှ မြတ်လှ လေးငါးကျပ်။ သည်အဖြစ်ကို သူလည်း သိပါလျက်နှင့် ပူဆာဖြစ်အောင် ပူဆာသေးသည်။

‘ဝယ်ပါရစေ အစ်မရယ်နော်။ အေးတင်တို့တောင် ဒါမျိုးဝတ်တာ ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပြီ။ ကျွန်မမှာ တစ်ထည်မှ မရှိသေးဘူး။ အသားက တက်ထွန်အစ်မရဲ့၊ သိပ်ကောင်းတာ’

‘ညည်းအေ အေးတင်တို့နဲ့ပြိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲအေ။ သူတို့ တစ် တွေက မော်လမြိုင်လည်းရောက်ရဲ့၊ တောင်ကြီးလည်း ရောက်ရဲ့။ သူတို့ မှောင်ခိုကဝင်ငွေကောင်းတယ် မိပြည့်ရဲ့’

‘ဟွန်း၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကခေါ်တော့ လိုက်ပါရစေပြောတာပေါ့။ ဒါလည်း အစ်မကမထည့်။ တစ်ခေါက်ကို နှစ်ရာပေးမယ်ဆိုတာ နည်း သမို့လား အစ်မရဲ့။ အဝတ်အစားဆိုလည်း အပုံစားဝတ်ရသေးတာ။ ခုဖြင့် ကျွန်မမှာ တစ်ခါလာလည်း ပိတ်ပွင့်ရိုက် တစ်ခါလာလည်း ပိတ် အင်္ကျီ’

‘အော် . . . ညည်းနယ်၊ ဒါပဲ ညည်းမြင်တတ်တာကို မိပြည့်ရဲ့။ တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးတင်တို့ ဘယ်လောက်နာမည်ပျက်နေပြီဆိုတာ လည်း ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့ ညီမလေးရဲ့’

မိပြည့်မျက်နှာညိုလာပြီ။ အဝတ်စကို စက္ကူဖြင့်ပြန်လိပ်ရင်း စူပူပူ ဖြင့် မကြားတကြား ပြောနေပြန်ပြီ။ ခင်သက်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြုံးရင်း မကြားယောင်ဆောင်နေလိုက်ရ၏။

‘ကဲ . . . ကဲ ပြင်ချီ ဆင်ချီ။ ငါးနာရီထိုးလှပြီ ထင်တယ်။ စိတ် မကောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ အစ်မ ဒီလဆန်ဖိုးဆပ်စရာ ကျန်သေးလို့ ပါ။ နောက်လကျရင် ဆက်ဆက်ဝယ်ပေးမယ်။ မိုးကြိုးပစ်စေ့ ဟုတ်လား’

‘တကယ်နော် အစ်မ၊ မဝယ်ပေးရင်တော့ အစ်မအင်္ကျီတွေ ယူ ဝတ်ပစ်မှာပဲ’

ကလေးစိတ်တစ်ဝက်မို့ ချောတော့လည်း ပြေလွယ်သည်ပင်။ မလိမ့်မိုးမလိမ်မာအရွယ်ကလေးမို့ ခင်သက်မှာ မိပြည့်အတွက် ပူပန်ရ သည်မှာ အလွန်။ သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးရင်းချာ အားကိုး ထားရာ ကြီးတော်ကလည်း နာတာရှည်ရောဂါသည်မို့ တူမလေးနှစ် ယောက်ကို အပြင်လောကထဲအထိ လိုက်မစောင့်ရှောက်နိုင်ရှာ။ သည် တော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်စ ခင်သက်ကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ထိန်း ရင်း ညီမငယ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရင်း ဝမ်းစာရေးအတွက်လည်း ရှာဖွေရင်း ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတော့သည်။

* * * *

‘နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုးပြန်ပြီလား မိပြည့်ရဲ့’
‘ဟာ အစ်မကလဲ၊ ခင်ထွေးတို့လည်း ဆိုးတာပဲ’
‘ဟဲ့ သူတို့က နေ့ဈေး။ ငါတို့က ညဈေး’
‘အို အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ အလှပြင်တာပဲ နေ့ရယ်ညရယ် ခွဲနေရ ဦးမှာလား အစ်မရဲ့’

‘ညည်းကို ငါက အလှမပြင်ရဘူးလို့ ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ မိပြည့် ရယ်။ နည်းနည်းပါးပါးတော်ပြီပေါ့။ ခုလို ညဈေးထွက်တုန်း မှုန့်နေအောင် ပြင်ထားရင် အပေါစားထင်ကြမှာစိုးလို့ အေးရေ။ တစ်နေ့ညကအဖြစ်ကို ပဲကြည့်။ တို့ဒီလောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တာတောင် ရိသဲ့သဲ့လုပ်ချင်

ကြသေးတာ’

‘ရော် အစ်မကလည်း၊ အမူးသမားတွေ နောက်တာပြောင်တာ များ အရေးစိုက်လို့’

မိပြည့်က လပြည့်ဝန်းလို ဝိုင်းစက်သောမျက်နှာလေးကို မှန်ထဲ တွင် တစ်မိမိကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းနီညိုသည်။ ပေါင်ဒါထပ်ဖို့သည်။ ညီမ ဖြစ်သူ အလှပြင်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ခင်သက် သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ မိပြည့်ကတော့ လှဖို့သာသိသည်။ သူတို့လိုဆင်းရဲသော အားကိုးစရာ ထီးထီးမားမားမရှိသော မိန်းကလေးများအတွက် အလှသည် အန္တရာယ် တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း မသိရှာ။

တစ်နေ့ညက ကြုံတွေ့သောအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတော့ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်။

ထိုနေ့ညက မုန့်ရောင်းမကောင်း။ မိုးဦးလေဦးက ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်တော့ ညဈေးတန်းလေး ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ညကိုး နာရီခန့် ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်တွင် မုန့်ရေတွေဖျော်ပြီးသား ကျန်သေးသော်လည်း ဆိုင်သိမ်းရန်ပြင်မိသည်။

‘ဟော . . . ညီမတို့ မကုန်သေးဘဲကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ မုန့်စားပါအုံးလား အစ်ကိုတို့’

မေးလာသူ၏ အခြေအနေကို အကဲမခတ်ဘဲ မိပြည့်က ခပ်ပေါ့ ပေါ့ဖြေ၏။

‘ဟဲ . . . ဟဲ၊ စားမှာပါ၊ တစ်ခု ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်မတ်ရှင်’

‘အမယ်လေး တစ်မတ်ကြီးများတောင်။ ဟင်း . . . ဟင်း။ မင်းတို့ ဟာက သေးသေးလေးတွေရယ်၊ ဈေးမများဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်ကွာ လျော့ဦး။ ဈေးတည့်ရင် အားလုံးဝယ်မယ်။

ဟောဒီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ အားလုံးဝယ်သွားမှာ၊ မုန့်ရော လူရော။

ကြတည်း

ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ’

ခင်သက်မျက်လုံး မီးတောက်သွားသည်။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် လက် တွင်းက သံယောင်းမကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။ ပြီး လေသံကိုမြှင့်ကာ . . . ။

‘မိပြည့်၊ ဓားပေးစမ်း၊ ထင်းခွဲရအောင်’

သန်မာတောင့်တင်းသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ လက်တွင်း မှသံယောင်းမနှင့် ဓားမကြီးကိုမြင်တော့မှ အမူးနှစ်ယောက် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြင့် ခွာထွက်သွားကြတော့၏။

တကယ့်တကယ် အရေးကြုံလာလျှင်တော့ မည်သို့ စခန်းရသွား မည်မသိ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ‘ဟန်ကိုယ့်ဖို့’ ဟူသောစကားကို လက်ကိုင်ထားရပါတော့သည်။

‘ခင်သက် သမီးရေ၊ ခဏလောက်’

အတွင်းခန်းမှ ကြီးတော်၏ခေါ်သံကြောင့် ခင်သက်အပြေးကလေး ဝင်ခဲ့မိ၏။

‘လာပြီ ကြီးကြီး’

‘စောစောက မိပြည့်ကို ဘာဆူနေတာလဲ’

‘အလကားပါကြီးကြီးရယ် လှချင်လွန်းလို့’

‘အေးကွယ် သူလည်း အပျိုရွယ်လေးဆိုတော့ လှချင်ပချင်ရှာ မပေါ့။ ငါ့တူမလေးတွေ ကံဆိုးတာ ကြီးကြီး စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။ ဒါ ကြောင့်လည်း ကြီးကြီးပြောထားတာကို စဉ်းစားစေချင်တာပါ။ အဲဒါဆို ခင်သက်လည်း ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေရ မိပြည့် လည်း အစ်မအရိပ်ခိုပြီး လှလှပပဝတ်ရစားရပေမယ်’

ကြီးတော်၏စေတနာကို ခင်သက် သိပါသည်။ သို့သော် ခင်သက် သိသလို ကြီးတော်မသိသေးသည့် အချက်ကား ရှိပါသေး၏။

‘ဒါ . . . ဒါပေမယ့်၊ အဲဒီ ဦးလှကျော်မြိုင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက မန္တလေး မှာ မယားကြီးနဲ့ ကလေးငါးယောက် ကျန်ခဲ့တာကြီးကြီး’

‘ဟဲ့ ဒါတွေက ကွာပြီးရှင်းပြီးသားဆို၊ မကွန့်ပြောတာပဲ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ကြီးကြီးရယ် အရင်လက အေးတင်တို့ မန္တလေး ဆင်းတုန်းကတောင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွဲလို့ တွေ့ခဲ့သေးတဲ့။ သူများယောက်ျားကြီးတော့ မလိုချင်ပေါင် ကြီးကြီးရယ်၊ စာရေးကြီးမကလို့ အရေးပိုင်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီဒေါ်ကွန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဟာလေ သားချင်းမစာ သမီးချင်းမစာ။ အလကားမိန်းမကြီး’

* * * *

‘ကြည့်စမ်း၊ ဒီလုံချည်က အသစ်ကလေးပါလား။ ဟောတော့ ဒီအင်္ကျီစကလည်း အသစ်စက်စက်၊ လက်ကိုင်ပဝါကလည်း ငါးထည်တောင်။ ဒီပေါင်ဒါဘူးကလည်း ငါတစ်ခါမှမမြင်သေးဘူး။ ဟောဒီမှာ စာတစ်စောင်။ အဲ... အစ်ကို အချစ်ကလေးဆိုပါလား။ ဘုရား... ဘုရား ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ချိန်းတဲ့စာပဲ။ ဘယ်ကောင်နဲ့များပါလိမ့်။ မိပြည့် သိပ်မို့က်တာပါလား။ နေဦး၊ မနက်က စောစောစီးစီး ဒေါ်ကွန့်ကြီးလာတာ ရိုးရိုးတော့ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ တန်တော့၊ ဒီဟာမကြီး အောင်သွယ်တာနေမှာ’

ခင်သက်သည် မိပြည့်အတွက် ရင်လေးသွားမိ၏။ ယခုတလော မိပြည့်ခြေလှမ်းပျက်နေမှန်း ခင်သက်ရိပ်မိသည်။ ဒေါ်ကွန့်ကြီးနှင့် မကြာမကြာစကားပြောဆိုနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ‘အေးတင်က လက်ဆောင်ပေးတာ၊ ‘ဒေါ်ကွန့်ကဝယ်ပေးတာ’ နှင့် အင်္ကျီ၊ လုံချည်ကလေးများ တိုးတိုးလာသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

မနက်ကလည်း နံနက်စားပြီးသည်နှင့် မှန်ရှေ့တွင်အလှပြင်တော့ရာခင်သက်က မှတ်မှတ်ရရ မေးမိသေးသည်။ မိပြည့်က တစ်စက်ကလေးမှ မူမပျက်ဘဲ...

‘ရုပ်ရှင်လေ အစ်မရဲ့’
‘တစ်နေ့ကပဲ ကြည့်တယ်မဟုတ်လား ဟယ်’
‘အို ခုဟာက ကားသစ်အစ်မရဲ့။ အစ်မ ပိုက်ဆံပေးစရာလည်း

မလိုပါဘူး၊ အေးတင်တို့က ပြမှာပါ’
‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်အေး အပျော်အပါးလိုက်လွန်းတာ မကောင်းပါဘူး။

ပြီးတော့ ညည်းတို့အပျိုတွေချည့်’
‘ဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့။ ဒေါ်ကွန့်လည်း ပါပါတယ်’
‘အေး အဲဒီမိန်းမကြီးပါရင် ငါက ပိုမထည့်ချင်သေးတယ်’
‘ဟာ အစ်မကလဲ၊ ချိန်းပြီးသား အားနာစရာကြီး’
ဇွတ်တရွတ်မလေးက ဘယ်လိုတားတား သွားဖြစ်အောင်သွားမည့်ဟန်။

ကြီးတော်သိလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ခင်သက်လည်း လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

‘ရုပ်ရှင်ပြီးရင် အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ခဲ့နော်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်မနေနဲ့ ကြားလား’

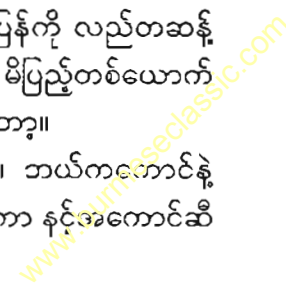
အစ်မကတော့ တတွတ်တွတ်နှင့် ပူပန်စွာမှာမိသည်။ ညီမကမူ ရည်းစားနှင့် အချိန်းအချက်ပြုကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်နေပါပကော။ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘဲ တခြားများရောက်နေရင်အခက်။ သည်အတွေးက ခင်သက်တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်မြိုက်သွားစေသည်။

စိတ်ထထင့်ထင့်နှင့် အေးတင်တို့အိမ်ကို အကြောင်းရှာသွားရသည်။ အေးတင်ကို သူ့အိမ်မှာပင် တွေ့ရတော့ ငိုချင်စိတ်တစ်ဝက်နှင့် မိပြည့်အကြောင်း မသိမသာစုံစမ်းရသည်။

‘အေးတင်တို့တော့ ဘာမှမသိပေါင် မမသက်ရယ်၊ ဒေါ်ကွန့်တော့ သိမလားပဲ’

သည်အဖြေကို ရင်မှာပိုက်၍ ညီမအိမ်အပြန်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်ရပြန်သည်။ ညနေထမင်းစားချိန်ကျမှ မိပြည့်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာရာ ခင်သက်ဒေါသထိန်းနိုင်တော့။

‘လာစမ်း လင်ထောင်ကောင်းတဲ့ကောင်မ။ ဘယ်ကကောင်နဲ့ လဲပြောစမ်း။ ဒီအဝတ်အစားတွေကကော၊ ဒီစာကကော နှင့်အကောင်ဆီ

က မဟုတ်လား’

စာရောပစ္စည်းတွေရော လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေပြီမို့ မိပြည့် မငြင်းသာတော့။

‘ကျွန်မ . . . အစ်မကို ပြော . . . ပြောဖို့ပါပဲ။ သူ . . . သူက ယူပြီး မှပြောတဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ ချစ်ခြင်းခွဲမှာတဲ့။ ကျွန်မ . . . ကြောက် . . . ကြောက်လို့ မပြောတာပါ အစ်မရယ်’

ညီမလေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဝန်ခံရှာတော့ ခင်သက် သနားရပြန်သည်။

‘ဘယ်ကကောင်လဲအေး။ ညည်းကိုရော အတည်ယူမှာတဲ့လား။ တော်ကြာ ကြောရုံကြံသွားမှဖြင့် အစ်မရင်ကျိုးရချည့်ရဲ့အေး။ ခု . . . ခု ကော ညည်းတို့ . . .’

ညီမငယ်၏ ဖွံ့ဖြိုးစအသွေးအသားတက်စ ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကြုံးကြည့်ကာ ရှေ့ဆက်မမေးရက်တော့၊ မမေးရက်သော်လည်း မေး ကိုမေးရမည်မေးခွန်းဖြစ်လေရာ မနည်းကြိုးစား မေးရပြန်၏။

‘ညည်းတို့နှစ်ယောက်ချင်း ဘယ်နှခါချိန်းတွေ့ပြီးကြပဲဟင်။ ငါ့ မှန်မှန်ပြောစမ်း’

မိပြည့်က ရုတ်တရက်မဖြေ။ သူ့အင်္ကျီအောက်စကလေးကို ဆွဲချ ကာ ငြိမ်သွား၏။

‘ခုမှ ရှက်မနေစမ်းနဲ့၊ အမှန်ကိုသာဖြေ။ ညည်းတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲ ပါဘူး ညီမရယ်။ ပြောစမ်း ဘယ်နှခါချိန်းတွေ့ပြီးကြပြီလဲ’

‘သုံးခါ . . . သုံးခါ တည်းပါ’

‘ဘုရား . . . ဘုရား။ ဘယ်မှာတွေ့ကြတာတုံး ညီမရယ်’

‘ဒေါ်ကုန်းတို့အိမ်မှာပါ’

‘ဟင်း၊ ငါထင်တယ် ဒီမိန်းမကြီးကို ငါမသင်္ကာနော။ တောက်’

ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်သံကြောင့် မိပြည့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။ သူက ခင်သက်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်စွာ မော့ကြည့်ရင်း . .

‘အစ်မ . . . အစ်မရယ် ကျွန်မတို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ သူ့ကိုမခွဲနိုင်တော့ဘူး အစ်မရဲ့နော်။ ကျွန်မတို့ကို ပေးစားပါနော်’

မိပြည့်၏ တုန်ယင်သော အသံကလေးသည် ခင်သက်ဒေါသကို လျော့ပါးစေသည်။ သူက မိပြည့်ကို ပွေ့ဖက်ရင်း . . .

‘အေးပါ ညီမလေးရယ် အေးပါ။ အစ်မပေးစားမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ညည်းလူက ဘယ်သူလဲအေး’

‘တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မရော၊ ကြီးကြီးပါ သိပါတယ်။ သူ . . . သူက . . . အစ်ကို . . . အစ်ကို လှကျော်မြိုင်ပါ’

‘ဟင် . . .’

* * * *

(မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ)

IN RAINY OR WINDY DAYS

Since Mi Pyae was late, she was waiting from the road in front of the house. Not a single sign had been seen yet. The basket prepared for the night bazaar was checked again. The pot of fish soup prepared for sickly aunt who suffered from the serious disease was lifted slowly down from the fire. While every piece of burned charcoal was being put out, Mi Pyae's pleasant voice was heard.

"Yes, yes; Mi Pyae is never forgetful for what you've done, aunt. Please rest assured. Please don't forget to bring pink cotton cloth, next time."

At the end of the words, with a basket of powdered rice, Mi Pyae was found, coming into the house.

"Was it Daw Kun who you were talking earlier?"

"Yes...."

"Don't be familiar with that old woman. She isn't good-natured. Though she's an adult she's acting as a go-between for the maidens."

"No, sister; no one gets married though she acts as a matchmaker. It happens as one's wish."

As usual, Mi Pyae talked like a sharp-tongued girl.

Khin Thet felt tired. Rolling out a piece of cloth wrapped with a newspaper from the basket of powdered rice, she said.

"Daw Kun isn't that bad as you think, sister she'll sell this piece of cloth on credit, a kyat a day will have to be paid, will you please buy for me? sister; The blue colour looks beautiful."

Khin Thet felt more tired. Mi Pyae was only sixteen. She liked beauty as she was pretty. The profit for selling the food made of powdered rice from 5 PM to 10 P.M was about four or five kyats. She knew this very well, yet she was asking to buy for her.

"Let me buy it sister!, Yes? Aye Tin had worn such kind of cloth till it was worn-out. I don't have even one dress. The cloth is teteron, and it's very nice."

"You...., don't be a rivalry with Aye Tin. They've been to Mawlamyine and Taunggyi. They have good income as they're trading illegally."

"That's why I want to go with them, as they asked me to; you don't agree with me; two hundred kyats for once is more than enough, sister. They can wear fine clothes. Look at me, I'm wearing cheap cotton cloth and all."

"Oh; you see only that much, Mi Pyae. Please think carefully how Aye Tin becomes very notorious in our environment."

Mi Pyae felt disappointed. She rolled the clothes with the newspaper and she was whispering to herself. Khin Thet pretended that she did not hear her though she felt sorry for her sister.

"Well, well, get prepared. It's already 5 o'clock. Don't be cross with me, my sister. I have to pay for rice this month. I'll buy for you next month. I swear, May lightning strike me!"

"Really? sister! If you don't buy, I'll wear your dresses!"

Having mind of a child, she seemed to feel quite alright again after being soothed. Khin Thet was worried about Mi Pyae as she was still an artless youngster. Being a serious disease sufferer, their one and only aunt could not look after her two nieces. So, 20-year-old Khin Thet had to struggle her life by managing herself, by looking after her sister and by earning for a living.

"Do you wear lipstick again, Mi Pyae?"

"Oh, sister; Khin Htwe wears it, too."

"Hey, they sell at day-bazaar, and we at night-bazaar."

"Oh! it doesn't concern at all. Does beautifying need to choose whether it's day or night, sister?"

"I don't tell you not to beautify yourself Mi Pyae. Do a little and that's enough. As we are selling our food at night, they'll make fool of us if we wear lipstick and make-up and all. See! what had happened last night! Though

we behave ourselves well, some guys like to make fool of us."

"Oh, sister, we shouldn't pay attention to the drunkard, should we?"

Looking at her beautiful image in the mirror, Mi Pyae wore the lipstick, put some powder on her cheeks. Khin Thet' sighed as she looked at her sister beautifying herself. Mi Pyae knew only to beautify herself. She never seemed to know that beauty was dangerous for poor and guardianless girls.

She felt frightened as she thought about last night.

They did not sell well that night. The night bazaar seemed to be in a mess when it rained suddenly. When the movie was over at 9 P.M, they began to close the shop though the solution of powdered-rice as left.

"Oh! You haven't sold out yet!"

"Yes, would you like to have some, brother?"

Mi Pyae answered without noticing the condition of the one who asked them.

"Yes, yes; we will have some. How much for each?"

"Twenty-five pyas only."

"Oh! twenty-five pyas? Yours are very small. It costs much, doesn't it?"

"Yes, lower the price, we'll buy all at a convenient price. I'll spend all my money in the pocket. We won't care."

"Yes, yes. We're buying all. Both the food and the sellers, too, ha...ha...ha...!"

Khin Thet got very angry. She hold the iron ladle tightly in her hand. Making her voice louder Khin Thet said.

"Mi Pyae, give me the chopper. I'll break the fire-wood."

The two drunkards walked away as they saw the iron ladle and chopper in the hands of the strong girls.

If it came to a crisis, they didn't know how to get on. At present, they had to pretend themselves as being brave girls.

"Khin Thet, daughter, please come!"

Khin Thet entered into the room as she heard her aunt's voice.

"I'm coming, aunt."

"Why are you scolding Mi Pyae?"

"It's nothing, aunt. She only wants to be pretty."

"Of course, she wants to look good as she is a young maiden. I'm sorry that my nieces are unlucky. So, think about my advice. Khin Thet will have to lead a pampered easygoing life, without having to do any household chores, and Mi Pyae can do as she likes when she can rely everything on her sister."

Khin Thet knew her aunt's goodwill. But there was one reason that Khin Thet knew but her aunt did not know.

"But...that old man, U Hla Kyaw Mying has his legally wedded first wife and five children at Mandalay."

"Oh! Ma Kun says that he has already divorced."

"Ridiculous! aunt; Aye Tin met them at the movie theatre when they went to Mandalay last month. I don't

want the other woman's husband. He may be a chief clerk or a Deputy Commissioner. Daw Kun is good-for-nothing woman. I wonder what's she thinking about the other person's daughter."

"Look! This longyi is the new one. Oh! this piece of cloth is new, too, and there are altogether five handkerchieves, I've never seen such beautiful make-up, here's a letter; what? "To my sweet", oh! my goodness, this is a letter to make a date to movie. With what kind of guy she's going? Mi Pyae is very foolish. Wait! What's the matter with Daw Kun? she comes early in the morning. It's sure that woman is acting as a go-between."

Khin Thet felt worried about Mi Pyae. Khin Thet realized that Mi Pyae was acting unusually these days. She was talking very often with Daw Kun. Khin Thet noticed that Mi Pyae saying, "This is what Aye Tin gives me as a present", "This is the thing Daw Kun buys for me!" and she had got more clothes and dresses.

After having breakfast this morning, Mi Pyae began beautifying herself in front of the mirror. Khin Thet did not forget that she'd asked her. Making herself look as usual, Mi Pyae said, "I'm going to the movie, sister."

"You've watched it the other day, haven't you?"

"Oh! This is the new picture! You don't need to give me money. Aye Tin will pay for me."

"Whatever it is, sister, it isn't good to dissipate very much, and you all are maidens."

"No, sister, Daw Kun will also join us."

"Ah, I don't want you to go with that woman."

"Oh, sister, we've a date. I feel bad if I argue."

The stubborn girl seemed to go however she was forbidden.

Khin Thet gave up as she did not want her aunt feel sad about it.

"Come back straight home, after the movie. Don't go round again, do you hear?"

The big sister Khin Thet uttered as she was worried about her. But her younger sister was having a date with her lover to the movie, it would be worse if they went some where else. That thought made Khin Thet full of great anxiety.

With full of worries, Khin Thet tried to find some reason to go to Aye Tin's house. When she found Aye Tin at her house, she controlled her feeling of sorrow and asked about Mi Pyae.

"I know nothing Ma Ma Thet. May be Daw Kun knows!"

Believing that answer, Khin Thet waited and waited for her sister. Khin Thet could not control her anger when Mi Pyae came back home only in the evening before dinner.

"Come! You ensnaring a husband! With whom do you go? What about these clothes? Is this letter from your guy?"

Mi Pyae could not deny as Khin Thet had full evidence, letter and all things.

"I'm going to tell you, sister. He wants me to tell you after marriage. If not, you'll separate us. I don't tell you as I'm frightened."

Khin Thet pitied her when her sister confessed frighteningly.

"Where's that guy from? Does he say that he'll marry you? If he thinks marriage is not serious and likes only 'Living together'; my heart will be broken; now, now, tell me, you two...."

Looking at her attractive body structure, Khin Thet did not feel like asking her more. Although she did not want to ask, she tried her best to ask her as that question was needed to be answered.

"How many times have you two been together? Tell me the truth."

Mi Pyae did not answer at once. She was quiet for a while.

"Don't feel shameful now, tell me the truth only. I won't separate you two. Now, Don't lie. How many times have you been together?"

"Only three times."

"Oh, my goodness, where have you been, sister?"

"At Daw Kun's house."

"Oh, I know. I suspect that woman; damn."

Mi Pyae was trembling because of my loud angry

voice. In great fear, she looked at Khin Thet and said,
"Oh, sister please don't separate us. I can't live without him. Will you please let me marry him?"

Her trembling voice lessened Khin Thet's anger. Hugging Mi Pyae, she said,

"It's OK, sister. I'll let you marry him. Well then, who's your boy?"

"He's no other boy, sister. Aunt knows, too. He...he's brother, Hla Kyaw Myaing."

"What....?"

* * * *

Translated by Aye Aye Pyone

သွား

“ဝယ်မပေးပါနဲ့လို့ပြောတာ မရဘူးလေ။ သူ့အဖေက အရမ်း အလိုလိုက်တာ”

“အိုး... မာမားကလည်း အပါးကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာပဲ”

“ဟဲ့... အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီအရေးတွေမြင်လို့ ပြောခဲ့တာ။ ခုတော့ကြည့်”

“ဟာ... မာမားကလည်း နောက်မစီးတော့ပါဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီပဲ”

မအေကြီးကလည်း တဗျစ်တောက်တောက်။ သမီးကလည်း ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ။ ခွန်းတုံ့ပြန်နေ၏။

“အေး... စီးဦးမှပဲ။ ရှေ့သွားတွေ ကုန်နေမှ...”

မအေကြီးစိတ်တိုလာဟန်တူ၏။ ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြော၏။ ထိုအခါကျမှ သမီးက ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့်အုပ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

ငြိမ်းသာလည်း သူတို့သားအမိကို စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် သွားကိုက်နေသည်ကိုပင် ခေတ္တမေ့သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေကြီး”

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးနှင့် စကားဖောင်ဖွဲ့နေသည့် အမေကြီး ငြိမ်းသာဘက် လှည့်လာ၏။

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်မိန်းမစီးလေ။ အဲဒါစီးချင်လှချည်ရဲ့လို့ နားပူတာ ဖအေက ဝယ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ ခြောက်သောင်းကျော်ပေးရတယ်။ အဲဒါ စီးတာမှ တစ်လမကြာသေးဘူး။ ကားနဲ့တိုက်မိတာ။ ရှေ့က သွားတွေ ကုန်ရော”

ကြက်သီးထသွား၏။ အတော်ခံရရှာမှာပဲ။ တော်သေးတယ်။ အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်တာ။

ဧည့်ခန်းထဲရှိ သွားဝေဒနာရှင်အပေါင်းတို့က သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကောင်မလေးက မျက်နှာကြီးပုပ်ကာ ငြိမ်နေ၏။

“အပေါ်က လေးချောင်း။ အောက်က နှစ်ချောင်း”

“အမလေးလေး. . . အများကြီးပါလား”

အူတွေ အသည်းတွေ တုန်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်။ တချို့သွားတွေက ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတာ။ သွားဖုံးတွေလည်း စုတ်ပြုကုန်လို့ ချုပ်ရသေးတာ နှစ်လရှိပြီ။ သည်နေ့မှ ပြန်စိုက်ပေးဖို့ ဆရာက ခေါ်ထားတာ။ ပိုက်ဆံအများကြီးကုန်တယ်။ နှစ်ထောင့်လေးရာ ကျမှာတဲ့”

အလိုလေး မနည်းပါလား။ သွားခြောက်ချောင်းကို နှစ်ထောင့်သုံးရာတဲ့။ သူတို့က စိန်တွေတဝင်းဝင်းနဲ့ ချမ်းသာတဲ့သူတွေမို့သာပေါ့။ အင်းလေ. . . . သွားဖုံးပြန်ချုပ်ရတာတို့ ဘာတို့ ရှိသေးတာကိုး။ ငါက သွားဖုံးချုပ်စရာမှ မလိုဘဲ။ တစ်ချောင်းနုတ် တစ်ချောင်းပြန်စိုက် ဒါပဲဟာ။ အဲသလောက် ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတောင် သုံးလေးရက် စာဈေးဘိုးပဲ။

ငြိမ်းသာ စိတ်ထွက် ထွက်ကြည့်နေမိ၏။

“မစိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သူက သည်လထဲ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာ”

“ဟာ. . . မာမားကလည်း”

ကောင်မလေး ရှက်သွားသည်။ မျက်နှာကလေး ရဲတက်လာ၏။

ငြိမ်းသာကတော့ အလွန်ရင်းနှီးသော ငယ်သူငယ်ချင်းအမျိုးသား တစ်ယောက်ပြောပြသည့် သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးညက အဖြစ်ကို ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာပေါ့ကွာ။ သူက လက်ဝတ်လက်စားတွေဖြုတ်တော့ ကိုယ်က ကောင်းကောင်းသိမ်းလို့ပြောတော့ ကိစ္စမရှိဘူး အတုတွေတဲ့။ နောက်ခေါင်းပေါ်က ဆံထုံးကို ဖြုတ်တယ်။ ဆံထုံးကလည်း အတုပဲကွ။ ဆံထုံးဖြုတ်ပြီးတော့ “ကိုကို ဟိုဘက်လှည့်နေ” ဆိုလို့ ကိုယ့်မှာတစ်ဖက်လှည့်နေပေးရတယ်။ အဝတ်အစားလဲတာလေ။ ကိုယ်က မရည်ရွယ်ပါဘူး။ အမှတ်မထင်ခိုးကြည့်လိုက်မိတာပါ။ မိဘပေးစားတာဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြတ်နိုးလို့ ယူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်ထဲက ရင်းနှီးနေပြီပေါ့။ ခိုးအကြည့်နဲ့ သူက ဝတ်ထားတဲ့အတုတွေကို ချွတ်နေချိန် တန်းတိုးတော့တာပဲ။ ဘော်လီကလည်း ပုံအတုနဲ့ကွ။ ဘောင်းဘီကလည်း တင်အတုပုံနဲ့ကွ။ ထင်တော့ ထင်သား။ သူ့ခါတိုင်းထက် ပိုလှနေပါတယ်လို့။ ထားပါတော့လေ။ အဲသည်အတုတွေချွတ်ပြီးတော့ အိမ်နေအဝတ်အစားလဲ။ ပြီးလည်းပြီးရော သူက သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်လုပ်တယ်။ အဲသည်မှာတင် ကိုယ်အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့တာပဲ။ သူ့သွားတွေကလည်း အားလုံး အတုတွေချည်းပဲကွာ” တဲ့။

ရှေ့သွားများ မရှိသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရှုံ့ဝင်နေမည့် သတို့သမီး၏ မျက်နှာ။ အိလည်လည်ဖြစ်နေမည့် သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာ။ ငြိမ်းသာ ပြုံးမိသွား၏။

“သူ ဒီလိုဖြစ်တာ သူ့ကောင်လေးသိသလား အစ်မကြီး”

“သိတယ်လေ။ သူ့ကောင်လေးနဲ့အတူတူ စီးသွားကြတာပဲ။

ကောင်လေးကတော့ မျက်ခုံးစုတ်သွားတယ်”

အင်း. . . သူ့ကောင်လေးသိထားလို့ တော်သေးရဲ့ဟု စိတ်သက်

သာရာရသွား၏။ နို့မဟုတ်က အီလည်လည်ဖြစ်ဦးမည်။

စိတ်ဝင်စားစရာလျော့သွားတော့ အံသွားက ပိုကိုက်လာသည်။ စစ်စစ် စစ်စစ်နှင့် စိတ်တိုလာအောင်ကို ကိုက်ရှာသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆက် ထိုင်နေရန်ပင် မလွယ်တော့။ ကိုယ့်အလှည့် မြန်မြန်ရောက်ပါတော့ဟု နားစွင့်နေမိ၏။ ထိုင်စောင့်နေရသည်မှာ တစ်နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ ဆေးခန်းထဲ မှစကားသံတွေ အပြင်သို့ လျှံထွက်လာသည်။

“နာ. . . နာမှာလား ဦးဦးဒေါက်တာ”

“မနာပါဘူးကွ၊ လုံးဝမနာပါဘူး။ နေဦး။ ဒီသွားကော။ ဟာ. . . သည်သွားကလည်း တစ်ခြမ်းပဲရှိတော့တာပါလား။ သားသားက သကြား လုံးတွေ သိပ်စားတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီတစ်ချောင်းကိုတော့ နုတ်မှ”

“ဟင့်အင်း. . . မနုတ်ဘူး။ ကြောက်တယ်”

“ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ပါဆရာ”

“ပြန်ပေါက်လာမှာပဲ သားရယ်။ ဒီအတိုင်းထားလို့ သားခဏခဏ သွားကိုက်နေမှာပေါ့။ သားသတ္တိရှိတယ်ဆို။ ယောက်ျား မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း. . . မနုတ်ချင်ဘူး။ တော်ပြီ”

“လုံးဝမနာစေရဘူး။ ဦးဦးက သားမနာအောင် လုပ်ပေးမှာ။ ထုံဆေးနဲ့လေ၊ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်သလောက်ကလေး. . . ”

“တော်ပြီ. . . တော်ပြီ”

“သား အဲဒီလို မဆိုးရဘူးလေ”

“ကဲ. . . ကဲ. . . မနုတ်ချင်ရင် မနုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ ပါးစပ် ကလေးသာ ဟပေး။ ဦးဦး ပြန်ကြည့်မယ် ဟုတ်လား”

ဆရာက နည်းသစ်တစ်မျိုးပြောင်းသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ငြင်းသံအော်သံများ ကြားလာရ၏။

“ကြည့်ရုံကလေးပါကွ။ သူ့လက်တွေကို ကိုင်ထားပေးပါဦး”

“ဟလိုက်နော် သား။ လိမ္မာသားနဲ့။ ဒေါက်တာက ကြည့်ရုံကလေး

တဲ့။ မင်းသွားမှန်မှန်တိုက်ပါဆိုတော့ မတိုက်ဘဲနဲ့. . . ”

“အား. . . ”

စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ သွားဝေဒနာရှင် များ စကားတိတ်သွားကြ၏။ “နာတယ် နာတယ်” ဟုအော်သံက ကျယ်လောင်လှပါ၏။ ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးကလေးတစ်ယောက်ကဆို သူ့အမေကို ဖက်တွယ်တက်ကာ “အိမ်ပြန်မယ်. . . အိမ်ပြန်မယ်” ဟု ကြောက်လန့်တကြားနားပူတော့၏။

ကလေးအမေမှာ ကလေးကို ဘယ်လိုမှ ချော့၍မရတော့။ ကလေးက မအော့လည်ပင်းကို တင်းနေအောင်ဖက်ကာ အာခေါင်ခြစ်ကာ ငို၏။ ကြာလာတော့ ကလေးကိုချီပြီး ပြန်သွားရတော့သည်။ လူနာ တစ်ယောက် လျော့သွားပြီ။

ဆေးခန်းအတွင်းမှ အော်သံနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ သားအမိထပြန် သွားသည်ကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်း ဖတ်ခူးခဲ့သည့် နိုင်ငံခြားဟာသတစ်ပုဒ် ကို သွားသတိရလိုက်မိ၏။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး သွားနုတ်အပြီး ကျသင့်ငွေ တောင်းခံလွှာ ကို ကြည့်လိုက်ရာ မူလသိထားသည့်နှုန်းထက် နှစ်ဆများနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သွားဆရာဝန်ကို မကျေမနပ် ဖြင့် စောဒကတက်ရာ သွားဆရာဝန်က အပြုံးမပျက်ဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်ဆိုပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နှစ်ဆပိုတောင်ထားတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ခင်ဗျားအာပြုကြီးနဲ့အော်လို့ အပြင်မှာ သွားနုတ်ဖို့စောင့်နေတဲ့က ကျုပ်လူနာနှစ်ဦး ပြန်ပြေးသွားကြတယ်လေ” ဟူ၏။

ယခုလည်း အခန်းတွင်းမှဆရာသာ အပြင်ဧည့်ခန်းမှ အဖြစ်ကို သိပါက. . . ။

“သားကွာ။ ဒီလောက် အော်ရသလား။ ဝက်သတ်တာ ကျနေတာ ပဲ။ ဆရာ့ကို အားနာစရာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ဟိုခုံမှာ ခဏလေးထိုင်စောင့်။ နောက် တစ်ယောက်လာပါ။ ဪ... အန်တီလား။ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

“သွားဖုံးထဲက သွေးထွက်လို့ဆရာ။ ပြီးတော့ ဒီအပေါ်သွားကို လည်း ပြန်စိုက်ချင်လို့ပါ”

“မှန်း... ကျွန်တော်နည်းနည်းကြည့်မယ်။ အင်း... ဟုတ်ပြီ။ အနာမရှိပါဘူး။ အချဉ်များများစားပေး။ သွားတိုက်တဲ့အခါလည်း သွား ပွတ်တံပျော့ပျော့လေးနဲ့တိုက်နော်အန်တီ။ အမာကြီးနဲ့ မတိုက်နဲ့။ ဖြစ်နိုင် ရင် အစာစားပြီးတိုင်း တိုက်ပါ။ အခု ခဏလေးထိုင်စောင့်နေနော် အန်တီ”

အသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“ကဲ... ခုနက သားလေးလာ။ လာပါကွ။ လုံးဝမနာစေရပါဘူး”

ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောသံ။ ကျည်ကျည်လောင်အောင်ငိုသံများ အဆုံး ‘ဂျုလောက်’ ဟု ခွက်ထဲသို့ သွားထည့်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သည် ဆရာက အတော်ကျွမ်းကျင်သည်ပဲ။

“ကဲ... မနာဘူး မဟုတ်လား။ မင်းက ရုန်းတော့ ပိုအလုပ်ရှုပ် ကုန်တာပေါ့ကွ။ ဒီဂွမ်းတွေ ကိုက်ထားလိုက်သား။ သိပ်သွေးထွက်ရင် ရေခဲကပ်ပေးနော်။ သွားနုတ်ခလား။ ငါးဆယ်ပဲကျပါတယ်”

ဟု ရေပက်မဝင်အောင် ပြောသံကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်၏။

သွားတစ်ချောင်းနုတ်ခ ငါးဆယ်ဆိုတော့ အင်း... ၊ တစ်နေ့မှာ လူနာနှစ်ဆယ်ပဲထားဦး။ နည်းတဲ့ဝင်ငွေတွေလား။ ဝင်ငွေကို တွက်ပြီး ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ပြန်သတိရလိုက်မိ၏။ ဆရာဝန်လောင်း နှစ်ယောက်ကို သူတို့၏ ဆရာက မည်သည့်အထူးကုလိင်းကို သင်ယူ လိုက်ပါသလဲဟု မေးသည်။ ထိုအခါ တစ်ယောက်က မျက်စိအထူးကု ဖြစ်လို့ပါသည်ဟု ဖြေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဟု ဆရာက ဆက်မေးရာ ထိုကျောင်းသားက လူတွေမှာ မျက်စိက နှစ်လုံးပဲရှိပြီး သွားက သုံးဆယ့် နှစ်ချောင်းရှိလို့ပါ ဟူ၍ ဖြေလေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ ငြိမ်းသာအတော်အားကျသွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုယ့်အလှည့်

ကျလျှင် နုတ်ခချည်း ငါးဆယ်ပေးရမှာပါလားဟု တွေးလာမိတော့ နှမြော သွားမိ၏။ ပိုက်ဆံနှမြောပြီး ပြန်သွားလျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်စလုံး မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖင်ထောင်နေအောင် ကိုက်နေဦးမည်။ သွား ဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံတွင် သွားတန်းစီပြီး အနုတ်ခလျှင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မကုန်ဟု ကြားသိထားသည်။ သို့ပေမဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး ဝေဒနာခံစားနေရ လျှင်တော့ သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

“သွား သိပ်ကိုက်နေသလား”

ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိအုပ်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေသည့် ငြိမ်းသာ ကို ဘေးရှိကောင်မလေး၏အမေက မေးသည်။ နှုတ်မှ ပြန်မဖြေနိုင်။ အသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

“ဒါဆို အခု ကျွန်မတို့အလှည့်မှာ ဝင်လိုက်လေ။ ရှင့်အလှည့်ကျမှ ကျွန်မတို့ ဝင်မယ်။ သမီးက ပြန်စိုက်ဖို့ပဲဆိုတော့ နေနိုင်ပါတယ်နော် သမီး”

ကောင်မလေးကလည်း သဘောတူသည်။

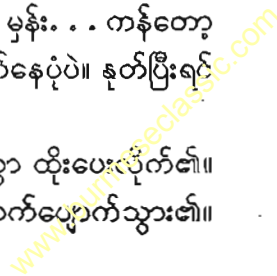
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

မချီတရိခံစားနေရသည့်ကြားထဲမှ ပြောဖြစ်ခဲ့၏။ အတွင်းခန်းက အပြင်ဧည့်ခန်းထက် လင်းသည်။ သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ စောစောကဝင်သွားသည့် အမျိုးသမီးကြီး ဈေးဆစ်နေသည်နှင့်ကြုံ၏။

“မများပါဘူး အန်တီ၊ ဒါပုံမှန်ဈေးပါပဲ”

“အစ်မကြီး လာ။ ထိုင်ခင်ဗျာ။ ဘယ်သွားလဲ။ အား... ဟုတ်သား ပဲ။ အံ့ဆုံးရှေ့က သွား။ အပေါက်ကြီးဖြစ်နေတာကိုး။ မှန်း... ကန်တော့ နော်။ ဒါနုတ်မှာမဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာ သိပ်ကိုက်နေပုံပဲ။ နုတ်ပြီးရင် ငါးမိနစ်အတွင်း အိုကေသွားမယ်”

ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောပြီး ထုံဆေးကို သွက်လက်စွာ ထိုးပေးလိုက်၏။ သူပြောပုံဆိုပုံတို့ကြောင့် ငြိမ်းသာမှာ ဝေဒနာတစ်ဝက်ပျောက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက အန်တီကြီး အနားပြန်ရောက်လာ၏။ မျက်နှာချိုကလေးနှင့် ဈေးဆစ်သည်။ ဆရာက အပြုံးမပျက် ရှင်းပြ၏။
“ပစ္စည်းဈေးတွေက မနှစ်ကထက် သုံးဆလောက် တက်လာ လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ပဲတက်ပါစေဦးကွယ်။ ဒီလောက်ကြီး. . .”

ဆရာက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“အန်တီကတော့ဗျာ။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ကလည်း အန်တီကို ရယ်စရာကလေးတစ်ခုပြောပြရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ် လောက်က အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သွားစိုက်ဆရာဆီမှာ ရွှေသွားလာ စိုက်သတဲ့။ ရွှေကလည်း တစ်ကျပ်သားမှ နှစ်ရာကျော်ဈေးရှိတာ”

ငြိမ်းသာ ဆရာစကားကို အာရုံစိုက်နေမိ၏။

“အဘိုးကြီးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး အခုလိုပဲ တွက်ကြတော့ ရွှေသွားစိုက်ခက ငါးဆယ်ကျနေသတဲ့။ အဲဒီမှာတင် အဘိုးကြီးက အန်တီ ပြောသလိုပေါ့လေ။ များလှချည်လား။ ရွှေက တစ်ပဲသားတောင်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစိတ်လောက်ထားပါလို့ ဈေးဆစ်သတဲ့။ အဲဒီတော့ ဆရာက စိတ်တိုတိုနဲ့ ရွှေတစ်ပဲသားရယ်၊ တူကလေးတစ်ချောင်းရယ်၊ ပလာယာ လေးတစ်ခုရယ် အဘိုးကြီးရှေ့မှာ ချပေးပြီး ‘ရပါတယ်။ ဒါအားလုံးမှ နှစ်ဆယ်ပဲသားရယ်၊ ဦးဘာသာဦး လုပ်ချင်မှန်းမသိလို့ပါ’ လို့ပြောလိုက် သတဲ့လေ။ အဲဒီတော့မှ အဘိုးကြီးက သဘောပေါက်သွားပြီး ‘အေးပါ ကွယ်လို့ပြောပြီး ကျေကျေနပ်နပ်စိုက်သွားသတဲ့။ ရယ်စရာကောင်းတယ် နော်အန်တီ။ တော်ကြာ အန်တီလည်း ‘အေးပါကွယ်. . . အေးပါ’ ဖြစ်နေ ပါဦးမယ်”

ဆရာစကားကြောင့် အန်တီကြီးရော ငြိမ်းသာပါ လှိုက်လှဲစွာ ရယ်ဖြစ်မိကြ၏။ ဆရာကလည်း အတော်စကားတတ်သည့် လူပဲ။ အဘွား ကြီး လက်ခံသွား၏။

ငြိမ်းသာလည်း ငါးမိနစ်အတွင်း သွားကိုက်ဝေဒနာမှ လွတ်

မြောက်သွား၏။ သို့သော် အိတ်ထဲမှ ငွေငါးဆယ်ကတော့ ခုန်ထွက်သွား ပေပြီ။

“အိုကေပြီမဟုတ်လား အစ်မကြီး။ ပြန်စိုက်ဖို့ကတော့ နောက် တစ်လလောက်နေမှ ပြန်လာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီသွားနှစ်ချောင်းစိုက်ရင် ဘယ်လောက်များကျမလဲ ဆရာ”

“ပလက်တီနမ်နဲ့ စိုက်မှကောင်းမယ်။ ဝါးမယ့်သွားဆိုတော့ သုံးရာ ကျမယ် ခင်ဗျ”

ဆရာအဖြေကြောင့် ငြိမ်းသာလန့်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ငြိမ်းသာ ဈေးမဆစ်ဝံ့ပါ။ ပြန်စိုက်ဖို့ နောက်တစ်ခေါက် လာရန် လည်း စိတ်မကူးရဲတော့ပါ။

* * * *

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်မိ၏။

“ဟဲ့. . . ကလေးတွေ။ သားတို့ သွားမှန်မှန်တိုက်ကြနော်။ ကြားလား။ ဖြစ်နိုင်ရင် အစာစားပြီးတိုင်း စားပြီးတိုင်းတိုက်။ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သွားတိုက်ဆေးတော့ အများကြီးမထည့်နဲ့။ ကြားကြလား”

* * * *

ရွှေမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၇၊ ဇွန်လ။

AT THE DENTIST'S

"I told him not to buy it! The father spoils the daughter. That's the problem."

"Oh, Mama, you always blame father!"

"It's not a question of blaming, I just said what would happen. Now, this!"

"Mother, I said I would not ride it again."

The mother grumbles and the daughter gives a sharp reply.

"Of course, you won't ride it again, now that all your front teeth are gone!"

Seeing that her mother is really angry this time, the daughter covers her mouth with a handkerchief, stays in total silence.

All that time Nyein Thar was listening to the conversation and her deep interest made her forget her pain for the moment.

"What's happened?"

A woman sitting beside Nyeir Thar asked the mother.

"It's a matter of motor cycle for ladies. She said she wanted to ride one and her generous father bought it for her; six thousand worth it! After one month she ran into a motor car and all her teeth are gone."

How awful! Lucky that her life isn't in danger. Poor pretty girl! Everyone in the guest room looked at the pitiful girl. She, on her side, wasn't happy at all. Who would be happy under these conditions?

"Four teeth above, two below."

"That's a lot of teeth to lose in one time!"

Someone remarked.

"Yes, it is terrible. Some are broken in half too. That was two months ago. Now, the dentist has called today for new teeth. Will cost about two thousand and four hundred kyats."

They surely can afford for they seemed to be rich because their diamonds glittered with the light. But Nyein Thar was doing some mental arithmetic, two thousand and four hundred kyats for six teeth, that means...., it can't be like that, there is the cost of operation on the gums and other complications. But for me removing one tooth and replacing by a new one, without complications that can't be much. Even if it cost a hundred kyats it would be the expense for three four days for the whole family.

"She must have new teeth without fail, you know why? Because she's getting married soon."

"Oh...Mama."

The girl said blushing.

Nyein Thar was thinking of what her friend recounted about his first night with his new bride.

"At last, we two were left alone. She was putting off her jewellery one by one, all fakes. Then her hair-do, again all fakes as to be expected. Then she said, "Ko Ko, please turn the other way around", as if it mattered finally. But I turned the other way around to give an illusion that it mattered. She was undressing. Without any intention honorable or otherwise, I took a peek incidentally. The under-wear too was filled with fake...things, you know the kind of things. That's is also to be expected, since she was looking so...filled up. After the fake things, she put on something light (not fake this time), something intimate, that's more like it, I was thinking. Everything's fine so far, that is until she brushed her teeth which were all false too! Removing her false teeth, her lips were like an unaired balloon."

Hearing that Nyein Thar had already imagined her friend's face.

"Does her boy friend know about her...accident?"

Nyein Thar enquired about the condition.

"Yes, they were together. His brows were a bit damaged."

Oh! Thank God. The boy had known the conditions beforehand. If not,...Unaired balloon...

Now, Nyein Thar feels her tooth aching again. At that moment, she heard voices from within.

"Will it hurt, uncle doctor?"

"No, no. I won't."

"No, you won't even feel it. Let's see. Oh! This tooth is not good too. That's what you get for taking too much sweets. We have to take out the first tooth."

"It in on your own decision doctor. Do it please."

"No, daddy, no!"

"Aren't you a brave man my boy. At your age, you will have a new tooth coming out after the old one is gone. The old tooth will be nothing but trouble, anyway."

"No, I won't. Please uncle doctor, don't..."

"Oh! I promise you won't get hurt. Injecting an anaesthetic will feel like, say the bite of an ant."

"No, no!"

"Don't be naughty my boy."

"OK! If you don't want to take it off. I won't Let me again see that tooth, please!"

"No, daddy, no."

The boy still resisted.

"Oh, boy I'm just going to look at it, Well, you hold your son's hand tightly. OK."

"Son, you just open your mouth my boy. Doctor wants to check your teeth for your own sake. This is because you don't brush your teeth regularly."

"I promise I will daddy. Ah....ah...."

The boy let out a scream of pain that made all the patients silent.

"Oh! It's very painful, ah....ah...."

On hearing the scream, a six-year old girl clutched

her mother and cried, "Let's go home, mother." The mother could not comfort her child anymore. In the end, mother and child left. One less patient.

Listening to the sound inside the room and the departure of the mother and child reminds Nyein Thar of a joke in a magazine: an old woman looked at the doctor's bill and complained that the doctor has charged two times the normal fee. The doctor explained that it was because her shoutings have made two patients leave the room. Now, if the doctor only knew about the woman and child...

"Son, why shout so loudly. One would think the doctor is running a slaughter house. Think how it will affect the doctor's reputation."

"It's all right. No problem at all. Well, you wait for a second, OK. Now, next please. Oh! long time no see aunty. Come sit here."

"My gums are bleeding, doctor. And I think, this tooth may have to be replaced by a new one."

"Let's see....well, no damage of any kind. Take a lot of lemon juice and brush your teeth after every meal with a soft tooth-brush. Please sit there and wait for a moment aunty."

All sorts of sounds, some undistinguishable.

"Now, young man, it's your turn again. Sit tight, won't feel a thing, I promise."

Then came the sound of something dropping in a bowl. The doctor is really skillful.

"See? After the ant-bite at the beginning, nothing.

Press this cotton between your teeth. Put ice if there's bleeding....oh, yes that will be only 50 kyats."

Nyein Thar was doing some mental arithmetic again. Removing one tooth-50 kyats...if there are 20 people come to extract teeth, that would make a lot. It again reminded her of a joke she read in a journal. Two doctors were discussing the kind of specialization to choose. One chose to be an eye specialist. The other said he would be a dentist, because each person has only two eyes but 32 teeth. It's a good choice if the amount of income is directly proportional to the number of organs.

After calculating the amount she had to pay, Nyein Thar thought of going to the dental college, But then it means waiting Saturday and Sunday, which means bearing the pain for two days and no eating.

"Is your tooth aching a lot?"

The rich lady asked. Nyein Thar nodded.

"Then you can take our turn. Since it's a matter of getting new teeth, it's not so serious, we can wait, aren't we daughter?"

The girl agreed too.

"Oh! Thank you."

Nyein Thar got into the room where an old woman was complaining about the price she has to pay for some pieces of rock, plastic and metal even if the metal is gold or platinum. But three hundred thousand _ isn't it too much? The doctor said, 'Now, I will tell you a story. It has nothing to

do with artificial teeth, but the idea is the same. It's like this: A woman went to a hat shop and said, 'I want the latest fashion hat and something no one has ever worn before. Can you do it?' 'It's a tall order, madame, but I can do it. Please wait,' said the designer. She took three pieces of ribbon, cut them and folded them together and a new hat was formed. 'That will be 500 dollars,' She said. 'But' complained the customer, 'It's only a collection of pieces of ribbon!' 'Indeed' said the designer, unfolding the pieces of ribbon and said, 'The pieces of ribbon cost only twenty dollars. Take them if you like.'

When Nyein Thar's turn came, she stopped doing any arithmetic. She also knew better than to do bargains with the doctor.

* * * *

That day, at home, Nyein Thar called her two sons and said, "Now, children, brush your teeth carefully, every day, after every meal if possible, but don't use too much tooth paste. Hear me?"

* * * *

Translated by Dr. Khin Mg Win (Maths)

မောင်ကိုစိမ်းကား မယ်နှမကဆိုသလား

ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်ခါနီး မယ်သင်္ဘော၏ စက်ခန်းဝတွင်ရပ်၍ အတွင်းသို့ လှမ်းရှုလိုက်သည့် ပုံသွင်ကားချပ်ပင်။

သားတော်ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ကိုယ်တစောင်းလေးလှဲကာ ကွေးကွေးကလေး စက်ပျော်နေရှာသော မယ်သင်္ဘော၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကြင်နာစရာကောင်းလှသည်။

မကြီးသည် ထိုပုံကလေးကိုကြည့်မိတိုင်း အဲဒီအချိန်မှာသာ မယ်သင်္ဘောနီးလာရင် ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်မှ ထွက်ဖြစ်ပါ့မလားဟု သံသယတွေးဖြင့် တွေးခဲ့မိသည်။

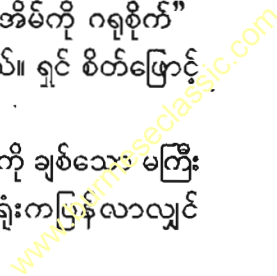
အဖေနှင့်အမေ တို့ကား...။

မှတ်မှတ်ရရ။ အဖေ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ချင်သည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က ကိုထွေးဆယ်တန်းအောင်ကာစ။ အဖေ့အသက် ငါးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။

“ကိုယ် ခွင့်သုံးလတင်ထားတယ်။ လခကို ကိုယ့်တပည့်လေး လာပို့ပေးလိမ့်မယ်။ သမီးကြီးက မောင်လေးတွေနဲ့ အိမ်ကို ဂရုစိုက်”

“အိမ်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုခင်မောင်ရယ်။ ရှင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါ”

အမေကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင်။ ဖအေကို ချစ်သော မကြီးတစ်ယောက်ကမူ ညနေတိုင်း သူများအဖေတွေရုံးကပြန်လာလျှင်

အဖေပါ ပြန်လာလိမ့်နိုး အမှတ်မထင် မျှော်မျှော်နေခဲ့မိသည်။ အဖေ ကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းကလေးများချက်လျှင် အဖေဥပုသ်စခန်းဝင်ရာသို့ သွားပို့ပေးချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့မိသည်။ အဖေတပည့်တပန်းများက အဖေ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည့် နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝီစကီပုလင်းများ လက်ဆောင် လာပေးလျှင် အဖေဆီ ချက်ချင်းပြေးသွားလိုက်ချင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်တိုင်လျှင် အဖေအခန်းဆီ မှ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းရွတ်ဆိုသံ၊ မေတ္တာပို့သံများ မကြားရတော့သည်ကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ခန်းတည်းအတူအိပ်ခဲ့ သော အမေ့ခုတင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပကတိ ငြိမ်သက် လျက်။ နားထဲတွင် ကြားလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က အပြဟွစရိယအကျင့်ကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ။ ဒီလောကမှာ ပျော်စရာသူခအစစ်ဆိုတာ ဘယ်ကလဲလို့ ကျွန်တော် သိစပြုနေပြီထင်တယ်။ လောကကို တရားနဲ့ကြည့်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတယ်။ ကလေးတွေ လက်မလွတ်သေးလို့ဗျာ။ သူတို့တာဝန် ပြီးသွားရင် ကျွန်တော် ရဟန်းဘောင်ဝင်မယ် စိတ်ကူးတယ်”

အဖေတို့ စကားဝိုင်းထဲက အသံ။ အမေတော့ ဘယ်သို့ခံစားရ လေမည် မသိ။ မကြီးမှာမူ ထိုစကားကြားလိုက်တော့ ချက်ချင်းလက်ငင်းပဲ အဖေကို ဆုံးရှုံးလက်လွတ်လိုက်ရတော့မလို့ ရင်ထဲဆို့နှစ်သွား၏။ မျက်ရည်လည်လာသည်။

“အဖေက တစ်မျိုးပဲဟာ နော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အဖေတွေများ ပျော်ပျော် ပါးပါးသွားကြ၊ လာကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြတုန်း။ အဖေ အခုတလော သိပ်တောင်မသောက်တော့သလိုဘဲနော် အစ်မ”

“သိပ်မသောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သောက်ကို မသောက်တော့ တာ။ ကြာပြီ”

“ဟာ... ဒါဆို ပွတာပဲ”

“အံ့မာ ကိုလတ်နော်။ ငါ အမေ့တိုင်မှာ သိလား။ ဟင်း... ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုပြီး မပျက်စီးချင်နဲ့”

“တစ်ခါတလေပါ အစ်မရာ”

“ဘာတစ်ခါတလေလဲ။ မရဘူး မရဘူး”

မောင်လေးကို ပြင်းထန်စွာတားမြစ်ရင်း အဖေသာ ဒီအိမ်မှ ထွက်သွားပါက ဒီမောင်နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထိန်းရပါ့မလဲဟု ကြိုတင် စိတ်မောနေမိသည်။ ကိုလတ်ကို အမေက အချစ်ပိုသည်။ ဒါကိုသိသော ကိုလတ်အဖို့ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်ရဖို့ အမေ့ကို နှစ်ခါခါရောမလို့။ အမေက သူ့ကို အလိုလိုက်တတ်လေ့ရှိသည်။ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်အေးအေးနေ တတ်ပြီး သားသမီးကို အလိုမလိုက်တတ်သော အဖေ့ကိုမူ သူ့ရွံ့သည်။ တကယ်တော့ သူတင်မဟုတ်ပါ။ အငယ်ဆုံးကိုထွေးလည်း အဖေ့ကို ကြောက်ပါသည်။ သမီးအကြီးဆုံး မကြီးသာ။

အဖေက သားတွေကို ကိုလတ်၊ ကိုထွေးနှင့် နာမည်တပ်ကာ ခေါ်လေ့ရှိသော်လည်း မကြီးကိုမူ သမီးကြီးဟု ထူးထူးခြားခြား ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် မကြီးကလည်း အဖေ့ကို အမေ့ ထက်ပို၍ ခင်တွယ်ကာ အချစ်ပိုသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

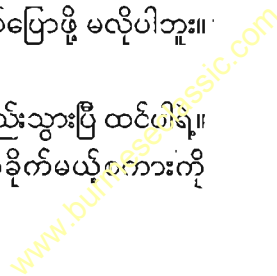
ထို့ကြောင့် အမေက သားတွေနှင့် စကားပြောလျှင် ‘ကိုခင်မောင်’၊ ‘ကိုခင်မောင်’ နှင့် ရည်ညွှန်းပြောလေ့ရှိသော်လည်း မကြီးနှင့်ကျလျှင်မူ ‘ညည်းအဖေ’၊ ‘ညည်းအဖေ’ ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

* * * *

“ဒါကတော့ မိဘပေးစားလို့ယူခဲ့ရတာပဲ ကိုခင်မောင်”

“အေးပါ ကောင်းပါပြီ။ ဒါကို ခဏခဏ ထပ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါ နားလည်ပြီးသားပါ”

အဖေအသံတွေ တုန်နေသည်။ အဖေ ဝမ်းနည်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ အမေကလည်းနော်၊ ဘာဖြစ်လို့များ အဖေစိတ်ထိခိုက်မယ့်စကားကို ရွေးပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရင်း အမေ့ကို အပြစ် တင်ချင်သလိုလို။ အဖေနှင့်အမေတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်းကို အမှတ်မထင် သိလိုက်ရချိန်က မကြီးတက္ကသိုလ်ရောက်စနစ်။

“ငါ့အလှည့်ကျရင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရတဲ့အဖြစ် မရောက် စေရဘူး။ ငါ့ခင်ပွန်းဟာ ငါ့ချစ်သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အချစ်ကို စိတ်ဝင်စားစ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် မကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင်လား၊ အချစ်ရေးကံနည်း၍လားတော့ မပြောတတ်။ မကြီး ယခု အသက် သုံးဆယ်ပြည့်သည့်တိုင် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့။ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် အမေ့အတွက် အဖော်သဟဲအဖြစ် အစဉ်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ သူသာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါက အိမ်ထောင်ပြုသွားသော မောင်ငယ်နှစ်ယောက် လိုပင် အမေ့အိမ်မှခွာကာ တစ်နယ်တစ်ကျေး အလှမ်းဝေးပေတော့မည်။

ယခုလို အဖေ အိမ်မှာ မရှိတော့သည့်အချိန်မျိုး၊ အမေက ရောဂါဖိစီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည့်အချိန်မျိုးတွင် သားသမီး သုံးယောက်စလုံး အနားတွင် မရှိပါက လုံးဝမလွယ်။

သည်သားသမီးများနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အဖေနှင့်အမေတို့ တွင် ပြဿနာတက်ခဲ့သည်ကိုလည်း မကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် သိခဲ့ပါ ၏။ မောင်ငယ်လေးနှစ်ယောက်ကမူ လုံးဝမသိရှိခဲ့။

ထိုစဉ်က မကြီးအသက် နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ ည တစ်ရေးနိုးချိန် အဖေအခန်းမှ စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အမေ့အသံကို သူ့ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

“ကျွန်မဟာ ဒီလောက်အကျင့်ပျက်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုခင်မောင် သဘောထားကြီးသင့်ပါတယ်”

“ဟေ့ . . . ဒီထက်ပိုပြီး သဘောထားကောင်းရရင်လည်း အဲဒီ အကောင်နောက် မင်းကို ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်မသိကွာကို ဒီလောက် မစော်ကားပါနဲ့ ကိုခင်မောင်”

ဒေါသသံသည် သိသိသာသာ လွှမ်းသွား၏။

“ဒါဆို မင့်ငယ်ရည်စားနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်နဲ့ပေါ့ကွ”

အဖေ့အသံက ပို၍ ပြင်းထန်လွန်းပါ၏။

“ပြောရင်လည်း မင်းမကြိုက်ဘူး။ ငါ နွားမဟုတ်ဘူးကွ”

အဖေ ကျုံးအော်လိုက်၏။ ကိုထွေး လန့်နိုးပြီး အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မကြီးလည်း အိပ်မဖြောင့်တော့။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အဖေရုံးသွားသည်နှင့် အမေ့ကို အကျိုး အကြောင်းမေးကြည့်ရာ အမေက မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် . . .

“ညည့်အဖေ ပေါက်တတ်ကရ စွပ်စွဲတယ် သမီးရယ်။ သမီး မောင်လေးကို ဒီပြင်ယောက်ျားနဲ့ . . .”

အမေ ကြေကွဲစွာ ငိုရှာတော့သည်။

မကြီးကမူ သူသိချင်စိတ်ပြင်းလှသည်ကိုသာ ကလေးပီပီ ဇွတ်တိုး မေးမိ၏။

“အမေ ဘယ်သူလဲဟင်။ ကိုလတ်လား၊ ကိုထွေးလားဟင်။ အဖေ က သူ့သားမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာ ဘယ်သူလဲဟင်”

အမေက မဖြေ။ မေးမနေပါနဲ့ သမီးရယ်ဟု ဝမ်းနည်းသံလေးဖြင့် ပြောကာ မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်ခဲ့ရှာသည်။

မကြီးမှာတော့ သတိရတိုင်း မောင်လေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ လေးများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ခဲ့မိသည်။

ကိုလတ်များ ဖြစ်မလား။

ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုလတ်နဲ့အဖေက ရုပ်ချင်းသိပ်တူ တာ။ မျက်ခုံးကြီးတွန့်တွန့် စကားပြောပုံရော၊ လမ်းသွားပုံရော၊ မေးခိုးကား ပြီး နှာတံဖြောင့်စင်းတာကအစ ကိုလတ်က အဖေ့ကိုယ်ပွားကလေးပဲ။

ဒါဖြင့် ကိုထွေးကလေးများလား။

ကိုထွေးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ သူကမှ အဖေ့နဲ့ပိုတူတာ။ စိတ်နေစိတ်ထား တည်ငြိမ်အေးချမ်းပုံကော၊ စကားနည်းပုံကော၊

လူတိုင်းနဲ့ ရောရောနှောနှော မဆက်ဆံဘဲ တသီးတသန့်နေတတ်ပုံကော၊ တစ်ခုခုကို စိတ်စွဲမိပြီဆိုလျှင် တော်ရုံနှင့်မေ့ပျောက်မပစ်ပုံကော၊ အားလုံး အားလုံး အဖေနှင့်တစ်ထေရာတည်း။

မကြီးအသက် အတော်ရ၍ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်လာမှ ထိုစဉ်က အတွေးများသည် အမေသိက္ခာကို စော်ကားသလိုဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြန်လည် ဆင်ခြင်မိပါ၏။

* * * *

ယခုတော့ အဖေရှိရာသို့ မကြီးလာခဲ့ရပေပြီ။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကသောကမျောဝင်ခဲ့မိသည့် မကြီးမှာ ဣန္ဒြေကို ပြန်ဆည်လိုက်ရ၏။ သည်ကျောင်းဝင်းထဲမှာက ကိုယ့်စိတ်နှလုံး သုံးပါး စလုံး၏ အာရုံထိန်းချုပ်၍ ပကတိတည်ငြိမ်သော ပုံသွင်ကိုဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များချည်း မဟုတ်ပါလား။

ယောဂီဝတ်နှင့် ဣန္ဒြေရှင်များသည် တရားမှတ်ရင်း စင်္ကြံလျှောက်နေကြသည်။ မျက်လွှာချထားပုံ၊ ဖဝါးကြွပုံ၊ လှမ်းပုံ၊ အို . . . မြင်ရသည်မှာ အေးချမ်းလွန်းလှပါကလား။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံမှ ချမ်းမြေ့တည်ငြိမ်မှုသည် မကြီးကိုဆီး၍ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သလိုပင်။

ပျာယာခတ်လာသည့် မကြီး ကိုယ်ရှိန်တန့်သွား၏။

တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

အေးငြိမ်းမှုရနေသော အဖေ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာများ ကျနေမလား။

“အားလုံးကို နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်။ မင့် သားသမီးတွေလည်း အားလုံး လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ သမီးကြီးကလည်း မင်းနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ဘဏ်က ငွေတွေလည်း အားလုံး မင်းအတွက် နာမည်ပြောင်းပေးပြီးပြီ။ ကိုယ် သုံးလလောက် နေကြည့်မယ်။ စိတ်ပြတ်ရင် ရဟန်းဘောင်ကို ကူးမယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကျွန်မ ခွင့်ပြုပါတယ် ကိုခင်မောင်။ ရှင်တာဝန်ကျေပါတယ်”

မကြီးကတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်။ အခန်းထဲမှာ ကျိတ်ငိုခဲ့ရသည်။ မသွားပါနဲ့ အဖေရယ်ဟု အဖေ့ခြေကိုဖက်၍ တောင်းပန်လိုက်ချင်လှသည်။ သို့ပေမင်္ဂ မကြီးမတားဖြစ်ခဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်ချင်သည့် အဖေ့ကို မပိတ်ပင်ရက်ပါ။ လူမှုကိစ္စ၊ ဗာဟီရများကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့သော အဖေ့ကို စိတ်ညစ်ညူးအောင် မကြီးမပြုရက်ပါ။

အဖေသည် သူ၏ပြင်းပြလှသော ဆန္ဒအတိုင်း တရားစခန်းကို အရောက်လှမ်းခဲ့လေသည်။

မကြီးကသာ အဖေ သည်မျှစိတ်ပြတ်နိုင်ခြင်းမှာ အမေ့ကြောင့်လား။ အမေက သူ့အပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာ မနှစ်သက်ဟု ယူမှတ်ထားလေသောကြောင့်လားဟု တွေးနေမိလေသည်။

ယခုဆို အဖေသွားသည်မှာ နှစ်လပင်ပြည့်လှပြီ။ အဖေတားမြစ်ချက်အရ မကြီးတို့ တစ်ခေါက်မျှ သွားမတွေ့ခဲ့ရ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ့ကို လွမ်းလွန်းမက လွမ်းမိလျှင် တိတ်တိတ်ခိုး၍ ချောင်းကြည့်ရသည်။

မကြီးသည် မြေနီလမ်းခွဲကလေးပေါ်တွင်ရပ်ရင်း ဆုံးဖြတ်မရ ဖြစ်နေသည်။

‘ကိုခင်မောင် . . . ကိုခင်မောင်’ နှင့် သတိလွတ်နေသည့်ကြားက ကယောင်ကတမ်းခေါ်ရှာသည့် အမေ့အသံကို ပြန်ကြားလိုက်တော့မှ စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်မိ၏။

“တပည့်တော် အဖေနဲ့ခဏ စကားပြောချင်ပါတယ်ဘုရား။ အမေ့အသံအသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ဘုရား။ အဖေ့ကို ‘တ’ နေလို့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါဘုရား”

ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားရင်း မျက်ရည်ဝဲကာ အသံတွေ တုန်လာသည်။ ဆရာတော်က တော်ရုံကိစ္စနှင့် တရားကျိုးပေါက်သွားမှာ စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ မကြီးက နှစ်ခါထပ်၍ လျှောက်ထားမှ ‘အိမ်’ ဟု ညည်းကာ ဖြည်းဖြည်းစွာ ကြွသွားတော်မူသည်။

အဖေရောက်အလာကို စောင့်ရသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါသည်။
ခဏအကြာတွင် အဖေရောက်လာသည်။ အဖေ အသားပိုဖြူလာ
သော်လည်း အနည်းငယ်ပိန်သွားသည်။ မကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အဖေမျက်လုံးတို့သည် တည်ငြိမ်လွန်းလှချေသည်တကား။

ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံစုံကို မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ပြောပြမိ
သည်။

အဖေ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။

မကြီးသည် အဖေထံမှ အဖြေ သို့မဟုတ် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုကို
ရင်မောစွာစောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

ခဏအကြာတွင် အဖေဆီမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်သံကို
မကြီးသဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးကြီး”

ဟော... အဖေက ယခင်ခေါ်နေကျအတိုင်း ‘သမီးကြီး’ ဟု
ခေါ်နေပါပကော။ မကြီးရင်ထဲ လှိုင်းထသွားသည်။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်။ အဖေ ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

အို... မကြီး ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။
လေးလံသောစိတ်မှာ သိသိသာသာပေါ့ပါးသွားသည်။

* * * *

ဆေးရုံသို့ရောက်၍ ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော အမေဦးခေါင်း
ပေါ်သို့ အဖေလက်တင်၍ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေသောမြင်ကွင်းကို
မကြီးတို့မောင်နှမသုံးယောက် မျက်ရည်များကြားမှ ကြည့်နူးစွာ တွေ့မြင်
နေကြရလေသည်။ ။

* * * *

သဘင်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၄၊ စက်တင်ဘာလ။

DID I NEGLECT YOU, MY DEAR?

That was the painting of the Prince Seidhahta, the
"Would-be Buddha" looking solemnly at His beloved wife
Meiyathaw and His newborn son from the door of the
royal room before retiring to the jungle as a recluse.

Meiyathaw looked very compassionate as she em-
braced her son in her bosom while she was sleeping aslant.

Whenever Ma Gyi looked at that picture, she
thought with suspicion that Prince Seidhahta would not have
retired to the jungle as a recluse if Meiyathaw woke up
at that very moment.

It was peculiar in the case of Ma Gyi's father and
mother.

Ma Gyi recalled very distinctly. When father said
that he was going to take precepts for a long time, her
younger brother Ko Htwe had just passed the matricula-
tion examination and father was only in his early fifty.

"I've taken three month's leave. My assistant will
come and give you my salary. Ma Gyi, my daughter, you

must take care of the house and your two younger brothers. OK."

"Have no worry Ko Khin Maung. Take it easy and go without any anxiety."

Mother gave him her permission willingly.

Only Ma Gyi, who loved her father, waited for him every evening unthinkingly whether father was coming home as the other persons' fathers returned home from the office. And if some kinds of curry that father liked was cooked, Ma Gyi felt like sending it to the place where father was staying. When father's disciples came and presented some bottles of foreign-made alcohol that father liked, Ma Gyi wanted to give him immediately.

What Ma Gyi missed especially was that her father's voice, saying prayers and wishing good will towards the well-beings at the bed-time.

It was really quiet when she looked upon the mother's bed in the same room where they slept for years. She seemed to hear her father's voice once more.

"We are now living in the same house like real brother and sister. Our relationship is strictly platonic. I think I begin to know what the real happiness is in life. I'm trying to observe my life with moral principles. When my children are all graduated, I wish I could take monkhood."

Ma Gyi dared not think how mother would feel. As for her, she was so sad that she thought she was losing her father immediately. Tears welled up in her eyes.

"Father is a strange person."

Ko Latt made his remark.

"Yes, of course; the fathers of my friends lead a very easy life, having fun, gathering happily, eating and drinking liquor. Hm..... I've noticed that father is drinking less these days. Isn't he, sister?"

"He isn't drinking less. He has given up drinking long long time ago."

"Oh! Then, that's great! We can have the...."

"No, no, Ko Latt. Don't get ruined; you, being a collegeon."

"Oh! I only drink sometimes, sister."

"What? Sometimes? No, no, you mustn't."

The younger brother was forbidden by Ma Gyi strongly. She felt so worried and tired that she did not know whether she could manage her two brothers or not, when father left home.

Mother loved Ko Latt more than the others. As Ko Latt knew that, he did not have to wheedle mother twice. Mother was in the habit of fulfilling whatever he asked. Ko Latt dared not to ask his father who was very strict, serene and quiet. So not only Ko Latt but also the youngest Ko Htwe was afraid of their father except the eldest daughter Ma Gyi.

Father usually called his sons by their names, but Ma Gyi was called "Big daughter" or "My daughter". Frankly speaking, Ma Gyi loved her father more than her mother indeed.

Therefore, whenever mother chatted with her two sons, she addressed their father as "Ko Khin Maung" but when she talked with Ma Gyi, father was entitled "your father."

* * * *

"Ah.....,we got married because of the parents, Ko Khin Maung."

"Well, well, that's enough. You need not to tell me again and again. It is understood."

Ma Gyi knew that father was feeling sad because of his trembling voice. Why did her mother talk like that?

Ma Gyi was very sorry for her father and so she wanted to blame her mother. And that was the time when she had just been to the university.

"In my life, I won't let this kind of event happen. My husband must be my sweetheart."

Ma Gyi had made up her mind when love flicked her heart at the age of seventeen. Ma Gyi could not tell whether it was because of her decision or of her bad luck in love that she did not get married till she was in her late thirties. Because of that fact she always stood as a companion beside her mother. If she got married, she would have to leave behind her parents just like her two brothers who left home after their marriage.

Like that time of period when their father stayed in the meditation centre and when their mother was seriously ill, it would be a great difficulty for them.

Ma Gyi had accidentally known the secret between her parents and felt very sorry. Only Ma Gyi knew that there had been a big problem between her parents while her two younger brothers didn't.

At that time, Ma Gyi was not yet twenty years of age. She woke up at one night when she heard some voices from her father's room. She could not even catch her mother's voice at once for it was shaky.

"I'm not such a kind of flirt Ko Khin Maung; you should be maganimous."

"Hey....if I'm good-tempered more than enough, I think I have to send you away to your old flame."

"Oh! Don't insult my dignity that much, Ko Khin Maung."

Voice of anger exploded with rage.

"Then, don't be in contact with your old guy."

Father's voice seemed to be more violent.

"You don't like whenever I talk about that guy. You see, I am not that stupid as you think."

Ma Gyi was shaken by her father's shout. Ko Htwe woke up with fright because of the voices and Ma Gyi could not sleep well, too.

Next morning when father had gone to his office, Ma Gyi asked her mother about the quarrel. With tears in her eyes, mother replied sorrowfully.

"Your father crushed me with jumble of words. He accused me that your younger brother is the other man's..."

So saying mother cried heavily. But Ma Gyi was so

inquisitive that she couldn't help to keep her mouth shut.

"Mother, who is he? Is Ko Latt or Ko Htwe? Who is the one that father does not think as his son?"

She got no reply. Mother wiped away the tears and mournfully she told Ma Gyi not to ask her anymore.

Whenever Ma Gyi remembered that, she looked at her two brothers very carefully.

Was he Ko Latt? No, it couldn't be. Ko Latt resembled father, the way he talked, the way he walked, and having straight nose and heavy jaw. Ko Latt was father's double.

Then, was he Ko Htwe?

It was more certain that Ko Htwe couldn't be the one who was accused of not his own son by father for he looked like father more than Ko Latt. They had the same disposition and quietness, both were fond of silence and valued their privacy. When something was preoccupied, both of them could not forget easily-Ko Htwe was the chip off the old block indeed.

Only when Ma Gyi grew up and became more thoughtful, she considered that her thoughts seemed to be insulting her mother's dignity.

* * * *

Now, Ma Gyi happened to be near the compound of meditation centre.

Ma Gyi maintained composure as she hurried in haste into the compound. In the compound, there were

only people who seemed to be in complete peace.

In their yogi-dress, people were walking with concentration of mind. Oh! how peaceful it was to see them moving solemnly, lifting their feet slowly with their eyes casting down. Those people's peaceful serenity seemed to control Ma Gyi.

Ma Gyi hesitated before entering the compound. She thought for a while. She might be disturbing her father who was in his peaceful meditation.

"Try to understand and forgive me. Your sons and daughter become a somebody. The big daughter is with you. The bank accounts are all in your name. I'm trying to stay for three months. If I can decide, I'd take monkhood. Will you please forgive me?"

"I forgive you Ko Khin Maung, you are a dutiful husband. I won't disturb you."

Ma Gyi could not manage her mind. She cried silently in the room. She wanted to beg her father, hugging his feet, she wished to stop him. But Ma Gyi could not prohibit her father. She dared not to prevent her father who was trying to escape from the bondage of marriage. Ma Gyi did not feel like making her father suffer as he was not at all interested in social duties and obligations.

Father was so decisive that he went to the meditation centre as soon as he got the permission from mother. That act left her with a question. Did her father assume that her mother did not love him dearly?

Now, father had been to the meditation centre nearly two months. As they were forbidden by their father, Ma Gyi had never gone to see him. Sometimes when Ma Gyi missed him very very much, she went to the centre and peeped at him.

Ma Gyi was wavering as she stood on the path.

When she remembered her mother calling her father incoherently while she had lapsed into unconsciousness, she made her decision.

"Please may I see my father for a while? My mother is hospitalised, she is longing to see her husband. May I have a chance to see my father?"

With tears in her eyes and with trembling voice, Ma Gyi begged Sayadaw, the priest in charge of the centre. The Sayadaw seemed to be worried about father that there would be disturbance with some unimportant events and only when Ma Gyi requested repeatedly, Sayadaw granted with a faint voice of saying 'yes'.

It had been quite a long long time waiting for her father. She was overwhelmed by excitement and sorrow when she saw her father. Father looked thin although his complexion seemed to be fairer. Father's look was very peaceful and serene. She was deeply moved by her father's solemn expression and with tears she explained what had happened in their family.

Father hesitated for a moment.

After waiting for some time Ma Gyi heard her father's deep sigh.

"My daughter!"

Oh! Father was addressing her "My daughter" as before. She was moved with violent emotion.

"Okay, wait here. I'm going to pack up my things."

Oh! How happy Ma Gyi was! Her heavy mind evidently got lighter.

* * * *

Ma Gyi and her father got to the hospital.

With tears in their eyes, Ma Gyi and her two brothers were highly pleased to see the scenery of their father, saying prayers and keeping his hand on the forehead of their mother who was suffering from great illness.

* * * *

Translated by Kyu Kyu Thin

မောဟပြိုင်

'ဘဝမေ့တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးစမ်းပါဟယ်။
ကြီးကျယ်လွန်းလို့ ငါအူယားနေတာ'

ခင်ဖြူဖြူက ငြိမ်းသာနှင့်ဆုံတိုင်း ထိုသို့ တွန်းတွန်းထိုးထိုးပြော
လေ့ရှိ၏။ သူပြောချင်သည့် ဘဝမေ့တတ်တဲ့ မိန်းမဆိုသူမှာ မေမြတ်သူ
ဖြစ်လေသည်။

'စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ပါးပြောင်နေတဲ့ ဒီမိန်းမအကြောင်းမင်းသာ
ရေးရင် ဖတ်ကောင်းမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်သိလား။
ရေးစမ်းပါဟယ်'

သည်စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူက မေမြတ်သူ။ သူရည်ညွှန်း
သည့် စိန်နားကပ်ရောင်နှင့် ပါးပြောင်နေသူဆိုသည်မှာ ခင်ဖြူဖြူပင်တည်း။

* * * *

အခြေအနေ အချိန်အခါကို လိုက်၍ ပြောင်းလဲတတ်သော လူ
မနောကို ငြိမ်းသာ အသက်အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ပို၍ ဆင်ခြင်
မိလာပေသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ဖြူဖြူနှင့် မေမြတ်သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့
ငြိမ်းသာ အံ့ဩမဆုံး။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းစိတ်
ကလေးကို နှမော့မဆုံး။

တကယ်တော့ ခင်ဖြူဖြူ မေမြတ်သူနှင့် ငြိမ်းသာတို့မှာ သူငယ်
တန်းမှစ၍ ဆယ်တန်းအထိ ညီအစ်မရင်းချာများပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့

ကြသူများပင်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်မှုဟူ၍ မရှိ
သလောက် ပွင့်လင်းခဲ့ကြသည်။

တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းငါးလုပ်စရာ ညီအစ်မ မရှိသည့် ငြိမ်းသာက
သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးပင် သံယောဇဉ်ကြီးတွယ်တာခဲ့မိသည်။
အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကြား ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူပီပီ ငြိမ်းသာက ခင်ဖြူဖြူ
တို့ မေမြတ်သူတို့ကဲ့သို့ ဘိုမရုပ်ကလေးတွေ၊ အိုးပုတ်ကလေးတွေနှင့်
မကစားတတ်။ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေနှင့် ပြိုင်၍ စက်ဘီးစီးသည်၊
ဘောလုံးကန်သည်။

သည်လိုနေတော့ ငြိမ်းသာကို အမေက မကြိုက်။ ထို့ကြောင့်
ရှစ်တန်းလောက်အထိ အမေတုတ်ချက်မိတုန်း။ အမေမနက်ဖက်
ရိုက်လွတ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ထိုညနေကျောင်းဆင်းသည့်အခါ ငြိမ်းသာ
အိမ်မပြန်တော့။ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ ခင်ဖြူဖြူတို့ အိမ်ပြေးသည့်အခါ
ပြေးသည်။ တာမွေရှိ မေမြတ်သူတို့အိမ်သို့ ပြေးသည့်အခါပြေးသည်။

ခင်ခင်ဖြူတို့အိမ်သို့ ပြေးခဲ့သော်လည်း မေမြတ်သူတို့ အိမ်ကို
တော့ မကြာခဏ ရောက်တတ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင်
မေမြတ်သူတို့ အိမ်ခန်းကလေးက ကျဉ်းပြီး မောင်နှမတွေများသည်။
ထို့ကြောင့် ငြိမ်းသာ အားနာသော်လည်း ထိုအိမ်တွင် ပျော်သည်။ ပြီးတော့
သူတို့မိခင်ချက်သည့် မည်သည့်ဟင်းပဲဖြစ်ဖြစ်စား၍လည်းကောင်းသည်။
သူတို့မိသားစု အားလုံးက သဘောကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မပြည့်စုံ
သော မေမြတ်သူတို့ အိမ်ခန်းကျဉ်းကလေးမှာ ငြိမ်းသာ ပျော်မွေ့နိုင်ခဲ့
သည်ပင်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ မေမြတ်သူတို့အဖေ၏ ဆုံးမစကားများကိုတော့
ငြိမ်းသာနားပူ အောင် ကြားရတတ်သည်။

'မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ဖြစ်ထွန်းပေါက်မြောက်စေချင်ကြ
တာပဲ။ လိမ္မာစေချင်ကြတာပဲ။ ရိုက်တယ်ဆိုတာ လိမ္မာစေချင်လို့ ရိုက်တာ
ပဲ။ မုန်းလို့ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့။ ကဲ ကဲ အိမ်ပြန်တော့နော်။
သမီး မြတ်နဲ့ သားငယ်က လိုက်ပို့ပေးလိုက်'

ငြိမ်းသာကို နားဝင်အောင် ချော့မော့ပြောပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေး တတ်သည်။ မြတ်၏ဖခင်သည် စည်းစနစ်ကြီးသူဖြစ်လေသည်။ သူသည် သားသမီးများကို ဆူပူလှေ့မရှိဘဲ နားဝင်အောင်ပြောတတ်၏။

‘အဖေမှာ အခြေအနေမပေးလို့ ခုနစ်တန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရ တယ်။ သမီးတို့ သားတို့ကျတော့ အဲသလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဖေတို့ အစွမ်းကုန်ရှာမယ်၊ မင်းတို့က အတန်းကုန်အောင်သင်၊ ဒါပဲ။’

‘လက်သမားရဲ့သားဟာ လက်သမားပဲဖြစ်မှာ၊ အပ်ချုပ်သမရဲ့ သမီးဟာ အပ်ချုပ်သမပဲဖြစ်မှာ ဆိုတဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို အဖေ သားသမီးတွေ လက်ထက်မှာ ချေဖျက်ပစ်လိုက်စေချင်တယ်၊ မင်းတို့ ကြိုးစားပါ။ အေး- လက်သမားဖြစ်ရင်တောင် ပညာတတ်တဲ့ လက်သမား ဖြစ်ရမယ်၊ အပ်ချုပ်သမဖြစ်ရင်လည်း ပညာတတ်အပ်ချုပ်သမ ဖြစ်ရ မယ်၊ ဒါပဲ’

ဆောက်သွေးရင်း၊ လွှဲတိုက်ရင်း ပြောခဲ့သည့် ဖအေကြီး၏ စကားကို မြတ်တို့မောင်နှမတတွေ လေးလေးစားစား လိုက်နာခဲ့ကြ သည်ကို အံ့ဩဘွယ်ရာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အတန်းထဲတွင် စာမေးပွဲစစ်တိုင်း ပထမနှင့် ဒုတိယဆင့်ကို မေမြတ်သူနှင့် ငြိမ်းသာတို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ယူဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သည်နေရာမှာတော့ အောင် မှတ်ရလျှင်ပင် ကျေနပ်နေတတ်သည့် ခင်ဖြူဖြူက သူနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်သလို ခပ်အေးအေး။

ခင်ခင်ဖြူတို့တိုက်က မြို့လယ်တွင်ရှိပြီး နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ ခြံကြီး ကလည်း ကျယ်ဝန်းပြီး ပန်းရောင်စုံပွင့်နေသော ဥယျာဉ်နှင့်စိမ်းလဲ့သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးလည်းရှိသည်။ သူတို့တိုက်ကြီးကို သူဖခင်၏ ဆောက်လုပ် ရေးအဖွဲ့မှ အင်ဂျင်နီယာများ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ဖြူဖြူအိမ်က ငွေကြေးချမ်းသာကြသူများမို့ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ ဘာအပူအပင်မျှမရှိ။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း စီးပွားရှာကောင်း သည်နှင့်အမျှ သားနှင့်သမီးကို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံစွာ ထားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ခင်ဖြူဖြူတို့အိမ်တွင် ငြိမ်းသာ ဘာတစ်ခုမျှ အားနာစရာမရှိ။ ဖြူတို့မိသားစုက စင်ကာပူတို့၊ ဘန်ကောက်တို့ကို မကြာခဏ ဈေးဝယ် ထွက်တတ်ကြသည်။ သူတို့ဘယ်လိုများ ခင်မင်နေကြပါလိမ့်ဟု ကျန်အတန်းဖော်များက အံ့ဩကြသံသည်။ ငြိမ်းသာနှင့် မြတ်တို့ကို ဖြူကလည်း မနာလိုခြင်းကင်း သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆယ်တန်းရောက်သည်အထိ တပူးတွဲတွဲ။

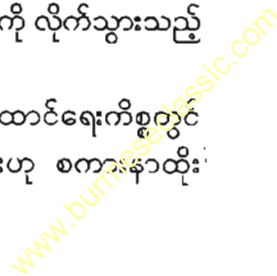
* * * *

သုံးယောက်ထဲတွင် ပထမဦးဆုံး လမ်းခွဲထွက်သွားသူကခင်ဖြူဖြူ ဖြူသည် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီးခါစမှာပင် ငြိမ်းသာတို့ကို လက်တွဲဖြုတ်ကာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်၏။ သူ့မိဘများက သဘောတူ ကြည်ဖြူသောသူကို သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဖြူခင်ပွန်း က ဖြူထက်အသက် ၁၂ နှစ်ခန့်ကြီးပြီး လူချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖြူမိဘများနှင့် စီးပွားစပ်တူလုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်သွားလာလှုပ်ရှားနေသူဖြစ်သည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းပြီး ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သည်။ ဖြူကိုလည်း အလိုလိုက်ကာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား သော မင်္ဂလာပွဲကို ဖြူစိတ်တိုင်းကျ ကျင်းပပေးခဲ့သည်။

သို့ပေမင့် ငြိမ်းသာတို့ကမူ သူငယ်ချင်းချစ်ကို နှမော့သည်။ မြတ်ကဆိုလျှင် မင်္ဂလာပွဲထုတ်လာသော ဖြူကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည် တွေဝဲနေခဲ့သည်။

ဒုတိယလက်ထပ်ဖြစ်သူက ငြိမ်းသာ။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဒီပလိုမာ တစ်ခုခုဆက်တက်ရအောင်ဟု မြတ်က အဖော်ညှိခဲ့စဉ်က အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ရသည်နှင့် မောင်ခေါ်ရာကို လိုက်သွားသည့် ငြိမ်းသာကို မြတ်က အတော်စိတ်ဆိုးခဲ့သေး၏။

အလွန်ချစ်သည့် သူငယ်ချင်းများက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင် သူ့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဘေးဖယ်ထားရက်ကြလေခြင်းဟု စကားနာထိုး မဆုံးတော့။

‘အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတွေရှိတယ် မြတ်ရဲ့၊ မြတ်တို့လို အပျိုကြီးတွေ နားမလည်နိုင်ဘူးလေ သူငယ်ချင်းရဲ့။ အချစ်စစ်တို့သွားရာလမ်းသည် ဘယ်တော့မှ မဖြောင့်ဘူးဆိုတာ မြတ် ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား’ ဟု စတော့ မျက်ရည်တွေဝဲနေသည့် ကြားမှ မြတ်က မျက်စောင်းထိုး၏။

‘အဲဒါတွေ မတွေးတတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်မှာ မောင်လေးတွေ ညီမလေးတွေကို ကြည့်ရဦးမှာ’ ဟုဖြေ၏။

သို့ပေမယ့် ဖြူသမီးဦးလေးမွေးတော့ မီးနေလာစောင့်ပေးရင်း သိုးမွေးဦးထုပ်ကလေးတွေ၊ ခြေအိတ်ကလေးတွေ ထိုးပေးခဲ့သည်။ ငြိမ်းသာ သားဦးကလေးမွေးတော့လည်း ကလေးအင်္ကျီလေးတွေ ချုပ်ယူလာခဲ့ သေးသည်။

‘မြတ်ရယ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သင့်ပြီနော်၊ အခုဆို မြတ်မောင်လေး တွေလည်း အလုပ်ကိုယ်စီရှိနေပြီဟာ’

‘ကျုပ်တို့လို အရုပ်ဆိုးမကို ကြိုက်မယ့်သူ မရှိဘူး မရွှေငြိမ်းရဲ့’

‘အံ့မယ် - အဲသလိုမပြောပါနဲ့၊ ညှိယဉ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စား တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ မြတ်က စိတ်လှတာပဲကွယ်၊ ဒါအရည်အသွေး ကောင်းပဲပေါ့။ ကိုကိုမိတ်ဆွေ ကိုမောင်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက တလောကတောင် မေးနေတာ’

‘သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာ ဒို့ရာထူးကို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ငြိမ်းရယ်’

‘မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားတာပါ။ ယူမယ်ဆိုလည်း ယူတော့ကွာ။ ပါးရေနားရေတွန့်မှ ဝိုက်ပူကြီးနဲ့ဆို ကြည့်မကောင်းပါဘူး’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်အာရုံမရှိပါဘူး’

သူ့စကားနှင့်အညီ ငြိမ်းသာတို့နယ်တွင် ဆယ်နှစ်ကျော်နေခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်အထိ မြတ်က တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝကို ဖက်တွယ်ထားဆဲ။

* * * *

ပထမဆုံးအကြိမ် ငြိမ်းသာတို့သုံးယောက် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြသည်မှာ ဖြူသမီးကြီးအိရွှေစင်၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ကြိမ်တည်းနှင့်ပင် ချစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေသော စိတ်ထားကို ငြိမ်းသာက သိရှိခဲ့ရပါလေသည်။

ထိုနေ့က လူရင်းပီပီ ငြိမ်းသာက ခပ်စောစောရောက်အောင် သွားခဲ့သော်လည်း မြတ်ကမူ ဧည့်သည်အတော်စုံနေသည့် အချိန်ကျမှ ရောက်လာခဲ့၏။ ပထမတော့ မြတ်နှင့်ဖြူတို့၏ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံရေး ကို ငြိမ်းသာ မရိပ်စားမိခဲ့။ သို့သော် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေသလိုလို၊ တစ်ခုခုလစ်ဟာနေသ လိုလို ရင်ထဲခံစားသိဖြင့် သိလာသည်။

‘ဟင် - မြတ်၊ ပြန်တော့မလို့လား၊ မြန်လှချည်ရဲ့’

ရေခဲမုန့်စားပြီးပြီးချင်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော မြတ်ကို မကျေ မနပ်ပြောမိ၏။

‘ဟေ့ ဖြူ၊ ဒီမှာ မြတ်က လစ်တော့မလို့တဲ့’

ကလေးတွေ ကစားဝိုင်းနားမှ ဖြူကို လှမ်းခေါ် အသိပေးလိုက်၏။

‘နေပါဦးလားမြတ်ရယ်၊ ပြန်တာစောလှချီရဲ့၊ ဒို့တွေ ဆုံတုန်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’ သည်လိုပြောလိုက်မည်ဟု ငြိမ်းသာထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မဟုတ်ခဲ့ချေ။ ဖြူက ဝတ္တရားကျေပြုံးရင်း ‘ဟုတ်လား’ ဟုသာ တုံ့ပြန်၏။ တားမြစ် စကား တစ်ခွန်းမဟာ။ ပုံစံက ‘အေးတိအေးစက်။’

‘မြတ်သွားစရာ တစ်ခုရှိသေးလို့ပါ။ ငြိမ်းကော-’

‘ငြိမ်းသားတွေက ကစားနေကြတုန်းလေမြတ်ရဲ့၊ မြတ်ကလည်း မြန်လိုက်တာကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားတောင် မပြောရဘူး’

‘ဆောနီးပဲ ငြိမ်းရာ။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ချိန်းပြီးသားဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒို့မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးငြိမ်းရဲ့။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ စကားပြောရမှာ မို့။ သွားမယ်နော်ဖြူ’

www.burmeseclassic.com

မြတ်က မျက်လုံးတစ်ချက်ဝင့်ကာ ဖြူကိုကြည့်၏။ ဖြူက နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ထေ့လှေကလေး ပြုံးနေ၏။ ဘာတွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်၊ ပုံစံတွေက တစ်ခါဆန်လိုက်တာ၊ ဒါသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်ပေါင်းတွေလေ။

ထိုခဏမှာပင် ဖြူက မြတ်ရင်ညွန့်ပေါ်က ရင်ထိုးကလေးကို ဖျတ်ခနဲကိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း-

'အခု လာတာလေးတွေက တကယ့်အစစ်အတိုင်းပဲနော်၊ အရင်တစ်ပတ် စင်ကာပူသွားတုန်းကတွေ့လို့ ဖြူတောင် မေးကြည့်မိသေးတယ်။ ဈေးလည်း သိပ်မကြီးဘူး။ တော်တော်နဲ့လည်း အရောင်မကျဘူးဆိုပဲ။ ပုံစံလေးကြိုက်လို့ မောင့်ကိုတောင် ပြောမိသေးတယ်၊ စိန်အစစ်နဲ့ လုပ်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်လှမလဲလို့'

ညိုသော မြတ်မျက်နှာကလေး အိုသွား၏။ ငြိမ်းသာကတော့ ကြားထဲမှ မြတ်ကို အားနာသွား၏။ ဖြူဘာကြောင့် သည်လို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောလိုက်ပါလိမ့်။ အတော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

'တကယ်လှတယ် မြတ်ရေ။ ဖြူတောင်အဲဒါမျိုး တစ်ဆင်စာလောက် ဝယ်ထားမလား စိတ်ကူးသေးတာ။ မောင်က ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ ဘယ်လောက်လှလှ၊ အတုဟာ အတု၊ အစစ်ဟာ အစစ်၊ တန်ဘိုးချင်းကျ တူပါ့မလားဆိုပြီး ကန့်ကွက်လို့'

မရွှေဖြူက ပြုံးကာမဲ့ကာ၊ မျက်စိချီကာ၊ မေးငေါ့ကာဖြင့် စကားလက်တံရှည်နေသေးသည်။ ပြောသမျှစကားတွေကလည်း မြတ်ကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်နေသည်မို့ ငြိမ်းသာမှာ ကြားထဲက အနေခက်လှသည်။

'ဟုတ်တယ်ဖြူရဲ့၊ ဖြူလည်းသိသားပဲ၊ မြတ်က လက်ဝတ်လက်စားတွေဘာတွေဝတ်တာ ဝါသနာမပါဘူး။ ဒါလေးကိုတော့ တပည့်မတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလို့ အမှတ်တရကန်တော့ထားလို့ ကောက်ထိုးလာတာ၊ ဒီနေ့တွေ့ဆုံပွဲမှာ သူလည်းပါတယ်လေ။ ခုခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးတွေက ရွှေတွေ စိန်တွေ သိပ်မဝတ်ကြတော့ဘူး

ကွ။ ရွှေဖလားကို ငွေနားကွပ်မို့ မလိုတော့သလိုပေါ့ဖြူရယ်။ ကဲ၊ သွားပြီနော်'

မြတ်စကားတွေကလည်း ပညာသားပါလှသည်။

'ဟင်း-။ အပြောကတော့ မိုးလားကဲလား။ မိန်းမကိုက -'

နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်တွင် ဖြူက ခပ်မဲ့မဲ့ဆိုသည်။

'ဖြူရယ်-။ မင်းတို့ကလည်းကွာ။ အချင်းချင်းတွေ'

'အိုး- ငြိမ်းက ဘာသိလို့လဲ။ သူက ဘွဲ့တွေ အများကြီးရထားတဲ့ အရာရှိမကြီးဆိုပြီး သိပ်ကို ကြီးကျယ်နေတာ။ ပွဲတိုင်းကျော် ဖြစ်ချင်နေတာ။ သူအရင်က မေမြတ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး ငြိမ်းရဲ့'

ဖြူစကားတွေကြောင့် ငြိမ်းသာ စိတ်ထိခိုက်ရပြန်သည်။ ဒီလို မဖြစ်သင့်ပါဘူးလေ၊ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ငယ်ပေါင်းတွေကြားထဲကို ဘာတွေကများ တိုးဝင်သွေးခွဲထားကြပါလိမ့်။

* * * *

'အကြောင်းရှိတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ မြတ်ကို သူမကြည်တာ အကြောင်းရှိတယ်'

'ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ' ဟု မေးမိသော ငြိမ်းသာကို မြတ်က သည်သို့ အစချီ၍ ဇာတ်ကြောင်းလှန်၏။

'အဲဒီနေ့က ဖြူဒို့အိမ်ကိုလာတယ်။ ဒို့အထက်လူကြီးနဲ့ ဒို့တော်တော်ရင်းနှီးတာကို သူသိလို့ ဒို့အိမ်ကို အကူအညီလာတောင်းတာ၊ သူ့ကို အထက်လူကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အကူအညီတောင်းပုံကြီးက ရိုင်းတယ်ငြိမ်းရဲ့။ သူက ငွေအားကိုးနဲ့ လာတာ၊ ဒို့ကိုလည်း အကျိုးရှိရပါစေမယ်လို့ အပေါ်စီးကနေပြောပြီး တစ်သိန်းအုပ်တစ်အုပ်ကို ဒို့ရှေ့ချပေးတာလေ။ သူ့လုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဒို့တော်တော်စိတ်ပျက်သွားတာ။ သူ့ကိုယ်သူ သိက္ခာမဲ့သွားမှန်းလည်း သူမသိဘူးလေ ငြိမ်းရဲ့။ ဒို့က စိတ်တိုတိုနဲ့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တော့ သူ့စိတ်ကောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီနေ့ကတည်းကစပြီး...'

မြတ်မျက်နှာက မာနဖြင့် တင်းနေ၏။ ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း လမ်းမှာတွေ့လျှင် ဖြူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားတတ် သည့်အကြောင်း၊ မြတ်ငယ်ငယ်က အလွန်ဆင်းရဲချို့တဲ့ခဲ့၍ သူက ပေးကမ်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်များကိုပါ မြတ်လက်အောက်ရှိ ဝန်ထမ်းများကို ဖြူက ပြောသည့်အကြောင်းများပါ မကျန်အောင် မြတ်က ရင်ဖွင့်ပါတော့၏။

‘ဒို့အတော် စိတ်ကုန်သွားတယ် ငြိမ်းရယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် နောက်မှာ ဒို့ကို ဒို့အထက်လူကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒို့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပြောတာဆိုတာလေးတွေလည်းရှိတယ်။ တကယ်တော့သူက လူတော လူတောထဲကို သူ့အရောင်နဲ့သူ ဝင်ဆန့်နိုင်တဲ့ မိန်းမမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သူ့မိဘအရှိုန်အဝါနဲ့။ ခုတော့လည်း ငွေရှာ ကောင်းတဲ့သူယောက်ျားအားကိုးနဲ့။ ငွေနဲ့ပေါက်ရင် ဘာမဆိုပြီးနိုင်တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ မိန်းမပဲဟာ။ ဒါကြောင့် ငြိမ်းကို ဒို့ပြောတာပေါ့။ စိန်နားကပ် ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းရေးပါလို့’

“မြတ်ကလည်းကွာ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း၊ သူက ဒို့အပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီပဲ ငြိမ်းရ”

မြတ်စကားကြောင့် ငြိမ်းသာမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချလိုက် မိတော့ပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မာနတွေကြောင့် ငြိမ်းသာ မှာ အမယ်ဘုတ်ကဲ့သူချည်ခင် အဖြည့်ရခက်သလိုဖြစ်နေပြီ။

* * * *

ယခုတော့ ငြိမ်းသာရေးဖြစ်ပါပြီ။

သို့ပေမယ့် ငြိမ်းသာရေးသည့်အကြောင်းက ခင်ဖြူဖြူနှင့် မေမြတ်သူတို့အကြောင်းမဟုတ်။

ငွေရှိ၍ မောက်မာသူနှင့် ဂုဏ်ရှိ၍ မာန်တက်နေသူဖြစ်သည့် မိုက်မဲသူနှစ်ယောက် အကြောင်းသာဖြစ်လေသည်။ ။

* * * *

(ပန်းဝေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၆ခုနှစ်)

THE PARALLELS

"You are a writer now, do write about a woman who forgets her past situation."

That was what Khin Phyu Phyu urged Nyein Thar whenever they met. The woman she mentioned was no other than May Myat Thu.

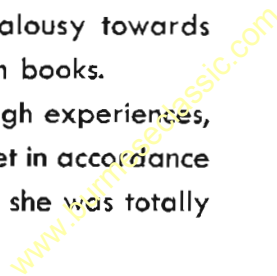
"It would be a very interesting story if you write about a woman who was very proud without having any ability of her own."

That was what May Myat Thu often said. The woman she referred to was Khin Phyu Phyu indeed.

* * * *

Nyein Thar, Khin Phyu Phyu and May Myat Thu were intimate friends since they were in kindergarten class. They have no secrets, no hatred, no jealousy towards each other. Their hearts were really open books.

As she grown up, Nyein Thar, through experiences, realised that people changed their mind-set in accordance with time, conditions and surroundings. But she was totally

surprised and touched by the changes of her two close friends.

As for Nyein Thar who has only elder brothers and no sisters, was so attached to both of them that she never wanted them to get annoyed. But Nyein Thar was quite different from them. She loved playing football and cycling while her two dear friends played with dolls.

Nyein Thar seemed to be a Tom-boy in her mother's eye. Her strict mother disliked those behaviours and because of that Nyein Thar was beaten or punished very often. When mother punished her in the morning she fled to one of her friend's house after school. Her shelters were the houses of Khin Phyu Phyu and May Myat Thu where she could stay freely and happily.

May Myat Thu was poor and had a big family. They lived in a small room without many facilities. Her father was a carpenter and her mother, a tailor who did not earn much money by their works. Although they were poor Nyein Thar was happier to be with them for they were good-natured and kind-hearted. May Myat Thu mother was a good cook and whatever she cooked was delicious and appetizing.

Their father was a man of principle but never scolded his children.

"Parents love their children very much and they wish their dear ones to become good and obedient ones. Your mother loves you very much because you are the only girl. You know that, don't you child? Well, now you

should return to your home. OK! May Myat Thu and her younger brother will accompany you to your house."

He soothed Nyein Thar and sent back to home.

"Unluckily, I had no proper education. That's why I have to earn my living in this way. But for my sons and daughters I won't let it happen again. I'll work harder and you children try your best to be educated."

"A carpenter's child musn't be a carpenter and also a tailor's child musn't be a tailor. I won't let such things to occur. Even if you were a carpenter or a tailor you must be well-educated. You all understand children. OK!"

While sharpening the carpenter's tools, their father gave them a full briefing. Nyein Thar was quite surprised to notice that they all stucked to their briefs. That was why May Myat Thu and Nyein Thar scored the highest marks in turn. As for Khin Phyu Phyu, it was not her interest and she ignored who got first in the whole class.

Khin Phyu Phyu was born from rich parents. Her big house was beautifully situated on the main road in the heart of the city. A large compound with a beautiful garden attracted Nyein Thar whenever she went there. The two-storeyed building, constructed by engineers from her father's construction group was grand and furnished with luxurious facilities.

Khin Phyu Phyu had only one younger brother and both of them are looked after by nannies because their parents were busy-bees. They had an easy life which Nyein Thar was very envious.

The classmates wondered how these three girls from different environment and social status got so acquainted and attached to one another. But the three girls got along happily together until they were matriculated.

* * * *

Before joining the Yangon University Nyein Thar and May Myat Thu had to attend a grand marriage ceremony. The bride was Khin Phyu Phyu and her bridegroom was an active business man, rich and handsome too. He was twelve years older than her but he looked younger. Her parents arranged the marriage with her consent and Khin Phyu Phyu seemed to be very pleased but her two-left-behind friends were not happy at all for they missed their dear friend very much. When the grand ceremony started, Myat's eyes were already welled with tears.

May Myat Thu left lonely again when Nyein Thar got married as soon as she graduated.

"Let's try to get at least a diploma Nyein Thar. It would be a blessing in disguise for our future. It will promote us to get good jobs. Will you?"

"Oh! yes. I will. Let's do it."

That was what Nyein Thar said. But she failed to attend any class and got married which made Myat very angry.

"Oh! Myat, you know the saying that true love never runs smooth and life is not a bed of roses. By the way, a spinster like you can't understand all these things my friends."

With a wink of disapproval Myat murmured.

"I've no interest in love Nyein, I've to look after my younger brothers and sisters."

She said so but when Khin Phyu Phyu gave birth to a cute baby girl, she made a pink frock and presented to Khin Phyu Phyu. And also she presented hand-made wool socks and a hat for Nyein Thar's first son.

"Well Myat, it is time for you to get married since all your sisters and brothers are somebody now. Don't you think so?"

"Hmm, I don't think so. Cupid doesn't count on me for I'm not pretty like you."

"Oh! Don't say like that. You're a good-natured lady my dear. That's the main quality of a person. Here, you know that gentleman Ko Maung, a friend of my hubby, he has great interest in you. How is that?"

"His interest is not me, the ugly one, but my official rank, I dare say."

"No, no. His interest is totally on you, we are sure of that."

"I can't believe it. Please stop all that rubbish. I've really no interest."

That was the last time Nyein Thar met her in her office. After that Nyein Thar's family had to shift to upper region, stayed there about ten years. And when she returned to Yangon she incidentally noticed that Myat Spent her life as a dutiful senior officer without any hint of love affair.

* * * *

The first time when they gathered again was in the 16th birthday party of Phyu's eldest daughter. And at that gathering, Nyein Thar surprisingly knew that her two friends had totally changed.

On that day, Nyein Thar went to Phyu's house before the party had started. Myat came late when the whole compound was crowded with visitors. By instinct, Nyein Thar came to know that Myat and Phyu were not in good terms. After staying for a while Myat prepared to leave.

"Are you leaving now? Why Myat? Hey, Phyu, look who is leaving."

"Oh! No. Not so soon Myat, please stay longer. Take your time to be with us."

That was what Nyein Thar had expected to hear, but it wasn't like that.

"Ok, then. It is okay."

Oh! How odd her style was? Nyein Thar disliked Phyu's behaviour.

"Ok, I'm leaving. How about you Nyein?"

"Well, my sons are still enjoying the games. Why are you in such a hurry? Take it easy Myat, please!"

"Sorry Nyein, I've an appointment with a foreign company. That's why I've to go. Excuse me Nyein."

Saying so Myat gave Phyu a sullen glare and Phyu in turn gave a faint emotionless smile. How ridiculous? What had happened to their friendship? We were very intimate

old friends for years but now what came between us? A lot of questions echoed in Nyein Thar's heart.

At that time, Phyu, pointing to the brooch which Myat had fastened to her blouse, said....

"This looks like a genuine one, isn't it? Nobody would think this is fake. Last week when we went shopping to Singapore, I saw one just like this. The price is quite cheap too. I even told my hubby if it was made with genuine diamonds it would be prettier and brighter. How much you paid for it Myat?"

Myat seemed to be annoyed with the words. Why did Phyu said such awkward words? She shouldn't say so. It is terrible. Nyein Thar felt very uneasy and sad.

"It really is very beautiful. I thought pf buying one set like this but hubby said although it is pretty it is not genuine. The value is uncomparable between the genuine and fake ones. He said so and rejected my idea."

Phyu was making faces and said sarcastically with attacked Myat's dignity. Nyein Thar got fed up with her scornful words.

"You're right Phyu. You know I don't like wearing jewelleryes at all. This one is a gift from one of my assistants. She will be there waiting for me to sign a contract between other companies. We all know that modern educated ladies never wear such glittering jewelleryes, aren't we? Say, the gloden bowl need not a silver rim dear. Am I right Phyu? OK pals bye!"

With these words Myat went out gracefully.

"Hmm....! What a high flown talk!"

With her chin up in the air Phyu remarked bitterly. She was unable to hide the scorn in her voice.

"Oh! Phyu...., we all are very very close friends, aren't we?"

"Oh! You know nothing in detail. She has become a somebody now and she always tried to steal the show. She is no more a simple and good-natured girl. She has totally changed."

The remark made Nyein Thar very sad. It shouldn't be like that why? Why?

* * * *

"There's the background cause of her jealousy Nyein."

Myat began their mischievous relationship by the above words when Nyein Thar inquired.

"That day, she came to my office and pleaded me to get acquainted with my boss. Sincerely speaking, I was overwhelmed by her request but the way she did delayed my decision. You just imagine how I would feel when she placed a packet of ten thousand kyats on my desk. She even said she could offer more if I help her soon. It was an insult, you know. That was why I refused her proposal. From that time on we are not in good terms Nyein."

She had looked sulky all the time. Her stern face and her angry tone made Nyein Thar unhappy. Why was

she changed? Was it because of the rank brought with it status and high pay?

Myat continued saying how ill-mannered Phyu was!

"Phyu is a great one for idle gossip. She told my assistants that I was very poor in my past and that she had to support me everything and everytime through our childhood. I know she is jealous of me because she has no ability of her own. She just has to rely on her husband when she realised that, she gets jealous of me. Poor thing, she is a woman who has only richness. She should be aware of that. That is why I wish you to write about that kind of woman Nyein."

"Oh! Myat, please forgive her."

"No, no. Since her attitude towards me had changed, how can I?"

Nyein Thar sighed heavily. It was a tangle so difficult to handle.

* * * *

Now, Nyein Thar, the well-known writer as they had said has written a story. It is not about her two close friends Khin Phyu Phyu and May Myat Thu but about two idiots who overestimate their richness and high rank.

* * * *

Translated by Kyu Kyu Thin

ချိန်စက်၍ မရသောအရာ

‘ချိန်ခွင်ထဲ ထည့်ချိန်ရတဲ့ ပစ္စည်းသာဆိုရင် ချိန်ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့၊ ဒါမှ ဘယ်သူက သာတယ်ဆိုတာ ညည်းမြင်မှာ’

ရှေ့ကချိန်ခွင်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း မမကြီးက စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြော၏။ ဝေဝေ ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ။ ညီမဖြစ်သူထံမှ တုံ့ပြန်စကားမရတော့ မမကြီးက သူ့ရှေ့၌ ကစားနေသော သားငယ်ကို မဲသည်။

‘ဘယ့်နယ့်ကြောင့် အာလူးနဲ့ကြက်သွန်တွေကို ရောနေရတာလဲ မျောက်နှူးလေးတွေရဲ့၊ ဆော့လိုက်တာ လွန်ရော၊ ဒါကြောင့် ငါနင်တို့ကျောင်း ပိတ်မှာကို ကြောက်တာ။ သွား...။ လမ်းမပေါ် ထွက်ဆော့ချေ’

ခြောက်နှစ်သားအမြွှာပူးနှစ်ယောက်က သူတို့အမေ လက်ရောက် မလာခင် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြ၏။

‘ငါက ညည်းစဉ်းစားတတ်ဖို့ပြောတာပါ။ ငါ့ကြည့်၊ ငါမစဉ်းစား တတ်ခဲ့လို့ ဘယ်လောက် ကသိသလဲ။ တစ်လတစ်လဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ တွက်သုံးနေရတာ။ ကလေးသုံးကောင်စရိတ်ကလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အမေဆီလက်ဖြန့်ဖြန့်တောင်းနေရတာလည်း ငါ အားနာလှပြီ။ ညည်းအစ်ကို ကိုသိန်းဝင်းကလည်း မိန်းမကိုလခ မှန်မှန် အပ်ရင်ပဲ တာဝန်ကျေပြီလို့ ယူဆနေတဲ့လူမျိုး’

မမကြီးက ခပ်ညည်းညည်းကလေးပြောသည်။

ယခုတော့ ‘သမီးရဲ့ အမျိုးသားက သိပ်အေးတာ အမေရဲ့၊ အသောက်အစား၊ လောင်းကစား ဘာမှမရှိပါဘူး အမေရဲ့’ နှင့် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့စဉ်က မေတ္တာမွန်စကားတွေလည်း လွင့်ပျောက်သွားချေပြီ။

မမကြီးပြောသမျှကလည်း အမှန်တွေချည်းမို့ ဝေဝေမငြင်းသာ ပေ။ အမေတည်ထားသည့် သည်အိမ်ဆိုင်ကလေးသာ မရှိလျှင် မမကြီး ခမျာ အတော်အခက်ကြုံရပေလိမ့်မည်။

‘အခါအခွင့်သင့်တုန်း ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်ဖို့လိုတယ် မိဝေရဲ့။ ခင်မောင်ချစ်များ လက်မခံစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ သဘောကလည်း ပြည့်၊ စေတနာကလည်းကောင်း၊ တစ်လောက အိမ်လာလည်တုန်း ကထိန်ခင်းဖို့ အလှူငွေလာကောက်တာ ဘတ်ခနဲငွေတစ်သောင်းထည့် လိုက်တာ ညည်းအမြင်ပဲ မဟုတ်လား။ သဘောတစ်ခေါက်လိုက်ရင် သိန်းချီ ပြီးရတာ၊ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ပြီးညည်းကိုလည်းတန်းတန်းစွဲ’

မမကြီးကတော့ သဘောတစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း လက်ဆောင် တွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးပါလာတတ်သူဘက်ကအလေးသာနေလေပြီ။

‘ငါ့ညီမချောချောကလေးကို ကားလှလှကလေးပေါ်မှာ တင့်တင့် တယ်တယ်စီးနေတာ မြင်ချင်လှပါပြီအေရယ်။ ညည်းဘာတွေများ စဉ်းစား နေတာလဲ၊ တကယ်ပါ၊ မမကြီးက ချိန်ခွင်ထဲထည့်ချိန်ပြချင်နေတာ’

ပြောပြီးသားစကားကိုပင် မမကြီးက ထပ်၍ ပြော၏။

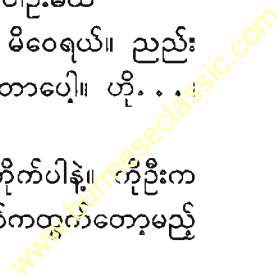
‘ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်၊ မိဝေလည်း အာလူးတို့ ကြက်သွန် တို့သာဆိုရင် ချိန်ခွင်ထဲထည့်ချိန်ကြည့်ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ’

‘အေး...။ ဒါပေမယ့် ခင်မောင်ချစ်ကတော့ အာလူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြက်သွန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငွေထုပ်ကြီး မိဝေရဲ့၊ ငွေထုပ်ကြီး’

‘တိုးတိုးပြောပါ မမကြီးရယ်၊ မေမေကြားသွားပါဦးမယ်’

‘မေမေသိလည်း ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး မိဝေရယ်။ ညည်း ကောင်းစားတော့ မေမေလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနေရတာပေါ့။ ဟို... ကိုဦး ဆိုရင်တော့...’

‘အို... မမကြီးကလည်း ကိုဦးကို ခလုတ်မတိုက်ပါနဲ့။ ကိုဦးက သည်း အာလူးတို့ကြက်သွန်တို့ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု နှုတ်ကတောက်တော့မည့်

စကားကို ဝေဝေမနည်းကြီး ပြန်မျှချပစ်လိုက်ရ၏။ သူ့မမကြီးပြောသကဲ့သို့ 'ငွေထုပ်ကြီး၊ ငွေထုပ်ကြီး' ဟု ဆက်မပြောနိုင်သည်ကို တွေးလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကိုဦးကဲ့သို့သော ရေတပ်သားကလေးထံတွင် မမကြီး သဘောတွေ့သော ငွေထုပ်ကြီးမရှိသည်က အမှန်။ သို့ပေမယ့် ကိုဦးနှင့်က ဘဝတူတွေ့မို့လားမသိ၊ အတွေးအခေါ်ချင်းညီသည်။ ဝါသနာချင်းတူသည်။ သည်တော့ ပြောရဆိုရဆက်ဆံရသည်မှာ အစစပြေပြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်ချစ်ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ကိုခင်မောင်ချစ်နှင့် ကိုဦးတို့နှစ်ယောက်သူ့ကို မေတ္တာစကားဆိုခဲ့ကြပုံကအစ မတူကြ။

'ဒို့က မေမေ့ကို ပြောထားပြီးသား ဝေလေးရဲ့၊ မေမေ့အတွက် ချေးမချောချောလေး ခေါ်ခဲ့မယ် လို့လေ...'

ဒါက ကိုခင်မောင်ချစ်၏ မေတ္တာစကားဖွင့်ဟပုံ။

ကိုဦးကတော့...။

'ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောနော်၊ မေမေ့အတွက် သားကြီးတစ်ယောက် ရတော့မှာလို့၊ မိဝေပြောမှာလား' တဲ့လေ။

သည်စကားတွေကိုထောက်ပြီး ဝေဝေစဉ်းစားနေရခြင်းပဲဖြစ် သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ဝေဝေလည်း မိခင်ကြီးကို ဈေးဆိုင်တွင်ထိုင်၍ တငုတ်တုတ်တုတ်ရောင်းနေရသည်ကို ကြည့်ရက်သူ မဟုတ်ပေ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်နား နီးနေပြီဖြစ်သည့် မိခင်မုဆိုးမကြီးကို သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးက ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားနိုင်ကြသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကြသည်က အမှန်ပင်။

ဝေဝေရှစ်တန်း၊ မမကြီးဆယ်တန်းနှင့် ညီမလေး ပူတူးမခုနစ်တန်းတက်စနစ်မှာပင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

'သမီးတို့ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ အမေသမီးတို့ကို ပညာအမွေဆက်ပေးမယ်၊ ပညာကိုသာ ကြိုးစားကြ' ဟု အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်တင်ကာ သည်အိမ်ဆိုင်ကလေးကို တည်ခဲ့သည်။ မိခင်ကြီးသည် သမ္မာအာဇီဝ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ သမီးတွေကို လူလားမြောက်အောင် ပညာ

ပေးနိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့ရရှာသည့်အကြောင်းကိုမူ သူတို့ညီအစ်မတစ်တွေ ကောင်းစွာသိကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေကတော့ မိခင်ကြီးအပေါ် တာဝန်မကျခဲ့ကြဟူ၍ ကိုယ်စီ ခံစားနေကြရသည်။

* * * *

မမကြီးက ဆယ်တန်း သုံးခါကျပြီးသည့်နောက် ပညာရေးကို လုံးဝလက်လျှော့လိုက်ပြီး အမေ့အိမ်ဆိုင်ကလေးတွင်သာကူညီကာ ရောင်းတော့သည်။ သူသည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သုံးနှစ်ဖြေ၍ မအောင်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးစာမေးပွဲကိုမူ တစ်နှစ်တည်းနှင့် အောင်ခဲ့လေသည်။ ယခုအခါတွင် သူ့တွင်သားယောက်ျားလေးချည်းပဲ သုံး ယောက်။

အမေက သူ့သမီးကြီးကို ကြည်ဖြူရှာသည်။ အငယ်အပျိုမနှစ်ယောက်ရှိနေသည့် အိမ်ခန်းကျဉ်းကလေးဝယ် ဆက်မနေတော့ပဲ တစ်အိုးတစ်အိမ်ခွဲထွက်သွားသည်ကိုပင် အကြင်နာပိုနေသေး၏။

'လူရိုးလူကောင်းကလေးဆိုတော့ အမေစိတ်ဖြောင့်ရတာပေါ့ သမီးတို့ရယ်' ဟုပင် ကျေကျေနပ်နပ်ပြောနေရှာသေး၏။ သို့သော် ထိုလူရိုးလူကောင်း၏ မိန်းမ၊ သူ့သမီးအကြီးက ကလေးသုံးယောက်ရပြီး သည့်နောက်ပိုင်း သူ့ဆီမကြာခဏလက်ဝါးဖြန့်တတ်လာလေတော့ အမေ မျက်နှာမကောင်းတော့ပေ။

သို့ပေမယ့်တော်သေးသည်။ ဝေဝေရော ညီမလေး ပူတူးမပါ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ခဲ့ကြ၍၊ သည်မှာပဲ ပြဿနာက စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ကြ သမီးတို့၊ အမေတာဝန်ထား' ဟု အမေက အားတက်သရော ပြောရှာ၏။

'မိဝေတော့ အဝေးသင်နဲ့ပဲ ဘွဲ့ယူပါတော့မယ်အမေ၊ ပူတူးမက မိဝေထက်စာပိုတော်တာ အမေလည်း အသိသားနဲ့၊ သူ့အမှတ်တွေက မိဝေထက်များတယ်လေ အမေရဲ့'

'သမီးက သိတတ်လိုက်တာကွယ်'

သူ့ထက် ဉာဏ်ကောင်းသော ပူတူးမက နှစ်စဉ်အောင်၍ ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်သည့်နှစ်မှာပင် သူ့အထက်က

လူကြီးနှင့် လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်း အသိပေးသည်။ ထိုသူက သူ့ ကုမ္ပဏီတွင် အစုရှယ်ယာအများစုကို ပိုင်ဆိုင်သူဟု သိရသည်။

အမေတော့ မည်သို့ ခံစားရမည် မသိ။ ဝေဝေကတော့ မျိုသိပ် မထားနိုင်ပဲ ပြောမိ၏။

‘မစောလွန်းဘူးလား ပူတူးမရယ်၊ အလုပ်ဝင်တာမှ တစ်နှစ်မပြည့် သေးဘူး၊ ညည်း...’

‘မပြောပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ညည်းညီမက ချင့်ချိန်တတ်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ၊ သမီး သင့်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ အမေ မကန့်ကွက်ပါဘူး ပူတူးမ’

အမေက ကြည်ဖြူသည်။ သို့ပေမဲ့ ပူတူးမ၏ ထပ်မံတောင်းဆိုမှု ကြောင့် ဝေဝေ စိတ်တိုရပြန်သည်။

‘အမေ့ စိန်ခြယ်နားကပ်ကလေး ပူတူးမကို ခဏပေးလိုက်ပါလား အမေ။ တော်နေ သူတို့သားနဲ့ရမှ စိန်ဆိုတာ ဝတ်ဖူးတာလို့ အထင်သေးမှာ စိုးလို့ပါ’

စကားပင် မဆုံးသေး။ အမေ့နားကပ်ကလေးပူတူးမ နားပေါ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ သိပ်မကြည်သောဝေဝေကို အမေက နှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။

‘တစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ညည်းညီမလေးက စိန်နားကပ် ကလေးတောင်မှ မဝတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မျက်နှာငယ်ရရှာမှာပေါ့ သမီးရယ်’ တဲ့။

ပူတူးမတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာပင် လူပျိုရုံဖြစ်သော ကိုခင်မောင်ချစ်ကို ဝေဝေတို့ သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖက်မိဘများက တင့်တင့် တယ်တယ် မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ပေးသည့် အတွက် ဝေဝေရောအမေပါကျော့နပ် ဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြရသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုကျော့နပ်မှုမှာ တစ်နှစ်ပင်မခံ၊ ပူတူးမ၏ ရင်ဖွင့်သံကြောင့် ဝေဝေမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ဘဲ ရှိရပြန်သည်။

‘မမဝေရယ်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတိုင်းလည်း ပြည့်စုံတယ်လို့ပြောလို့ မရဘူးနော်။ ပူတူးမဖြင့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နေရတာ သိပ်ကို မောတာပဲ။ ငွေကို ငွေနဲ့ရင်းပြီး ပင်ပန်းတကြီးရှာနေကြတာ အံ့ဩစရာ ကြီး။ ဝေသူတို့ကို လိုက်မမိဘူး မမဝေရဲ့’

ထိုစကားလုံးများထဲမှ ပူတူးမ၏ မအေးချမ်းသောဘဝကို သူမြင် လိုက်ရ၏။ ဒါဖြင့် ပြည့်စုံခြင်းဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်မှာတည်မှီနေ ပါလိမ့်။ ဝေဝေတွေး၍ မမိနိုင်တော့။

‘မမဝေရေ ချမ်းသာတဲ့ လူများ ဘယ်တော့မှ လက်တွဲဖို့မစဉ်း စားလေနဲ့သိလား။ ဘဝအခြေအနေချင်းအရမ်းကွာနေရင် ကိုယ်က အလိုလို သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာပြီး သူတို့စည်းဝိုင်းအပြင်ရောက်နေသလို ခံစားရ လိမ့်မယ်’

ပူတူးမ အကြံပြုချက်ကတော့ မမကြီးနှင့်မတူ၊ တစ်မူကွဲပြားခြား နားနေလေသည်။ တစ်ချက်တော့ ဝေဝေသတိထားလိုက်မိသည်။ မမကြီး နှင့်ပူတူးမတို့ ယခုအချိန်ပြောသည့်စကားများထဲတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ နေရာကွယ်ပျောက်နေခြင်းကိုပင် ဖြစ်လေသည်။

ပူတူးမ၏ စကားအရဆိုပါမူ ကိုခင်မောင်ချစ်ကို စာရင်းထဲမှ ပယ်ဖျက်ရတော့မည်လား၊ သည်လိုဆို ကိုဦးတစ်ယောက်ကိုပဲ သူစဉ်းစား ရတော့မည်လား။

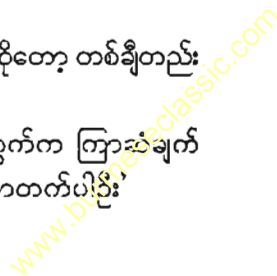
ထိုအတွေးက ကိုဦးကိုမြင်ယောင်လာမိစေသည်။ ကိုဦးကို အများ အားဖြင့် တွေ့ရသည်မှာ မိုးပြာနုရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ၊ နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီ ရေတပ်ယူနီဖောင်းနှင့်ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်စုံနှင့်ကိုဦးကိုမြင်ရသည်မှာ ရှင်းသန့် တည်ကြည်နေသည်ဟု ဝေဝေထင်သည်။ တစ်လမ်း တည်း နေကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောင်းသိများဖြစ်ကြသည်။ ကိုဦးရုံးတက် လျှင် ဝေဝေတို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းရဲ့လား။ ခဏနေရင် သနပ်စုံလေး ပို့ပေးမယ် လို့ အမေက ပြောတယ်။ မဝေ မီးဖိုထဲမှာလားခင်ဗျ’

‘မဝေရေ ဒီဂျာနယ်ထဲက ဆောင်းပါးလေးကောင်းလွန်းလို့ ဖတ်ကြည့် လိုက်ပါဦး’

‘ညက မဝေစာကျက်ဖြစ်ရဲ့လား။ နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ တစ်ချီတည်း အောင်အောင်ကြိုးစားထား မဝေရေ’

‘မဝေရေ... သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကိုယ်တို့ရပ်ကွက်က ကြားသံချက် စတူဒီယိုကျွေးမလို့တဲ့၊ ညကျ အစည်းအဝေးလေး လာတက်ပါဦး’

စသည်စသည်ဖြင့် တရင်းတနီးပြောဆိုသွားလေ့ရှိသော ကိုဦး သည် ဝေဝေကို ချစ်ရေးဆိုထားသူမှန်း ပတ်ဝန်းကျင်က လုံးဝမရိပ်မိ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် ကိုဦး၏ နှမထွေး မိဆွေနှင့် ညီလေးကိုငယ်တို့တော့ မပါဝင်ပေ။ မိဆွေက ဝေဝေကို လူလစ်တိုင်း 'ယောက်မကြီး' 'ယောက်မကြီး' ဟု စတတ်သူ ဖြစ်ပြီး ကိုငယ်က 'ဒို့အမေကြီး' 'ဒို့အမေကြီး' ဟု ခေါ်တတ်သူဖြစ်လေသည်။

ဝေဝေမှာတော့ တိုဘက်ယိမ်းရမလို့၊ သည်ဘက် ယိမ်းရမလို့။

* * * *

ဖြစ်ချင်တော့ ချောင်းသာ ကမ်းခြေတွင် ဝေဝေတို့အဖွဲ့နှင့် ကိုခင်မောင်ချစ်တို့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံကြသည်။

ချောင်းသာခရီးကို ဝေဝေတို့ရပ်ကွက်၏ သာရေးနာရေးအဖွဲ့က လေးက ဦးဆောင်စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဦးဆောင်မှုထဲတွင် ကိုဦးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စရိတ်လည်း သက်သာသဖြင့် သည်လိုအပန်းဖြေခရီးမျိုးလည်း တစ်ခါမျှ မထွက်ခဲ့ဖူးသေးသည့် မိခင်ကြီးကို အပါခေါ်ကာ ဝေဝေလိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မမကြီးကလည်း သူ့သား မျောက်ရှုံးသုံးကောင်နှင့်အတူ ပါလာသည်။

ဝေဝေတို့အဖွဲ့က အင်အားတောင့်သည်။ သာရေးနာရေးကိစ္စ မှန်သမျှကူညီဆောင်ရွက်ပေးတတ်သော မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး နှစ်ဆယ်ခန့်ပါသည်။ သည်တော့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံထားရသည့် ကိုဦးတစ်ယောက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ပါးစပ်ပိတ် မနေရတော့။

'အသက်ကယ်အင်္ကျီဝတ်ပြီးမှ ဆင်းကြနော်'

'ရေမကူးတတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ အနက်ထဲ မဆင်းနဲ့ကွ'

'လှိုင်းကြောက်တတ်ရင် ကမ်းစပ်မှာပဲနေ ညီမတို့'

သူလည်း ကိုဦးကို ကူညီသင့်သည်ဟုတွေးမိ၍ ကိုဦးထံသို့ ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်၏။ ထိုခဏမှာပင် ပေါင်မုန့်ကားအသစ်ကလေးတစ်စင်း ဝေဝေ မြင်ကွင်းမှဖြတ်ကာ ဟိုတယ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ညင်ညင်သာသာရပ်သွားလေ သည်။

အမှတ်မထင် ကြည့်နေမိဆဲ ထိုကားပေါ်မှ ကိုခင်မောင်ချစ်ဆင်း လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ နောက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၊ နောက် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်၊ နောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ နောက် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်။ ကောင်မလေးနှင့် ယာဉ်မောင်း ကကားပေါ်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးများကို ဆွဲချနေသည်။

ဝေဝေ ငေးကြည့်နေဆဲ ကိုခင်မောင်ချစ်တို့ သုံးဦးက လက်ချင်း တွဲကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွား၏။ သူ့မိဘတွေနေမှာပဲဟု ဝေဝေ ချက်ချင်းတွေးကြည့်မိလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ကိုခင်မောင်ချစ်နှင့် ဝေဝေတို့ကမ်းခြေတွင် ဆုံမိကြသည်။

'ဟာ... ဝေလေး၊ တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ'

ဝေဝေက ရေကူးဝတ်စုံကလေးနှင့် ဝေဝေကရှက်သွားကာ ပြောရ မှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ရေကူးဘောင်းဘီတိုကလေးသာရှိသော ကိုခင်မောင်ချစ် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ လုံးဝမကြည့်ရဲ။

'ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ'

'ဒီမနက်ပဲ ရောက်ပါတယ်'

'ဘယ်ဟိုတယ်မှာတည်းတာလဲ ဝေလေးတို့က'

ဝေဝေက အုန်းပင်ကန့်လန့်ကာတန်းနောက်မှ တဲအိမ်စုကလေး များကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

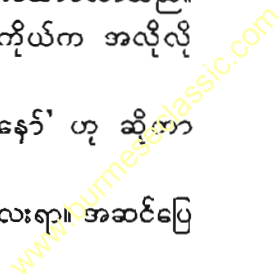
'ဝေတို့က လူများတယ်လေ၊ အဟင်း...၊ ပြီးတော့ စရိတ် လည်းများများ မတတ်နိုင်ကြတာကြောင့်...'

သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာသလို 'ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေ နပ်။ ညီမလေးပူတူးမ၏၊ ပြောစကားကို ရွတ်ရက် ကြားယောင်လာသည်။

'ဘဝ အခြေအနေချင်း အရမ်းကွာနေရင် ကိုယ်က အလိုလို သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာပြီး...'

ဝေဝေစိတ်ကိုပြန်တင်းလိုက်၏။ 'သွားမယ်နော်' ဟု ဆိုကာ ကမ်းစပ်သို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲဆိုရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝေလေးရာ။ အဆင်ပြေ

လိုက်တာ၊ ညကျမှမေမေတို့နဲ့ ညစာအတူစားရအောင် ဝေလေးကို ကိုယ်လာ ခေါ်မယ်၊ စောင့်နေနော်'

သူက အပိုင်ပြောပြီး ဝေဝေထံမှ စကားပြန်မရသေးမီမှာပင် ရေထဲသို့ပြေးဆင်းသွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းမှ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံ ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုခင်မောင်ချစ်လည်း ကြားလိုက်ဟန်တူ သည်။ ရေထဲမှ ပြန်တက်လာကာ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကယ်ပါလူပါ တစာစာအော်ဟစ်သံများ ဝေဝေကိုဆွဲခေါ်လိုက်၏။ ဝေဝေထိုနေရာသို့ အပြေးသွားမိ၏။

ထိုခဏမှာပင်ရေထဲသို့ လူတစ်ဦးပြေးဆင်းသွား၏။ လှိုင်းလိပ် ကြီးများ အဆင့်ဆင့်လိမ့်လာနေသည့်ထဲအတွင် လိမ္မော်ရောင် အသက်ကယ် အကျိတ်ထားသည့် လူတစ်ဦး။ သူသည် အသားကုန်ကူးခတ်ကာ မြှုပ်ချီ ပေါ်ချိဖြစ်နေသော ကလေးထံသို့ အရောက်သွားနေ၏။ လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေ ကြားထဲတွင် လူသားနှစ်ဦးက အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်။

ထိုလူက လှိုင်းတွေကြားထဲမှ လူငယ်ကို အမိအရဆွဲဖမ်းကာ ကယ်တင်လိုက်နိုင်၏။

'ဟေး...'

ကမ်းပေါ်မှ အားရဝမ်းသာဟစ်ကြွေးသံများက လှိုင်းရိုက်သံများကို ပင် လွှမ်းသွားသည်။

လူငယ်ကလေးကို ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းရင်းရေထဲမှ တက်လာသူ မှာ...

'ဟင်... ကိုဦးပါလား။ ဟုတ်တယ် ကိုဦးပဲ'

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရာမှ ဝေဝေဝမ်းသာကြည်နူးသွားသည်။ ရင့်ထဲဝယ် ကျေနပ်မှုတွေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်တလှုပ်လှုပ်။

'ကျေးဇူး... ကျေးဇူး...'

လူငယ်အသံက ခပ်ဝါးဝါး။

'ရပါတယ် ညီလေးရာ'

မောသံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ပြောရင်း ကိုဦးက သောင်ပြင်ပေါ်ဝယ်

ကျောဆန့်လိုက်၏။ သည်တော့မှ သူ့ကို ပြုံးပြုံးကလေးငေးကြည့်နေသော ဝေဝေကိုသူမြင်သည်။

'တော်သေးတာပေါ့ ကိုဦးရယ်၊ မိဝေဖြင့်...'

သူတို့နှစ်ဦးအနားသို့ ကိုခင်မောင်ချစ် ရောက်လာသဖြင့် ဝေဝေ စကားက အဆုံးမသတ်။ ကိုခင်မောင်ချစ်က ကိုဦးကိုတစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်ရင်း ဝေဝေကိုပြောသည်။

'ဝေလေး၊ ညကျစောင့်နေနော်'

ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းပြောပုံက ဝေဝေဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယတိပြတ် ပေးလိုက် စေနိုင်၏။ ဝေဝေအားနာမနေနိုင်တော့။

'ဝေမအားဘူးကိုခင်မောင်ချစ်၊ ဒီညဝေတို့အဖွဲ့ မီးပုံပွဲရှိတယ်လေ။ ဖိတ်တာ ကျေးဇူးပါပဲ'

မမကြီးသာသီလျှင် ဝေဝေဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ပေမယ့် ဝေဝေကတော့ မမကြီးကို စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောစရာရှိပါတော့သည်။

'ခုတော့ ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်ကြည့်စရာမလိုတော့ပါဘူး မမကြီးရဲ့။ လူ တစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို ငွေထုပ်ကြီးကလည်း မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ ဂုဏ်ဒြပ် တွေကလည်း မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကပဲ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ပါတယ်' ဟု။ ။

* * * *

(တပ်မတော်ရေ နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်)

THE INCOMPARABLE

"If only they could be weighed in this balance, you would easily see who is who."

Pointing to the balance in the shop the short-tempered Ma Ma Gyi said sharply. Wai Wai, in her deep thought, gave no reply which irritated her sister more. Her anger was poured down on her children.

"Hey! you two naughty boys, why are you putting onions and potatoes together? You two are really mischievous. That is why I'm afraid of your school holidays. Get out! Go play in the street."

The six-year old twins fled away giggling before they were beaten.

"I'm talking about all these things for the sake of yourself. You can take example of me for not thinking widely enough for my marriage. Your brother-in-law thinks he is dutiful by giving me his salary regularly but his income can't afford our family with three children as you see. I feel sad and ashamed whenever I come to ask

money from our mother."

Ma Ma Gyi was still murmuring.

"Mum, the man I love is good-natured and he has good characters too. No alcohol, no gamblings."

That was Ma Ma Gyi's words when she pleaded their mother about her marriage. All those words had flown away by the typhoon of hard life. Wai Wai noticed that.

But what Ma Ma Gyi said was acceptable without any argument. If only their mother had not set up shop after they lost their father, they would surely face an uneasy life.

"The right choice should be made when the chance is given. Khin Maung Chit is kind-hearted, good-tempered and also generous too. Didn't you remember the day when the veterans of our ward came to our house collecting donation for the monks in the presence of him, he donated ten thousand kyats without delay. How great he is! The youngest son of a rich family, earning a lot of money as an engineer of a foreign going ships who likes you very much. Hmm, how interesting!"

Alas! the generous gifts presented to them by Ko Khin Maung Chit had made Ma Ma Gyi to give high score for him. Wai Wai realised it.

"I wish to see my pretty sister in a luxurious car Mi Wai. Why hesitate? Really, I would like to weigh both of them in a balance to show who is who."

The repeated words were heard again.

"Yes Ma Ma Gyi, if they were onions or potatoes I would have already weighed them in a balance."

"Yes, it should be. But Khin Maung Chit is neither an onion nor a potato, he is really a jack-pot, a genuine jack-pot, you know?"

"Oh! Please tone down Ma Ma Gyi, if only our mother heard...."

"No problem at all Wai Wai. I'm sure she would give her consent too. I daresay if you marry Khin Maung Chit, our mother will have an easy life. But if it was that Ko Oo...."

"Oh! No. Not Ko Oo again. Ko Oo also is not an onion or a potato."

Wai Wai gulped down the words for she could not refer to Ko Oo as a jack-pot. She had known that a seaman could not save much money because Ko Oo had to look after his younger sister and brother too. But Ko Oo and Wai Wai were of same status, and they have the same way of thinking. Even their hobbies were alike. They understand each other in almost every way. But for Ko Khin Maung Chit it was not like that.

The ways they proposed were totally different too.

"Wai, I've told my mum that I would bring the most beautiful girl to our house."

That was what Ko Khin Maung Chit said.

On the other hand, Ko Oo revealed his heart very simply.

"Please tell your mother that she'll be having a big son to rely upon very soon. Will you Mi Wai?"

Actually, Wai Wai was feeling sad to see her old mother selling things at the age of near seventy. The three daughters felt unhappy whenever they thought that they could not afford their mother sufficient enough.

When their father passed away, Wai Wai was in her eighth grade, Ma Ma Gyi in tenth grade and the youngest Pu Tu Ma in seventh grade.

"Don't be down-hearted my children, mother will take care of you."

Their mother encouraged them and she set up a shop which made their living easy.

* * * *

Unluckily, Ma Ma Gyi failed her tenth grade thrice. She gave up studying and helped her mother with the business. Although she failed to pass the tenth grade thrice, she passed her romantic task with credit within a year. She had now three sons already.

Their mother forgave her kindly. She even thanked Ma Ma Gyi for living separately because of the two adolescent sisters.

"She is lucky to have a good husband. I don't have to worry about her now."

Mother said so, but when the wife of that good man often came to ask money from her, she was annoyed with herself for giving in so easily.

In that same year, Wai Wai and Pu Tu Ma matricu-

lated in their first attempt. The hidden problem started from that success.

"You two must join the university. You must be educated persons my darlings."

Their mother intensified her decision after the event.

It was truly a real burden for mother. Wai Wai realised that and she tried to tackle the problem with sympathy and understanding.

"Mum, let Pu Tu Ma join the university for she is brighter than me. As for me I'll try to get a degree through distance education system. It is okay mum."

And thus, Pu Tu Ma joined the university and graduated. She got a job as a sales-woman in a company.

It was a surprise when Pu Tu Ma declared their love affair. Her sweetheart was her boss who was the main share holder of the company.

Wai Wai was afraid to imagine how their mother would feel and she herself couldn't keep her mouth shut.

"Why so soon Pu Tu Ma, you've been in that company for about one year only. How can you....?"

"Don't say anything Wai Wai. She is a matured woman now. Well, Pu Tu Ma I won't let you down. The decision is up to you, I've no objection at all."

Soft-hearted mother willingly accepted her proposal. But to her surprise, Pu Tu Ma made another request which made Wai Wai very uneasy.

"Mum, will you please give me your diamond earrings for I don't want his parents under-estimate our situa-

tion?"

Within minutes their mother's diamond earrings shone brilliantly on Pu Tu Ma's ears. Wai Wai looked up with a slight frown of disapproval but their mother said....

"It is okay my dear. No problem at all."

Pu Tu Ma was lucky for her sweetheart held a grand wedding ceremony and on that very day Wai Wai was introduced to Ko Khin Maung Chit, the best man.

Both mother and Wai Wai had the satisfaction of seeing the grandeur of the ceremony. But about a year later their happiness was incidentally scratched off by Pu Tu Ma's remarks.

"Oh, Ma Ma Wai. Now I've come to realise that happiness does not depend upon richness. I've got fed up with their surroundings. They are always involving in the chase for money. Oh! It is very tiresome. I can't get along with them Ma Ma Wai."

On hearing these words Wai Wai came to know that her little sister had not a peaceful life. Then what indicated a perfect life? Happiness or richness? Contentment or greed? She couldn't differentiate easily.

"Never choose a rich person as your life partner Ma Ma Wai. The difference in status will absolutely depress you and that will make you become a outcast in such a family."

Although Pu Tu Ma's advice is totally different from Ma Ma Gyi's, Wai Wai noticed that the role of "love" was lost in their concepts. In accordance with Pu Tu Ma's advice

should she reject Ko Khin Maung Chit and choose Ko Oo?

She thought of Ko Oo again. Ko Oo in his navy uniform always looked decent and reliable. Since they lived in the same street for years they knew each other well.

Every morning, when Ko Oo went to his dockyard he passed in front of their small shop with warm and intimate greetings.

"Good morning aunty. How are you today? Please tell Ma Wai that my mother would make salad for you. Is she still in the kitchen?"

"Hello Ma Wai; here is a good article in this journal. I've brought it for you."

"Did you finish your revision Ma Wai? You better try your best since this is your final examination. OK!"

"We've appointed a meeting tonight for the charity show. Do come please Ma Wai."

All the words echoed in her heart. Nobody suspected Ko Oo that he had proposed her except his younger sister and brother. The younger sister Mi Swe often teased her as "my sister-in-law" and the younger brother addressed her as "our elder sister" when they were speaking amongst themselves.

Still Wai Wai was wavering.

* * * *

Accidentally, Wai Wai and Ko Khin Maung Chit met on the Chaung Thar beach.

The leaders of the group, Ko Oo and Wai Wai arranged the trip. The fare was so cheap that her mother accompanied by Ma Ma Gyi and her three children were among the group of youngsters.

As soon as they got there, Ko Oo had to look after the whole group of youngsters who amusingly ran towards the sea. Ko Oo, watching the waves rolling onto the beach shouted out to take care of themselves.

"Put on the life-jacket first boys."

"Hey! those girls who cannot swim stay only in the shallow water."

"Don't be so daring, be careful boys!"

Wai Wai was going to walk down to the beach to help Ko Oo. At that moment she noticed a brandnew car passed by and stationed in front of a grand hotel. She just caught a glimpse of Ko Khin Maung Chit before he went into the hotel with two smart persons in their late middle age. A young girl and the driver were seen carrying the luggages out of the car.

On that very evening Ko Khin Maung Chit and Wai Wai met on the beach when Wai Wai was about to go surfing.

"Oh! It is Wai Wai indeed. How nice to see you?"

Wai Wai was shy in her swimming costume and at the same time she tried to manage her eyes to keep away from the man in a swimming trunk.

"When did you arrive Wai?"

"Only this morning."

"Where do you stay?"

"See there, over the coconut plantation, there are many small houses, we stay there for we can't afford much."

Saying so she felt a sense of depression. Why? Why did this kind of sensation occur? Suddenly she remember what her young sister said.

"If the level of status is different, you'll surely be depressed by that...."

Wai Wai collected her thoughts and started to leave. But he stopped her and continued his talk.

"I'm really happy to see you unexpectedly. It's rather a good chance to introduce you to my parents. I'll pick you up to dine with them to-night. OK Wai! Wait for me."

With these definite words he concluded his talk and headed to the sea.

Just then Wai Wai heard the screams for help. She learned that the youngsters were screaming with fright for a boy was nearly drowned. Ko Khin Maung Chit was looking at the scene without any movement.

Wai Wai noticed that and she ran towards the place observing a man swimming in the rolling waves with all his might. Soon he got to the boy and succeeded in saving him.

"Hey! Hooray, hooray."

"Bravo, Bravo."

The beach overflowed with applause.

"Wow! Is he Ko Oo? Yes, he is Ko Oo."

Wai Wai was so pleased that she immediately got near Ko Oo with a great smile.

"Thank you big brother, thank you very much."

The boy uttered his words of thanks.

"Please don't mention, it's my pleasure boy."

His tiredness faded away with Wai Wai's big smile.

"Thank God Ko Oo, it was very risky and...."

Wai Wai was interrupted by Ko Khin Maung Chit who gave an unpleasant look towards Ko Oo.

"Don't forget our appointment Wai. I'll come and pick you up at 7 p.m sharp."

How daring he was? Wai Wai got angry with his words. Without hesitation, she replied sharply.

"I haven't time to spare Ko Khin Maung Chit, we've already arranged a beach party this night. Thank you for inviting me."

That was her decision. If only Ma Ma Gyi knew her decision she would surely reject it.

But Wai Wai was ready to give the one and only reason.

"It is needless to weigh them in a balance Ma Ma Gyi. I now realise that the genuine value of a man is depend not on his richness or high status. His real value is his clear inner-most feelings and good deeds."

* * * *

ကြာကြာသင်း၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁။	ချစ်ကြင်မြတ်နိုးပါလေမောင်	(၁၉၆၁)
၂။	ချစ်ဦးသူတို့ပေးစာများ	(၁၉၆၂)
၃။	ရွှေသမင်	(၁၉၆၄)
၄။	ရွှေပြည်တန်	(၁၉၆၈)
၅။	လသာလျက်ပါ	(၁၉၇၀)
၆။	ရွှေကျေးတမာ	(၁၉၇၁)
၇။	ကဝေမျိုးမို့ ညှို့တတ်တယ်	(၁၉၇၄)
၈။	ရလေလိုလေ ချစ်တစ္ဆေ	(၁၉၇၄)
၉။	မေ့ရင်ထဲက ကမ္ဘာ	(၁၉၇၅)
၁၀။	အချစ်နတ်ရဲ့ ယင်ပလ္လင်မှာ	(၁၉၇၅)
၁၁။	တန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းရာ	(၁၉၇၆)
*၁၂။	စံပယ်တစ်ကုံး ဂမုန်းတစ်ပွင့် (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	(၁၉၈၁)
၁၃။	နှလုံးသားပဲ့တင်သံ (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	(၁၉၈၄)
၁၄။	စိတ်၏အရိပ် (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	(၁၉၈၇)
၁၅။	ရင်လှိုင်းခတ်သံ (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	(၁၉၉၃)
*၁၆။	ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦးနှင့် အခြားပြဇာတ်များ (ပြဇာတ်ပေါင်းချုပ်)	(၂၀၀၂)
၁၇။	သုံးလွန်းတင် (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်) (မစန္ဒာ၊ ရွှေသဉ္ဇာတို့နှင့် တွဲဖက်၍)	(၂၀၀၄)
၁၈။	တူပြိုင်လေကူးမယ်နှင့် အခြားပြဇာတ်များ (ပြဇာတ်ပေါင်းချုပ်)	(၂၀၀၆)

၁၉။	သမုဒ္ဒရာမှာ ပေါင်းဆုံသည်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ	(၂၀၀၇)
*၂၀။	သိင်္ဂီရ ရသ ဝတ္ထုစုစည်းမှု	(၂၀၀၈)
၂၁။	ပထမအချစ် ကဗျာများ	(၂၀၀၉)
၂၂။	စာပေဂုဏ်ဆင့် ကိုးမျက်ပွင့်	(၂၀၀၉)
၂၃။	မြန်မာ့ရနံ့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ	(၂၀၁၀)
၂၄။	တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ (One Against the World and Other Stories) (အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာ)	(၂၀၁၂)
၂၅။	ကန္တာတောဝယ် မောမိတယ် (လုံးချင်း)	(၂၀၁၃)

ယခု ဘဝရိပ်ရောင် (ဝတ္ထုတိုစု) (Shades of Life)(၂၀၁၄)
(မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာ)

- * ၁၉၈၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။
- * ၂၀၀၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။
- * ၂၀၀၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။